HIGASHINO KEIGO

VỤ ÁN MẠNG Ở LỮ QUÁN KAIROTEI

DÃ TRÀNG *dịch*

[1]

Tôi là một bà lão. Một bà lão sắp bước sang tuổi 70.

Đưa vé bước qua cửa soát, cảm giác căng thẳng trong tôi vơi đi được phần nào. Dù tự tin là trông mình rất ổn, nhưng để cho chắc không bị nhìn thấu tâm can, tôi cứ thế cúi gằm mặt trong tàu điện. Đám học sinh ngồi ở hàng ghế đối diện mải mê đọc tạp chí truyện tranh như chẳng thèm đếm xỉa gì đến bà lão này.

Không được căng thẳng như thế này. Phải tự tin lên. Cứ đường đường chính chính là ổn. Làm được như thế sẽ không bị ai nghi ngờ.

Bên cạnh quầy bán vé có một chiếc gương. Làm bộ thản nhiên, tôi ra đứng trước đó. “Coi này, nhìn ở góc độ nào cũng chỉ thấy một cụ bà cực phẩm là đây.”

Không được mất tự tin. Bí quyết chỉ có vậy.

Nói rồi, tôi nhìn xung quanh phía trước nhà ga. Không phải một nhà ga to lớn gì. Đại khái cũng có một cái nom giống bùng binh phía trước nhưng không đến mức có đường riêng cho các tuyến xe buýt chạy qua. “Chỗ này mà thuận tiện hơn thì có lẽ khách du lịch sẽ đông lên đấy” tôi đã nói suốt với ông Takaaki như thế, nhưng ông chỉ cười rồi bảo “Nhưng chính cái kiểu dị thường ấy lại ghi điểm cho nơi này.”

Tấm biển đề điểm chờ xe taxi gỉ sét khiến tôi lo lắng không biết liệu có xe nào chạy qua đây không. Nhưng chờ độ mười phút thì cũng có một xe taxi tư nhân từ phía bùng binh chạy lại. Lái xe là một người đàn ông đầu tóc bạc phơ, khuôn mặt có vẻ phúc hậu.

“Xin cho tôi đến lữ quán[1] Ichiharatei.” Tôi nói.

“Lữ quán Ichiharatei... À, vâng.” Bác tài vừa khởi động đồng hồ tính tiền vừa hơi ngoái lại phía tôi.

“Lữ quán đó giờ không còn kinh doanh nữa. Quý khách có biết không ạ?”

“Vâng, tôi có biết. Từ sau vụ tai nạn đó phải không ạ?”

“Là vụ hỏa hoạn đấy. Cũng được nửa năm rồi thì phải. Tôi cũng không rõ cụ thể thế nào nhưng đối với lữ quán mà nói thì quả là vận đen hết mức.”

Đúng là một ông già nhiều chuyện, cả chuyện đó cũng nói ra được. Qua gương chiếu hậu, bác tài ngó nhìn phản ứng của tôi rồi dò hỏi:

“Quý khách chắc không phải là người của lữ quán đâu nhỉ?”

“Tôi chỉ là người quen biết với chủ lữ quán thôi.” Tôi đáp.

“Ra vậy. Biết thế tôi đã không cần giải thích cặn kẽ rồi.”

“À, nhưng đây cũng là lần đầu tiên tôi đến Ichiharatei.”

“Chắc vậy rồi. Vì khách quen của lữ quán sẽ không gọi là Ichiharatei mà gọi là Kairotei.”

“Kairotei?”

“Vì lữ quán được chia thành các khu khác nhau, nối liền bằng một dãy hành lang nên được đặt tên như vậy.”

“À, ra là thế.”

“Lữ quán ấy nổi tiếng lắm đấy, quý khách. Nghe nói tuy không rộng đến mức cho nhiều khách đến nghỉ nhưng trước đây một nhà văn nổi tiếng nọ đã trọ ở đó trong một thời gian dài. Tôi cũng mong được một lần đến đấy nghỉ mà vẫn chưa có cơ hội.” Nói thế xong bác ta nở nụ cười tươi rói.

“Dạo đó chắc vụ hỏa hoạn cũng trở thành đề tài bàn tán của vùng này bác nhỉ?”

“Cũng có đấy. Vì kể ra cũng là vụ việc kỳ lạ mà.”

Nói đến đây, ông ta đột nhiên thay đổi giọng điệu. “À mà thật tình, cụ thể thế nào thì tôi cũng không rõ. Nhưng nghe nói là đã được tu sửa lại như cũ rồi nên chắc không có gì phải lo lắng đâu.”

Ông ta phải vội vàng chữa lời như vậy hẳn là vì đã buột miệng nói về lời đồn kỳ quái đó, sợ sau này bị phía lữ quán Kairotei để mắt đến đây mà.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe đi vào đoạn đường núi. Những con đường mấp mô nối tiếp nhau. Dân cư thì thưa thớt còn cây cối lại rậm rạp, um tùm.

Đi thêm một đoạn nữa, các ngã rẽ nhỏ dần hiện ra.

Đầu mỗi ngã rẽ đều dựng biển hiệu của các lữ quán. Đi qua hết dãy biển hiệu, gần đến cuối đường thì mới thấy một tấm biển mới coong đề chữ “Kairotei”. Ở góc biển hiệu còn ghi một dòng chữ nhỏ “Ichiharatei”.

Tôi xuống xe trước lữ quán, nhưng không thấy có người ra đón. Tôi liền bước vào sảnh trong nhà kiểu Nhật, hai lần cất tiếng gọi. Được một lát thì nghe thấy tiếng chân vọng lại, rồi từ phía sâu bên tay phải, bà quản lý lữ quán đi ra.

Tôi đột nhiên cảm thấy thân thể mình cứng đờ. Đây là cửa ải đầu tiên. Nếu không công phá được nó thì đừng mơ làm gì tiếp.

Bà quản lý quỳ gối, nền nã khép hai tay lại rồi hỏi: “Có phải quý bà Honma không ạ?” Bà ấy quãng gần 50 nhưng nhờ lớp trang điểm kỳ công

mà mang vẻ nhu mì trông chỉ như ngoài 30. Nhìn vậy tôi cũng có đôi chút ghen tị trong lòng.

"Vâng, tôi là Honma Kikuyo."

Phải vừa giữ nguyên tư thế điềm đạm, vừa toát ra một sự thiếu sức sống đúng với cái tuổi này. Chẳng phải vì giây phút này mà mình đã luyện tập trước gương không biết bao nhiêu lần rồi sao. Cho dù đến giờ vẫn không làm được cho hoàn hảo.

Một khoảng lặng trôi qua, sau đó bà quản lý nở một nụ cười tươi tắn.

"Hân hạnh được đón tiếp quý khách. Quý khách đường xa đến đây chắc mệt lắm rồi đúng không ạ."

Nhìn gương mặt này, tôi chắc mẩm là mình đã thắng. Bà ta không một chút nghi ngờ.

Tôi cởi giày bước lên bậc thềm, bà quản lý vẫn giữ nét mặt hồn hậu rồi đứng lên.

"Vậy tôi xin phép dẫn quý khách về phòng luôn. Chúng tôi đã nhận được yêu cầu chuẩn bị phòng cao cấp cho quý khách."

"Cảm phiền bà quá." Nói đoạn tôi cúi đầu xuống, vừa tủm tỉm cười vừa nói tiếp: "Về phòng nghỉ, tôi xin mạn phép có yêu cầu vô lối này."

"Sao cơ ạ?" Mặt bà quản lý lộ rõ vẻ bất ngờ. "Quý khách có yêu cầu gì ạ?"

"Cũng chẳng phải yêu cầu gì to tát."

Tôi vẫn cúi mặt cười mỉm, rồi ra vẻ quan trọng, tôi ngẩng đầu lên. "Thật ra tôi có nghe ông nhà tôi kể đã từng nghỉ ở đây. Nghe nói quang cảnh từ phòng ông ấy nghỉ khi đó đẹp tuyệt vời, nên nhân dịp này tôi cũng muốn được nghỉ tại phòng đó."

"À, ra là vậy ạ. Tôi cũng mong sẽ đáp ứng được yêu cầu của quý khách. Phòng đó là phòng nào vậy ạ?" Ánh mắt thoáng hiện lên sự bất an, bà quản lý hỏi.

"Ông nhà tôi nói là phòng Inoichi[2]." Nghe tôi trả lời xong, bà ấy bối rối thấy rõ.

"Phòng Inoichi ạ? Đã là yêu cầu của quý khách, chúng tôi xin hết lòng đáp ứng, chỉ có điều..." Lúc này trong đầu bà chủ chắc hẳn rất nhiều suy nghĩ như những xoáy nước đang cuồn cuộn trào dâng. Im lặng làm theo yêu cầu của khách, hay để tránh rắc rối về sau thì bây giờ cứ giải thích ngọn ngành cho xong? "Inoichi" - chỉ cái tên thôi cũng đủ đau đầu rồi.

Tôi quyết định xoa dịu nỗi khổ sở của bà ấy.

"Chắc bà vẫn còn ái ngại về vụ tai nạn trước đây. Nhưng bà cứ yên tâm. Tôi biết cả việc đó nhưng vẫn đề nghị chọn phòng này. Thêm nữa, theo những gì tôi nghe được từ bác tài xế taxi thì phòng đó bây giờ đã được tu sửa lại rồi mà nhỉ?"

Chiếc thuyền cứu hộ giữa dòng nước xiết hình như có tác dụng. Bà quản lý khẽ thở phào.

"Vậy ra quý khách đã biết hết cả rồi. Nhưng như thế có được không ạ? Từ khi tu sửa đến giờ vẫn chưa có khách nào đến nghỉ ở phòng đó đâu ạ."

"Ôi, nếu bận tâm những điều như vậy thì tôi đã không sống đến từng này tuổi rồi. Xin cứ đưa tôi đến phòng đó đi."

Nghe tôi nói đến đây, cuối cùng bà quản lý cũng gật đầu.

"Vâng. Vậy xin theo lời quý khách ạ. Còn đương nhiên phòng Inoichi lúc nào cũng sẵn sàng để phục vụ quý khách."

"Thật làm phiền quá!"

Tôi khẽ cúi đầu.

Được bà quản lý dẫn lối, tôi đi về phía căn phòng. Nói thế thôi, chứ dù không được ai chỉ lối tôi vẫn nằm lòng khu nhà này. Một tòa nhà được xây theo hình lưỡi liềm với khu vườn ở giữa, bốn khu phụ và một khu chính bao xung quanh. Các khu phụ được đặt tên là I, Ro, Ha, Ni" theo thứ tự từ xa đến gần khu chính. Phòng ở các khu phụ lại được đặt tên như "Rononi" - phòng số 2 khu Ro hay "Hanosan" - phòng số 3 khu Ha.

Phòng Inoichi mà tôi yêu cầu ở khu ngoài rìa nhất.

Từ khu chính đến các khu phụ phải đi qua một hành lang dài. Một bên của hành lang có gắn các cửa sổ để có thể nhìn thấy toàn cảnh xung quanh. Bởi vậy, đi từ khu chính đến phòng Inoichi ở ngoài cùng, ta có thể thưởng lãm khu vườn nằm ở phía bên tay trái trong khi đi hết dãy hành lang này theo hướng ngược chiều kim đồng hồ. Trong vườn có một hồ nước lớn và một phần của hành lang còn kiêm luôn vai trò như cây cầu bắc qua mặt hồ này.

Đi qua vài khu nhà, chúng tôi đến khu I ở phía ngoài cùng. Ở đây có hai phòng. Phòng hướng mặt ra vườn là phòng Inoichi. Theo hướng dẫn của bà quản lý, tôi bước vào phòng. Ngay lập tức, mùi chiếu mới xộc vào mũi.

"Hay để tôi mở cửa cho không khí lưu thông ạ?"

Bà quản lý có vẻ cũng khó chịu với mùi này, bèn đề nghị nhưng tôi từ chối. Khí trời tháng ba vẫn còn lạnh lắm. Với lại, tôi cũng muốn nhanh chóng được ở một mình trong "căn phòng đã bị phong ấn" này sớm chừng nào hay chừng ấy.

Bà quản lý giới thiệu qua về trang thiết bị trong phòng, cách sử dụng điện thoại, bồn tắm thì lúc nào cũng dùng được, sau đó bảo tôi nghỉ ngơi rồi xin phép đi ra. Tôi gật gù cho có rồi gọi với lại:

"Nhà Ichigahara vẫn chưa ai đến phải không bà nhỉ?"

"Vâng, họ chưa đến đâu ạ. Nhưng chắc cũng sắp rồi vì bữa tối bắt đầu lúc 6 rưỡi."

Tôi nhìn đồng hồ thì đã hơn 5 giờ một chút.

"Quý khách có muốn tắm suối nước nóng trước khi ăn tối không ạ? Giờ này phòng tắm lớn cũng không có ai, quý khách có thể thong thả tắm một mình đấy ạ."

"Thế à. Vâng, vậy lát nữa nếu có nhã hứng thì tôi sẽ qua ạ."

Tôi đáp lời. Nhưng tiếc là lần này thì không thể tắm ở phòng tắm lớn được.

Bà quản lý lại bảo tôi thong thả nghỉ ngơi rồi rời đi. Sau khi chắc chắn không còn nghe thấy tiếng bước chân của bà ta nữa, tôi khóa cửa ra vào.

Mở cửa shoji[3] bước ra phía hiên, tôi ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh qua khung cửa kính. Ngoại trừ sắc màu của cây cối đã chuyển từ thu sang xuân, quang cảnh cũng gần giống ngày hôm đó. Cái ngày mà tôi đã sống trong hạnh phúc tuyệt trần. Thế nhưng cảm xúc của tôi bây giờ thì sao? Cứ như một cái khăn lau đen cáu bẩn mà nếu vắt thì những giọt hôi tanh sẽ chực nhỏ ra.

Tôi quay lại phòng, đóng chặt cửa shoji. Như thế này thì không ai có thể nhìn thấy tôi được nữa. Chỉ vừa nghĩ như thế, sức lực toàn thân như bị hút hết, tôi lảo đảo ngồi sụp xuống. Dù sao đi nữa cũng đã lèo lái được đến đây rồi. Muốn hoàn thành được những việc tiếp theo thì không được phép mệt mỏi rã rời như thế này. Nhưng để tiếp tục diễn mà không làm lộ chút sơ hở nào quả là cần tôi luyện thần kinh.

Tôi kéo túi xách lại gần, rồi lấy từ trong ra chiếc gương nhỏ. Tôi lo lắng nhìn sát vào, trên mặt gương tròn phản chiếu khuôn mặt một bà lão tóc bạc trắng. Má chảy xệ, đuôi mắt hằn vô số nếp nhăn. Nhìn kiểu gì cũng không dưới 60 tuổi. Sự thật khách quan này một lần nữa đem lại dũng khí cho tôi, nhưng không thể phủ nhận nó cũng khiến tôi có đôi chút cô đơn.

Bà quản lý nói bữa tối sẽ bắt đầu từ lúc 6 rưỡi. Khi đó tôi sẽ chạm mặt nhà Ichigahara. Tôi đã gặp họ với bộ dạng này tại đám tang ông Takaaki, nhưng khi đó mọi thứ hỗn độn nên nhà Ichigahara cũng không để ý. Còn hôm nay thì khác.

Trước bữa ăn, chắc tôi phải hóa trang lại một lần nữa. Rồi có lẽ cũng nên tắm bồn luôn. Để về sau có bị ai rủ đi tắm thì còn có cớ mà từ chối.

Tôi bước vào nhà tắm, xả nước nóng vào bồn rồi ra tẩy trang tại chậu rửa mặt. Bộ mặt của bà lão được gột rửa, lộ ra bên dưới một làn da trẻ trung. Làn da của tuổi 32.

Thế nhưng khi tẩy đi hết lớp trang điểm, tôi lại rơi vào một cảm giác u uất khác. Đây không còn là khuôn mặt của tôi. Làn da khỏe mạnh này chỉ chiếm một phần nhỏ, còn lại đã bị chôn vùi dưới lớp sẹo phẫu thuật xấu xí. Bác sĩ của một trường đại học nào đấy đã nói trên tivi rằng sự tiến bộ của khoa chỉnh hình thật đáng kinh ngạc. Giả dụ có không hóa trang đi nữa thì có lẽ cũng chẳng mấy người nhận ra được tôi.

Tiếp theo, tôi thận trọng gỡ bộ tóc giả. Bộ tóc giả đẹp tuyệt vời có màu trắng như sữa. Hiện giờ các công ty sản xuất tóc giả cho phụ nữ ngày một nhiều hơn, chỉ cần bỏ tiền ra, họ sẽ đáp ứng bất kể yêu cầu nào. Tôi mang theo ảnh của phu nhân Honma Kikuyo, bày tỏ là muốn có mái tóc giống như thế. Người phụ trách dù nghi ngờ nhưng vẫn nhận làm. Có lẽ người ấy đã tự cho là tôi dùng để quay phim hay gì đó.

Thật ra tôi đã muốn nhuộm tóc. Vì đội tóc giả ai biết sẽ bị lộ ra lúc nào. Tôi có hỏi thăm thợ làm tóc, họ bảo cũng không hẳn là không làm được. Nếu bôi thật nhiều thuốc tẩy và bôi hai lần thì tóc sẽ ra màu như màu ánh kim nhạt. Sau đó, nhuộm màu xanh nhạt phủ lên thì dù không được trắng hẳn nhưng vẫn nhìn ra tóc màu bạc. Tôi đã dốc hết quyết tâm mà làm theo lời người thợ làm tóc. Tuy nhiên, kết quả thật thảm hại. Rõ ràng là màu đã bị tẩy đi nhưng tóc lại trở nên loang lổ. Da đầu thì bị bong tróc đỏ lên. Dù có nhuộm xanh thì cũng khó mà ra được màu tóc trắng tự nhiên. Tôi đã phải cắt bỏ toàn bộ chỗ tóc ấy.

Bởi vậy kết cục tôi đành an phận với bộ tóc giả này. Nhưng vì tay nghề của họ quá thượng thừa nên nếu không biết thì sẽ không thể nhận ra. Từ đầu mà làm luôn thế này có phải tốt rồi không.

Nước nóng trong bồn tắm đã đầy nên tôi cởi kimono. Mình trần như nhộng đứng trước gương, trong khi nhìn ngắm cơ thể gầy gò của người phụ nữ 32 tuổi, tôi hơi xoay người để soi phần lưng. Những vết sẹo bỏng gớm ghiếc nằm đó trông chẳng khác nào mấy hòn đảo được vẽ trên bản đồ. Không được quên sự tồn tại của những vết sẹo này. Không được để sự căm ghét này vơi đi.

Ngâm mình trong bồn tắm, tôi duỗi căng tay chân. Giờ phải tranh thủ thư giãn. Bởi chẳng biết đến bao giờ mới lại có được tâm trạng này.

Tôi cẩn thận dùng hai tay vuốt ve khắp cơ thể. Khi những ngón tay chạm vào bộ ngực lép xẹp, một điều gì đó nặng trĩu chạy khắp lồng ngực tôi. Chỉ có một người đàn ông duy nhất đã nhẹ nhàng cắn núm vú này.

Là JIRO, JIRO của tôi!

Tôi sẽ mãi mãi không quên những ngày tháng bên anh ấy. Đó là khoảng thời gian đẹp nhất trong đời tôi. Thế nhưng, tôi lắc đầu. Những kỷ niệm đẹp tuyệt vời đó đồng thời cũng gắn liền với những ký ức đen tối nhất.

Ký ức của cái ngày địa ngục ấy!

[2]

Tôi đã gặp ác mộng. Nội dung thế nào tôi không còn nhớ, nhưng tôi có thể đoan chắc rằng đó là ác mộng. Một cơn ác mộng vô cùng kinh khủng.

Tôi tỉnh giấc có lẽ vì nghe thấy tiếng gọi. Khi mở mắt ra, ngay trước mắt tôi là gương mặt cô y tá.

"Cô Kiriyu, cô Kiriyu!"

Cô y tá nhẹ nhàng gọi họ của tôi. Dù vẫn còn đang mơ màng, tôi nhận ra hình như mình đang trong bệnh viện.

"Đây... là đâu? Chuyện gì đã xảy ra?"

Âm thanh mãi mới phát ra được thều thào đến mức tôi không thể nghĩ đó là giọng nói của mình.

Cô y tá khẽ lắc khuôn mặt đầy vẻ xót thương.

"Cô không nhớ gì ư? Âu cũng phải, chuyện đau lòng thế mà. Nhưng cô hãy yên tâm, bác sĩ đã phẫu thuật hết sức rồi. Sẽ nhanh chóng bình phục lại thôi."

Đau lòng? Phẫu thuật? Tôi không hiểu ý nghĩa những lời cô y tá nói.

Tôi cố ngồi dậy. Nhưng một cơn đau dữ dội chạy khắp cơ thể không để tôi làm điều đó. Cô y tá vội vàng chỉnh lại cái chăn.

"Cô đừng cố quá. Bác sĩ sắp đến rồi."

"Tại sao...?"

Lúc gặng hỏi như vậy, tôi mới nhận ra mặt mình đang bị băng bó. Và dưới lớp băng gạc đó là một cơn đau nặng nề, âm ỉ.

"Aa, mặt tôi... sao thế này?"

"Không sao đâu, cô đừng lo. Cô bình tĩnh lại đi."

"Tôi muốn nhìn mặt tôi, mặt tôi... đã bị làm sao rồi?"

Vì tôi lại bắt đầu hoảng loạn nên cô y tá gắng hết sức vỗ về tôi.

"Yên tâm, không sao mà. Chúng tôi đã làm rất cẩn thận rồi. Không có gì phải lo lắng đâu."

Đúng lúc ấy, bác sĩ phụ trách tới, rồi cùng với cô y tá, hai người họ cố gắng động viên tôi bình tĩnh lại. Thế nhưng khoảnh khắc nhìn thấy gương mặt người đàn ông, tôi mới chợt nhớ ra một điều khác.

"À, đúng rồi. Jiro đâu rồi? JIRO đang ở đâu? Anh ấy chắc chắn đã ở cùng tôi mà... JIRO... Tôi muốn gặp JIRO!"

"Xin hãy bình tĩnh! Đừng kích động!"

Vị bác sĩ đeo kính nói sắc lẹm. Tôi lấy lại bình tĩnh được một chút, thả lỏng cơ thể.

"Rốt cuộc là đã có chuyện gì...?"

"Cô hoàn toàn không nhớ gì à?"

Vị bác sĩ tỏ vẻ khó chịu. Ông ta đang cầu mong tôi tự mình nhớ ra mọi chuyện.

Tôi lục lọi ký ức của chính mình. Trong bóng tối lờ mờ đó, một chấm đỏ nổi lên. Chẳng mấy chốc nó lớn dần, biến thành một ngọn lửa bùng cháy dữ dội. Ngọn lửa chỉ chực nuốt gọn lấy tôi. Nóng, khói, và tiếng tòa nhà đổ sập.

Ai đó đang ở ngay cạnh tôi. "JIRO!" tôi hét lên, ôm choàng lấy anh. Tôi đã nghĩ dù cho tấm thân mình có bị cháy đen đi nữa cũng phải bảo vệ bằng được con người này.

Ký ức đã dần dần quay trở lại. Tôi nhớ rõ ràng chuyện gì đã xảy ra với cơ thể mình.

"Anh ấy... người đàn ông đã ở cùng với tôi giờ sao rồi?"

Tôi nhìn gương mặt vị bác sĩ. Ngay lập tức, đôi mắt ẩn sau chiếc kính xao động, rồi ông ta quay mặt đi. Tôi hiểu ra mọi chuyện.

"Vậy à..."

Tôi vùi mặt vào gối. Tôi không muốn trưng ra bộ dạng đáng thương này, nhưng không thể nào ngăn được tiếng thổn thức phát ra. Bác sĩ và y tá không hề nói những lời an ủi vô nghĩa, nhưng đó lại là sự giúp đỡ duy nhất của họ.

Hai ngày sau đó, tôi mới được nhìn thấy thi thể của Satonaka Jiro. Nhưng để có được cuộc gặp này thì phải nhờ cảnh sát chứ không phải phía bệnh viện. Trong khoảng thời gian đó, tôi đã bình tĩnh lại phần nào, phân tích một cách khách quan các sự việc của buổi tối hôm đó. Bởi vậy khi cảnh sát đến tìm gặp, tôi không cảm thấy quá bất ngờ.

"Cô biết Satonaka Jiro đúng không?"

Vị cảnh sát trung niên với gương mặt nghiêm nghị ngồi bên cạnh giường, hỏi bằng giọng hình sự. Việc ông ta gọi thẳng tên của Jiro khiến tôi khó chịu.

"Tôi biết."

"Anh ta có quan hệ như thế nào với cô?"

"Anh ấy là người yêu tôi."

Hơn nữa, “là một người rất quan trọng”, tôi thêm vào. Viên cảnh sát chỉ khẽ gật đầu.

“Tối hôm đó, Satonaka Jiro đến phòng cô vào khoảng mấy giờ?”

“Tôi không biết. Tôi nghĩ có lẽ là lúc nửa đêm.”

“Tại sao cô lại không biết?”

“Vì lúc ấy tôi ngủ rồi.”

“Nói như thế có nghĩa là cô không biết việc Satonaka sẽ đến?”

“Vâng. Tôi không biết.”

Tôi trả lời dứt khoát. Trước khi gặp cảnh sát, tôi đã suy nghĩ khá nhiều về việc nên trả lời thế nào về câu hỏi này. Và tôi nghĩ trả lời như vậy là tốt nhất.

“Nhưng cô đã nói về việc sẽ nghỉ tại Kairotei, đúng không?”

“Vâng, tôi có nói.”

“Khi Satonaka đến, cô có nói chuyện gì với anh ta không?”

“Không.”

“Vậy anh ta đã làm gì sau khi gặp cô?”

Tôi lẩm bẩm trong miệng. Màn kịch đánh vào tâm lý và viên cảnh sát đã mắc lừa một cách dễ dàng. Hẳn là ông ta nghĩ tôi đang lúng túng.

“Về điểm này, chúng ta sẽ nói lại sau. Cô vẫn nhớ về vụ hỏa hoạn chứ?”

“Một phần... thôi.”

“Vậy hãy nói việc mà cô nhớ.”

Viên cảnh sát đổi chân bắt tréo, rồi làm điệu bộ như đưa tay ra mời.

“Tôi đang ngủ, rồi không hiểu sao bỗng thấy nóng ran lên, tôi giật mình tỉnh giấc thì xung quanh đã chìm trong biển lửa. Tôi hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra. Tôi mơ màng ngồi dậy với suy nghĩ dù thế nào cũng phải thoát khỏi đây. Chỉ có điều làm thế nào mà tôi thoát ra được thì bản thân tôi cũng không nhớ rõ.”

Đến đoạn này hầu hết đều là sự thật.

“Khi đó Satonaka Jiro có ở bên cạnh cô không?”

“Có. Anh ấy nằm ngủ bên cạnh tôi. Tôi đã thắc mắc là tại sao anh ấy lại ở đấy, nhưng dù sao tôi cũng không có thời gian để suy nghĩ kỹ mọi việc.”

“Quả là vậy. Rồi sao nữa...”

Viên cảnh sát lại nhìn mặt tôi. “Bây giờ thì sao? Cô đã biết vì sao Satonaka lại nằm ngủ bên cạnh cô chưa?”

Tôi cụp mắt xuống, đợi một lúc rồi mới nhìn lại vào mắt viên cảnh sát.

“Vâng, có lẽ là... liên quan đến vụ hỏa hoạn nhỉ?”

“Có vẻ là như vậy.”

Viên cảnh sát gật đầu đồng tình. “Satonaka đã phóng hỏa căn phòng mà cô nghỉ lại, rồi tự mình uống thuốc tự sát. Chúng tôi đang nhìn nhận như vậy.”

Quả nhiên đúng như tôi nghĩ. Cảnh sát cho là Satonaka Jiro đã làm tất cả mọi việc theo chủ ý của mình.

“Anh ấy tại sao... lại phải tự sát?”

Tôi gặng hỏi thì viên cảnh sát chớp mắt liên tục, gãi sột soạt đằng sau đầu.

“Satonaka đã gây tai nạn giao thông vào ngày trước đó.”

“Gây tai nạn?”

“Đâm chết người rồi bỏ trốn. Anh ta đã đâm một cụ già tại đường quốc lộ cách căn hộ của anh ta vài cây số. Cụ già bị đập đầu mạnh, tử vong tại chỗ.”

Tôi im lặng.

“Tại hiện trường vụ tai nạn, một mảng sơn xe bị bong ra, chúng tôi nhanh chóng xác nhận được loại xe, và nó trùng khớp với xe của Satonaka bị vứt lại bên cạnh lữ quán Kairotei. Chúng tôi tiến hành điều tra chi tiết ngay sau đó, và kết quả cho thấy đó là cùng một xe, hầu như không có sai sót gì.”

“Tóm lại, ý ông là sau khi anh ấy đâm chết người rồi bỏ trốn, vì ý thức được tội lỗi đó nên đã tự sát...”

“Nói đúng hơn, chúng tôi đoán anh ta quá sợ hãi rằng kiểu gì mình cũng bị bắt. Do đó tôi sẽ quay lại câu hỏi lúc nãy.”

Viên cảnh sát lớn tiếng hơn hẳn như muốn nói lần này hãy trả lời rõ ràng cho tôi. “Satonaka Jiro đã lẻn vào phòng cô lúc nửa đêm, anh ta đã làm gì cô? Hãy trả lời thành thật.”

Tôi liếm môi. Tôi đã muốn biết ý đồ của phía cảnh sát. Vì nếu trả lời không cẩn thận, rồi bị nắm thóp thì kế hoạch coi như đi tong.

Ngay tức khắc, viên cảnh sát nói:

“Theo những gì chúng tôi nghe được từ bác sĩ khám cho cô, thì khi được đưa đến bệnh viện, phần gáy của cô có dấu hiệu xuất huyết trong. Cô có thể giải thích cả điều này không?”

Tôi khẽ nhắm mắt lại. Quả nhiên là họ đã biết được cả chuyện đấy. Nếu đã vậy, có lẽ cũng không cần sử dụng tiểu xảo công phu nữa.

“Cụ thể, thì tôi không biết.”

Tôi từ từ lắc đầu, rồi úp hai tay lên khuôn mặt vẫn còn bị cuốn băng. Tôi định diễn vai một cô gái khổ sở.

"Đang ngủ đột nhiên tôi thấy khó thở, lúc ý thức được thì tôi nhận ra mình đang bị siết cổ."

"Cô có nhìn thấy mặt của đối phương không?"

"Không. Vì tối quá, với lại khi mở mắt thì ý thức của tôi vẫn còn mơ hồ."

"Vậy à."

Viên cảnh sát tỏ vẻ thất vọng thấy rõ. Bởi nếu ban nãy, chỉ cần tôi nói đối phương là Satonaka Jiro thì công việc của ông ta chắc chắn chín mươi chín phần trăm sẽ kết thúc. Tuy nhiên, cũng chẳng phải vì tôi nói không nhìn thấy mặt người kia mà phương hướng điều tra sẽ thay đổi.

Chẳng mấy chốc, viên cảnh sát lại hùng hồn nói tiếp.

"Quả là đáng thương, nhưng Satonaka Jiro đã định giết cô rồi tự sát. Có lẽ kết luận như vậy không sai đâu nhỉ?"

Tôi im lặng. Vì câu trả lời đúng như dự đoán. Nhưng tôi chợt nhận ra lúc này mà bình thản quá thì sẽ thành bất bình thường, nên vội vàng giả bộ khóc nức nở.

"Thật đáng thương!" Viên cảnh sát lặp lại một lần nữa.

Dù cảnh sát nói là không cần thiết nhưng tôi vẫn cương quyết muốn xác nhận thi thể của Satonaka Jiro. Vì nếu không tận mắt nhìn thì không thể đưa ra quyết định chính xác được.

Xác của Jiro nghe nói được để tại phòng lưu giữ thi thể của cảnh sát. Và đã được khám nghiệm tử thi.

Mặt tôi vẫn cuốn băng như trước, nhưng ngồi dậy khỏi giường thì không lấy gì làm đau đớn lắm. Thế nhưng, vì lo lắng nên y tá phụ trách vẫn đi cùng tôi.

"Satonaka có thể đã gây tai nạn vào quãng 8 giờ ngày trước đó."

Ngồi trong xe, viên cảnh sát giải thích: "Sau đó, hắn đã làm những gì thì chúng tôi chưa rõ. Tuy nhiên, chắc chắn là hắn đã ghé qua xưởng sửa chữa xe ô tô mà hắn làm việc. Vì có dấu vết của hắn ở đó. Tiếp theo, hắn đến lữ quán nơi cô ở. Thời điểm hắn lẻn vào phòng cô có lẽ là khoảng 2 giờ."

"Tối đó, tôi đi ngủ tầm 11 giờ."

Viên cảnh sát gật đầu khi nghe tôi nói.

"Cô cũng có nói là khi hắn đến thì cô đang ngủ nhỉ.

Có nghĩa là hắn siết cổ cô, sau khi xác nhận cô không động đậy nữa, hắn mới châm lửa căn phòng rồi uống thuốc tự tử. Gây tai nạn, tuyệt vọng về tương lai rồi tự sát không phải là việc hiếm. Cả việc ép gia đình và người yêu tự tử chung cũng vậy."

"Thuốc mà anh ấy uống là thuốc gì vậy?"

"Hợp chất xyanua. Chúng tôi cho rằng việc hắn ghé qua xưởng cũng là để lấy trộm loại thuốc này. Bởi ở xưởng sửa chữa thì thường có sẵn mấy loại như kali xyanua[4]."

"Sao anh ấy không ép tôi uống thứ đó luôn nhỉ?"

"Có lẽ là vì cô đang ngủ. Chắc hắn nghĩ siết cổ thì sẽ nhanh hơn là mất công đánh thức cô rồi bắt cô uống thuốc."

Nhanh hơn à?

Nhưng lựa chọn vậy đâu có đúng. Vì bóp cổ thì không chắc chắn. Bằng chứng là tôi đã không chết, mà chỉ mất ý thức tạm thời. Và dù bị lửa bao quanh, tôi vẫn sống.

"Cô nên sớm quên đi thì hơn."

Viên cảnh sát nói như để kết lại câu chuyện. Ông ta đang đồng cảm với tôi chăng?

Phòng lưu giữ thi thể nằm ở tầng hầm của Sở cảnh sát. Một căn phòng tối và đầy bụi. Hai nhân viên chuyên trách bê xác Satonaka Jiro đang được để trong một quan tài nhỏ bé, sơ sài tới.

"Cứu hỏa tới cũng không quá muộn nên tổn thương do lửa ít. Mặt hầu như không bị cháy. Nếu không thì chúng tôi cũng không để cô xem."

Tôi vừa loáng thoáng nghe lời giải thích của viên cảnh sát vừa ngó vào bên trong.

Thi thể của Satonaka Jiro nằm ở đó.

Một sợi dây nào đó gắng gượng kết nối nơi tôi vừa đứt "phựt" một tiếng tuyệt vọng. Tôi từ từ ngồi sụp xuống sàn. Mấy người cảnh sát hình như đang nói gì đó, nhưng những lời ấy không lọt đến tai tôi.

Tôi đã cố không khóc nhưng chẳng thể nào ngăn được nước mắt tuôn rơi. Tôi khóc oang oang như một cô bé. Nhưng vừa khóc trong lòng tôi vừa vang lên một tiếng thét tuyệt đối không thể để cho người khác nghe thấy.

Satonaka Jiro đã bị giết.

JIRO của tôi đã không còn.

[3]

Sau khi ra khỏi bồn tắm, mặc kimono vào, tôi bắt đầu trang điểm cẩn thận. Có lẽ nói là hóa trang thì đúng hơn. Tôi đã luyện tập đi luyện tập lại không biết bao nhiêu lần. Tôi có thể tái hiện chính xác vị trí và hình dạng của từng vết nám nhỏ.

Có lẽ từ giờ tôi không nên tẩy trang sạch bong đi. Vì dù nói là quen nhưng để hóa trang lại từ đầu cũng cần khoảng một tiếng đồng hồ. Mà trong lúc đó ai biết sẽ có người đột ngột ghé qua phòng.

Hóa trang thành bà lão xong, tôi mở cửa shoji, nhìn ngắm khung cảnh bên ngoài. Tôi nhớ là khi đến đây nửa năm trước tôi cũng ngắm cảnh như này. Đương nhiên ngày hôm đó, tôi nghỉ ở đây với thân phận thật, Kiriyu Eriko.

Và bên cạnh tôi khi ấy là ông Ichigahara Takaaki. Ông Takaaki đặt bàn tay đã trở nên khô đét lên vai tôi và lầm bầm: “Có khi tôi sắp chẳng có cơ hội được ngắm nhìn khung cảnh này nữa.”

“Tổng giám đốc, ông cứ yếu đuối như thế thì không được đâu. Nhiều người hơn tuổi ông vẫn đang làm việc hăng say ở vị trí đương nhiệm mà...”

Tôi mắng xong, ông Takaaki mới bảo: “Đúng vậy nhỉ, phải cố thêm một chút nữa thôi”, rồi trưng ra bộ mặt cười buồn xo. Khuôn mặt như thể đã biết hết tất cả. Đương nhiên có lẽ ông cũng biết cả thời điểm ra đi của mình.

Tôi còn đang miên man nghĩ ngợi chuyện đó thì có tiếng gõ cửa. Tôi ra mở cửa, Ichigahara Sosuke đang đứng bên ngoài.

“Ôi, xin lỗi chúng tôi tới hơi muộn. Đường hôm nay hơi đông.”

Nở nụ cười cứng nhắc trên gương mặt có vẻ bồn chồn, người đàn ông nhỏ thó cúi gập lưng xuống. Đã sang cái tuổi trung niên ngoài 50 nhưng có lẽ vì mái tóc chải ngược ra sau cứ đen nhánh nên nhìn ông chỉ khoảng 40.

Tôi cũng cố nặn ra một nụ cười rồi cúi đầu.

“Ôi ông Ichigahara. Được ông mời đến một nơi tuyệt vời như này tôi thật vô cùng cảm ơn.”

“Ôi có gì đâu, xin bà cứ thoải mái tận hưởng suối nước nóng.”

“Mọi người đã đến hết chưa ạ?”

“Vâng, cả nhà tôi đến cùng nhau. Giờ sao nhỉ, bà ra ngoài sảnh nhé. Cũng sắp sửa đến giờ ăn rồi.”

“À vâng... Vậy thì tôi xin phép ra chào hỏi gia đình.”

Cầm túi xách trong tay, tôi cùng Sosuke đi về phía sảnh chờ. Vừa đi dọc hành lang, ông ta vừa bắt đầu câu chuyện liên quan đến ông Honma Shigetaro. Ông Shigetaro là bạn thân của người anh đã khuất Ichigahara Takaaki của ông ta, cũng là chồng của bà Honma Kikuyo mà tôi đang đóng giả.

“Ông Honma mất, quả thực anh trai tôi đau buồn lắm. Anh tôi bảo vẫn còn rất nhiều điều muốn học hỏi từ ông nhà, vậy mà... Anh ấy cũng thường xuyên kể cho tôi nghe về ông Honma, tôi luôn kính trọng ông ấy, ông Honma mất đi quả là đáng tiếc quá.”

Cái gì mà kính trọng, thật nực cười.

Một kẻ phải dựa hơi của anh trai là doanh nhân mới được yên ấm ở vị trí giáo sư đại học rồi rốt cục cũng chẳng báo đáp lại được tí gì này, chắc chắn chẳng thể hiểu được đối với ông Takaaki thì ông Honma quan trọng đến nhường nào. Bởi nếu hiểu được chắc chắn ông ta đã đến dự đám tang ông Honma.

Tuy nhiên, những điều trong lòng ấy đâu thể nói ra thành lời, tôi giả bộ biết ơn.

“Nghe ông nói vậy chắc ông nhà tôi vui lòng lắm đấy.”

“Quả thật sự ra đi của ông Honma là cú sốc đối với anh tôi. Vì như bà cũng biết, sau khi ông Honma mất chưa được một năm thì đến lượt anh trai tôi đổ bệnh.”

“Đúng vậy thật. Tính ra ông Takaaki nhập viện cũng phải...”

“Một năm hai tháng. Sau này tôi mới nghe bác sĩ bảo là anh tôi đã chống chọi rất tốt. cũng phải, hồi đó bao nhiêu chuyện xảy ra, anh ấy chắc hẳn đã mệt mỏi cả việc công và tư.”

“Mà nhắc mới nhớ, tôi nghe nói ông Takaaki cũng ở lữ quán này vào thời điểm vụ hỏa hoạn xảy ra. Vụ việc đó chắc cũng ảnh hưởng không ít đến ông ấy nhỉ.”

“Vâng. Đúng là có một vụ hỏa hoạn đã xảy ra thật. Lửa phát ra hình như là từ phòng Inoichi...”

Chừng như nói xong Sosuke mới nhớ ra đó là phòng của tôi. Ông ta vội vàng thêm vào: “À không, đương nhiên chúng tôi đã làm lễ trừ tà cẩn thận rồi nên xin bà cứ yên tâm”.

“Tôi không lo lắng gì cả đâu. Phòng đẹp nên tôi ưng lắm.”

“Xin cảm ơn bà.”

Ngoài sảnh chờ, những thành viên của đại gia đình Ichigahara ngồi tụm lại như thể đang ở phòng khách nhà mình.

Bọn họ chiếm cả hai cái bàn. Sosuke tiến lại một trong hai cái. Ở đó có một đôi nam nữ đang ngồi. Tôi đã gặp qua cả hai người này, nhưng chắc chắn họ chưa từng gặp người phụ nữ có tên Honma Kikuyo.

Khi Sosuke giới thiệu tôi thì người đàn ông ngồi ngay trước mặt đứng lên.

"Tôi được nghe anh tôi kể rất nhiều về bà. Cảm phiền bà đã vất vả đường sá xa xôi đến đây."

"Đây là Naoyuki, em trai tôi."

Sosuke đứng bên cạnh nói thêm vào. "Hiện chú ấy đang làm việc tại công ty của anh trai tôi."

"Vâng, tôi biết. Anh trai không còn chắc mọi người vất vả lắm?"

"Vâng. Nhưng chúng tôi cố gắng làm được đến đâu thì làm vậy."

Trên thực tế, người đàn ông này đang tiếp quản sự nghiệp của ông Takaaki. Vì làm ở chi nhánh bên Mỹ đến tận gần đây, nên tôi cũng chỉ gặp anh ta hai, ba lần. Mà chuyện đó cũng từ khá lâu rồi, nên tôi đoán người này khó mà nhớ được mặt thật của tôi. Dù có nhớ đi chăng nữa, chắc cũng chẳng thể nhận ra tôi sau khi đã phẫu thuật chỉnh hình với hóa trang thành bà lão như thế này. Dẫu vậy vẫn cần để tâm tới người đàn ông này. Anh ta là anh em khác mẹ với ông Takaaki nên họ cách nhau hơn 20 tuổi, nhưng hồi tôi ở công ty mọi người vẫn thường bàn tán anh ta có con mắt tinh tường được thừa hưởng từ người anh.

"Thực ra trước đây tôi đã từng gặp quý phu nhân rồi đấy."

Nở nụ cười hồn hậu trên khuôn mặt thanh nhã, Naoyuki nói. Tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Ồ... vậy sao?"

"Tại lễ thông dạ ông Honma ấy ạ. Tôi lùi kế hoạch về Mỹ lại một ngày rồi chạy vội đến trong bộ thường phục. Đương nhiên tôi đã không dám cất tiếng gọi phu nhân."

"À, hóa ra là vậy. Khi đó thật phiền cậu đã cất công đến."

Tôi thật không ngờ Naoyuki lại đến lễ viếng ông Honma. Mồ hôi dưới nách rịn ra.

"Không có gì ạ. Hơn nữa bà còn mất công gửi cả đồ đáp lễ sang tận Mỹ nên tôi cảm ơn lắm. Cái đó đến bây giờ tôi vẫn dùng như báu vật."

"Ôi không có gì đâu, chỉ là chút đồ bé mọn thôi mà..."

Có vẻ là đồ đáp lễ tiền phúng viếng, nhưng bà Kikuyo đã gửi gì cho Naoyuki thì tôi không tài nào đoán được.

Có lẽ phải tìm cách chuyển chủ đề thôi. Hoặc cùng lắm là viện cớ tuổi cao không còn minh mẫn vậy.

Tôi còn đang nghĩ thế thì chính Naoyuki lại là người thay đổi câu chuyện.

"Mà so với lần trước thấy phu nhân, hình như bà có chút thay đổi thì phải? Bà trông khỏe hơn, đúng rồi, bà có vẻ trẻ trung hơn."

"Ôi... không, không có chuyện đó đâu. Dạo gần đây, mỗi lần soi gương tôi lại thấy chán nản lắm."

Tôi diễn điệu cười ngượng ngùng của một bà lão, nhưng có trót lọt không nhỉ? Giọng nói thiếu tự nhiên thì đến bản thân tôi cũng biết. Quả là phải đề phòng người đàn ông này.

"Bà Honma. Đây là chị Kiyomi. Dưới anh Takaaki tôi còn một người anh nữa, và đây là vợ anh ấy."

Thật đúng lúc, Sosuke lại chen ngang vào câu chuyện giúp tôi. Tôi chào hỏi nhưng Kiyomi chỉ ngồi nguyên đó khẽ gật đầu đáp lại. Chồng bà ta đã qua đời trước ông Takaaki ba năm. Do đó, mối liên hệ trực tiếp với nhà Ichigahara đã mất dần, nhưng thói ngạo mạn như hồi người chồng còn sống thì vẫn không thay đổi. Câu chuyện giữa tôi với Naoyuki kéo dài đến tận bây giờ, nên thành ra bà ta nghĩ mình bị phớt lờ hay sao mà trông có vẻ khó chịu hết sức.

Sosuke dẫn tôi sang bàn bên cạnh. Có ba người phụ nữ và một nam thanh niên trẻ.

"Còn đây là em gái tôi, Yoko. Chồng nó vì có công việc nên không thu xếp đến được."

Sosuke giới thiệu người phụ nữ lớn tuổi nhất. Người này có lẽ cũng đã quá tứ tuần. Vì nét mặt hơi tây nên mái tóc dài nhuộm màu hạt dẻ cũng không đến mức không hợp. Yoko đứng lên, lịch sự cúi đầu.

"Mong được bà quan tâm giúp đỡ."

"Tôi nói câu ấy mới phải ạ."

Chỉ Yoko và Naoyuki là khác mẹ với Takaaki và Sosuke. Bởi vậy, dù nói là anh em nhưng có hơi chênh lệch tuổi tác.

Tiếp theo, Sosuke chỉ tay về phía hai cô con gái. "Còn đây là Kanae con gái của Yoko và Yuka con gái của Kiyomi."

Yuka mỉm cười nói "xin chào bà", còn Kanae khẽ gật đầu nói "mong bà giúp đỡ". Yuka thì toàn thân đều tròn trịa, tỏa ra khí chất nàng tiểu thư

được nuôi dưỡng trong điều kiện giàu sang. Ngược lại, Kanae không hiểu sao lại có một sức hút kiểu hoang dại. Có thể nói là tương phản hẳn với nhau, nhưng điểm chung giữa hai người này là họ đẹp, không lẫn vào đâu được.

Tôi vừa tự nhắc nhở bản thân, đến lúc này mà còn đi ghen tị với những cô gái như thế thì thật là ngu ngốc, vừa hết mình diễn vai quý bà tao nhã chào hỏi lại.

Cuối cùng còn lại người thanh niên trẻ, không đợi Sosuke giới thiệu, cậu ta tự đứng lên.

"Cháu là Ichigahara Takehiko. Hiện cháu đang làm việc liên quan đến kịch nghệ."

Giọng nói khỏe khoắn. Cảm giác đúng là một thanh niên tốt bụng. Nhưng cũng chỉ là vẻ bề ngoài thôi, chứ bên trong chẳng có gì mấy, ấy là ấn tượng của tôi từ trước đến giờ. Công việc diễn xuất nghe thì có vẻ hay ho đấy nhưng cậu ta toàn kết giao với đám ăn chơi và cũng chỉ đóng những vở kịch tầm phào nhảm nhí. Tất nhiên, cậu ta đâu thể kiếm sống bằng việc đó nên thực chất vẫn chỉ bám váy bố mẹ.

"Con trai tôi đấy. Sắp 27 tuổi rồi mà vẫn chưa chịu ổn định gì, tôi đang đau hết cả đầu đây."

Sosuke nói với vẻ mặt rõ là của những bậc bố mẹ nuông chiều con. Bản thân vẫn sống dựa vào ông Takaaki nên con trai có ăn bám thì cũng đâu nói được gì.

Yoko lên tiếng mời nên tôi quyết định không khách sáo mà ngồi xuống ghế. Sosuke với vẻ mặt như tạm hoàn thành xong công việc, quay lại bàn của mình.

"Gia đình thân quyến họp mặt mà lại vướng kẻ làm phiền tôi đây, thật xin lỗi quá."

Tôi nói xong, Yoko phẩy tay trước mặt.

"Không có chuyện đó đâu bác. Chúng tôi vẫn gặp mặt luôn ấy mà. Thỉnh thoảng có khách cùng tham gia thay đổi không khí cũng tốt."

"Vậy ạ?"

"Vâng, xin bác đừng bận tâm."

"Như cháu đây, nếu chỉ đơn thuần là du lịch gia đình thì còn lâu nhé."

Kanae vừa nhìn về phía Yuka và Takehiko vừa nói kiểu bỡn cợt: "Cái lữ quán này ở đã phát chán rồi mà xung quanh cũng chẳng có chỗ chơi. Nhưng lần này vì có chuyện nên đành miễn cưỡng đến thôi đó."

"Chị thì thích chỗ này. Nên đến bao nhiêu lần cũng được."

Yuka nhỏ nhẹ nói.

"Anh cũng thích", Takehiko hùa vào. "Gần đây mấy lữ quán thế này hiếm lắm đấy."

"Anh Takehiko thì chỉ cần có chị Yuka, ở đâu mà chẳng được, nhỉ?"

Kanae vừa liếc ngang sang vừa nói. Rõ là những lời giễu cợt nhưng bản thân Takehiko lại cười nhăn nhở. Yuka vờ như không biết. Tôi hiểu ra được tình hình của đôi trẻ.

"Dù sao đi nữa..." Kanae nói tiếp: "Nếu không vì chuyện kia thì em đã không đi. Ngay cả chị Yuka thật ra cũng để tâm đến nó phải không?"

"Đâu có. Vì có bận tâm cũng chẳng làm được gì."

Yuka vẫn nhìn xuống quyển tạp chí để trên đầu gối, trả lời.

"Vậy à. Em thì nghĩ đây đúng là sự kiện trọng đại đấy. Ngày mai thôi là chúng ta sẽ biết cả khối tài sản to đùng kia sẽ đi về đâu. Liên quan quá nhiều đến tương lai sau này như thế, thì là sự kiện trọng đại nhất trong đời rồi chứ gì nữa. So với việc này thì kết hôn hoàn toàn chẳng là gì."

"Kanae, hãy thôi nói sự kiện, sự kiện đi! Không thấy xấu hổ à!"

Yoko nhỏ nhẹ nhắc nhở như thể không chịu đựng nổi nữa. Nhưng đó chắc chắn không phải là những lời nói hớ hênh mà hình như bà ta thực tâm không muốn để người khác nhìn ra được sự tham lam của bọn họ. Kanae thì chỉ nhún vai rồi lè lưỡi.

[4]

Tôi nhớ lại lần đầu tiên ông Takaaki nói tới di chúc. Đó là khi ông nhập viện được khoảng một tháng. Trong phòng bệnh ông nói như chỉ đang nói chuyện tầm phào. “Chắc cũng sắp sửa phải chuẩn bị rồi.”

“Ông cứ yếu đuối như thế thì không được đâu.”

Tôi cố gắng nói một cách tươi vui. “Nhưng tôi tán thành việc ông viết di chúc. Dù không biết mấy chục năm nữa ông mới phải dùng tới nó.”

Hình như nhận ra tôi đang muốn khích lệ, ông mỉm cười.

“Nội dung của di chúc tôi đã quyết đại khái rồi. Tuy nhiên, vẫn còn một vài vấn đề lớn có khả năng sẽ thay đổi nhiều.”

“Tất nhiên rồi.”

“Có lẽ sẽ phiền đến cô đấy. Mong cô hiểu cho.”

“Tôi hiểu.”

Lúc đó, tôi đã không suy nghĩ quá sâu xa về ý nghĩa của từ “phiền phức” này. Tôi cứ đinh ninh là ông Takaaki cũng dùng nó với nghĩa cụ thể vốn có. Nhưng sau đó vài tuần, tôi mới biết là không phải vậy.

“Di chúc thì chưa viết chữ nào mà nói điều này cũng hơi kỳ, nhưng để công khai di chúc thì phải có điều kiện đi kèm.”

“Là gì vậy ạ?”

“Trước hết, không được công khai trong ít nhất một tháng sau khi tôi chết. Cái này là để tránh rối loạn. Sau đó, việc công khai phải được tiến hành ở nơi tập trung toàn bộ những người liên quan đến di chúc. Những người không liên quan sẽ không được phép có mặt, nhưng cũng không được thiếu bất cứ ai. Tuy nhiên, người đại diện thì được phép có mặt.”

“Nhưng phải đọc bên trong thì mới biết được ai là người liên quan đến di chúc mà ạ?”

“Tôi sẽ thông báo với luật sư Furuki tên của những người liên quan. Có lẽ nên tập trung ở lữ quán Kairotei. Ở đó ít tạp âm.”

Sau đó ông Ichigahara nhíu mày, vẻ buồn rầu.

“Mộ của tôi, tôi định sẽ cho đặt tại suối nước nóng Hassawa[5]. Cô biết chỗ đó phải không, nơi ngôi chùa nhỏ ấy.”

“Tôi biết.”

“Nếu là ngôi chùa đó thì rất gần lữ quán Kairotei. Trước khi công khai di chúc, mỗi người có lẽ sẽ thắp cho tôi một nén hương chăng.”

Quả nhiên mục đích lớn nhất của việc tiến hành công bố di chúc tại lữ quán Kairotei là ở đó. Ông Takaaki lo mọi người chỉ chú tâm đến bản di chúc mà quên đi người đã viết ra nó. Điểm yếu đuối không ngờ này ở ông thì tôi đã hiểu sau nhiều năm quen biết.

“Mặc dù vậy nội dung quan trọng nhất của di chúc thì vẫn đang làm tôi đau đầu.”

Ông vẫn nằm trên giường mà gãi đầu. “Họ nào có thân thiết với tôi mấy đâu. Đâm tôi đang chẳng biết phân chia như thế nào đây. Những lúc thế này mà có một bà vợ thì có phải là tốt rồi không... nhưng đến bây giờ mà lại tính chuyện tái hôn thì cũng...”

Sự phân vân của ông, tôi hiểu rõ như lòng bàn tay. Tôi nghĩ mình nên nói gì đấy, nhưng nói gì cũng có vẻ sáo rỗng nên tôi chỉ im lặng. Ông Takaaki sau đấy cũng chìm vào lặng thinh.

[5]

“Xin lỗi đã để quý khách phải đợi. Bữa tối đã được chuẩn bị xong, xin mời đến phòng ăn.” Nhờ giọng của bà quản lý mà tôi sực tỉnh. Đúng lúc đấy, nhóm Sosuke với vẻ mặt như nói “đi thôi, đi thôi” cũng bắt đầu rời khỏi ghế.

“Vậy chúng ta cùng đi thôi nhỉ.”

Bị Yoko thúc giục, tôi cất tiếng đáp lại rồi đứng dậy.

Phòng ăn đã được chuẩn bị sẵn là một phòng kiểu Nhật có độ rộng vừa đủ để cả gia tộc cùng dùng bữa. Chỉ có điều ở dưới bàn, chiếu đã được mang đi, để dành chỗ cho mọi người có thể ngồi duỗi chân như kiểu bàn sưởi kotatsu. Điều này đã được tính toán làm theo đề xuất của ông Ichigahara Takaaki để những vị khách nước ngoài cũng không phải khổ sở khi ngồi.

Sau khi Sosuke thản nhiên ngồi vào ghế chủ tọa, những người khác ngồi vào chỗ tùy thích. Tôi định ngồi chỗ ngoài rìa nhất thì Naoyuki nói: “Bà cứ ngồi vào trong nữa đi ạ”, nên tôi dịch vào một ghế. Ngay lập tức, anh ta ngồi vào chỗ ghế trống. Tôi đã không muốn ngồi bên cạnh người đàn ông này, nhưng giờ thành ra thế nên cũng đành chịu chẳng biết làm sao.

Không có lời mở đầu gì đặc biệt, mặc nhiên bữa tối bắt đầu. Thực đơn thì na ná bữa ăn nhẹ kiểu tây, nên món thuần Nhật cũng có mà món ít thịt cũng được mang ra. Đồ uống có cồn ban đầu chỉ có bia, với rượu đặc sản vùng này, nhưng theo yêu cầu của các cô con gái, họ còn mang thêm cả vang trắng ướp lạnh nữa. Tôi cũng quyết định uống loại này.

Đúng như bác tài xế taxi đã nói, lữ quán Kairotei hiện đang ngừng kinh doanh. Tai họa liên tiếp ập tới nơi này, nào là gặp hỏa hoạn, rồi thì ông Ichigahara Takaaki, chủ kinh doanh qua đời. Ngoại trừ bà quản lý, nhân viên cũng chuyển sang khách sạn cùng hệ thống cách đấy không xa. Bởi vậy, lần này họ hàng nhà Ichigahara tập trung lại, bên này cũng phải mượn đầu bếp rồi các thứ từ khách sạn bên kia. Nhân sự thiếu thốn đâm mỗi lần bưng món mới bà quản lý đều có mặt. Mỗi lần như vậy, Naoyuki lại gọi hai, ba tiếng. Bà quản lý vẫn niềm nở ứng đáp.

“Bà ta hẳn cũng quan tâm lắm đấy nhỉ. Không biết ai sẽ là người tiếp quản nơi này đây?”

Bà quản lý vừa khuất dạng, Yoko nói những lời có phần hơi cay độc.

“Hẳn là vậy rồi. Bà ấy sắp biết ai sẽ là chủ của mình mà. Nhỡ đâu còn bị đuổi việc.”

Sosuke vừa gắp đồ ăn bằng đũa cho vào miệng vừa trả lời.

"Nhưng bà Maho đã hoàn thành xuất sắc vai trò quản lý nơi này. Em nghĩ dù ai có điều hành thì cũng không bị cho thôi việc đâu."

Naoyuki nói như biện hộ. Nhờ vậy, tôi cũng nhớ ra tên của bà ấy là Maho. Còn họ là Kobayashi.

"Tức là nếu chú Naoyuki được nhận Kairotei thì bà Maho sẽ được yên vị."

Sosuke nói nhưng giọng điệu lại ẩn ý "song có lẽ không có phần của chú đâu".

"Em không có hứng thú kinh doanh lữ quán."

Hình như Naoyuki có hơi khó chịu. Anh ta uống một hơi cạn cốc rượu, tôi bèn rót tiếp cho anh ta.

"Người đó... hình như là... người tình của anh Takaaki phải không nhỉ?"

"Ồ, thế cơ ạ?"

Tuyệt đối không bỏ lỡ chủ đề này, Kanae nhào vào. "Cháu không biết gì cả đấy. Chuyện từ khi nào thế ạ?"

"Chuyện cũng khá lâu rồi."

"Cũng không hẳn là đặc biệt thích tán tỉnh phụ nữ nhưng anh ấy cũng như những người đàn ông khác thôi. Phải không, chú Naoyuki?"

"Mấy chuyện từ xưa em không rõ lắm."

Sosuke tìm kiếm sự đồng tình, nhưng Naoyuki trả lời lãnh đạm. "Mà giả dụ có đúng vậy đi chăng nữa thì cũng không liên quan đến năng lực làm việc của bà ấy."

"Tôi cũng nghĩ như vậy đấy."

Đột nhiên Kiyomi nói. "Hơn nữa, chủ đề tầm thường kiểu này chẳng phải tối nay ta nên tránh đi sao?"

Bà ta lại nhấp thêm một ngụm rượu vang, rồi cố tình lẩm bẩm một mình "A, ngon thật". Yoko lộ rõ vẻ khó chịu với giọng điệu mỉa mai quá thể đó.

"Cháu lại nghĩ nếu bác tái hôn thì đối phương có khi là cô thư ký kia cơ."

Kẻ phát ngôn những điều khiến tôi thót tim đấy là Yuka, người im lặng từ đầu đến giờ. Những người khác hình như cũng hơi ngạc nhiên.

"Yuka!" Ngay lập tức bà mẹ Kiyomi mắng: "Con thôi nói những chuyện như thế đi."

"Ơ kìa, thế cũng tốt mà. Để tưởng nhớ người đã khuất mà chỉ nói toàn những chuyện nghiêm túc với vẻ mặt trịnh trọng thì nhàm chán lắm."

Ngay lập tức, Yoko trả đũa lại vụ bị mỉa mai lúc nãy. “Cô cũng muốn nghe chuyện này. Thư ký là cô Kiriyu Eriko phải không nhỉ?”

“Vâng.”

“Nhưng chẳng phải tuổi khá là chênh lệch sao? Cô ta chắc cũng chỉ hơn 30 thôi.”

Yoko nói xong, Kanae háo hức nói thêm vào.

“Mẹ cổ quá. Gần đây đầy mấy ả nhằm vào kiệu vàng để vương mà cưới ông già mà.”

“Yuka, cháu có căn cứ gì à?”

Sosuke gặng hỏi thì cô gái cụp hàng mi dài rồi nói:

“Cháu từng nghe trực tiếp từ bác trai mà. Bác nói, nếu gặp cô ấy sớm hơn chục năm thì đã cầu hôn cô ấy rồi. Bác ấy nói như đùa nhưng cháu nghĩ những lời đấy là thật lòng.”

Những lời này làm lòng tôi bấn loạn. Và như thể đã gây ra cú sốc không hề nhẹ với mọi người, tất cả cùng bắt đầu nói nhao lên.

“Anh ấy nói những lời như vậy à. Tôi không hề nhận ra việc đó đấy.”

Sosuke khoanh tay rên rỉ một cách phô trương.

“Xem ra nói như vậy thì cũng không phải không có căn cứ.”

Yoko làm vẻ mặt như nhớ ra điều gì, gật đầu lia lịa. “Rõ ràng nhìn điệu bộ của hai người đó có hơi vượt quá quan hệ giám đốc và thư ký. Cô Kiriyu đấy, có lẽ đúng như Kanae nói, muốn nhắm kiệu vàng cũng nên. Anh trai thì không nói làm gì rồi, trông anh ấy lúc nào chẳng vui vẻ khi được ở cùng các cô gái trẻ.”

“Sao nhỉ? Cháu cũng từng gặp mấy lần rồi nhưng nói thẳng ra thì, người đó có chút hấp dẫn nữ tính nào đâu.”

Takehiko, kẻ mất não này nói như chọc tức. Tôi tự nhiên muốn lấy cái búa hay gì đó đập lõm cái mũi cao ngạo kia đi.

Nói đến đây, bà quản lý Kobayashi Maho lại đi vào, thế là câu chuyện bị cắt ngang. Tôi đang mong họ cứ thế mà bỏ qua chủ đề này thì tốt, nhưng Maho vừa đi ra, Sosuke lại hâm lại.

“Naoyuki, chú không nghe được gì à? Chuyện của anh hay của cô thư ký Kiriyu gì ấy.”

Bị gặng hỏi, Naoyuki ngẩng mặt lên.

“Em cũng có nghe nói bóng gió về chuyện đó.”

Anh ta vẫn cầm cốc trong tay và nói.

“Chuyện đó?”

"Chuyện tái hôn ấy."

"Tái hôn? Chuyện khi nào thế?"

"Hình như là một năm về trước."

"Vậy chẳng phải là sau khi anh ấy nhập viện à? Vào lúc không biết mạng sống còn cứu được hay không, rốt cuộc anh ấy nghĩ cái gì vậy?"

"Không đâu, ngược lại chính vì anh ấy ý thức được thời gian của mình chẳng còn mấy nên mới nghiêm túc nghĩ đến việc tái hôn thì phải. Người anh trai mạnh mẽ của chúng ta quả thật đã trở nên yếu đuối. Anh ấy đã mong có một người vợ tiễn đưa mình bên gối."

"Một người vĩ đại như bác cuối cùng cũng chỉ là một người đàn ông."

Takehiko lắc lắc đầu. Tôi thầm chửi rủa "đã chẳng biết gì thì chớ". Nỗi khổ sở của ông ấy thì cái đứa nhu nhược như cậu chắc chắn không hiểu nổi đâu.

"Nếu đúng thế thật, có lẽ đối phương sẽ sung sướng lắm đấy nhỉ. Vì dù có kết hôn trên hình thức thì tài sản của anh ấy cũng sẽ rơi vào tay cô gái đó."

Yoko nói với vẻ mặt đã hiểu rõ mọi chuyện. Sosuke lầm bầm một mình "ra vậy" rồi lại nhìn Naoyuki.

"Thế anh ấy đã bàn bạc gì với chú?"

"Thì anh ấy hỏi em là 'chú nghĩ thế nào về kiểu tái hôn hình thức đấy?' Em linh cảm ngay chắc là anh có đối tượng cụ thể nào rồi. Em bèn hỏi dồn dập thì thấy có vẻ là anh đang nghĩ đến cô Kiriyu."

"Quả là thế à? Thế chú đã trả lời thế nào?"

"Em bảo anh ấy 'anh cứ làm như anh muốn'. Em còn nói được gì khác đâu."

Naoyuki nói xong, Sosuke tỏ vẻ khó chịu thực sự rồi lặng thinh.

Nếu đó là Sosuke thì câu trả lời chắc chắn sẽ hoàn toàn khác.

"Cũng may chứ không là lớn chuyện rồi."

Kanae cất giọng vui tươi không đúng chỗ. "Cháu nói đúng mà. Chứ bác mà nhập khẩu cho Kiriyu thì có phải phần lớn tài sản đã về tay người đó rồi không. Và hôm nay chúng ta cũng không được tập trung lại thế này. Chúng ta đúng là phải cảm ơn vụ giết người rồi tự sát kia."

Những lời này đã nhắm quá đúng trọng tâm. Vài người kinh ngạc nín thở, sau đó là một sự im lặng nặng nề bao trùm.

[6]

Không phải là tôi không nhận ra tình cảm của ông Ichigahara Takaaki. Nhưng tôi đã giả vờ như không biết. Dù được cầu hôn, có lẽ tôi cũng từ chối. Ngay cả khi sẽ có trong tay khối tài sản lớn đến mức những từ ngữ thể hiện sự sung túc như “kiệu vàng đế vương” cũng không sánh bằng.

Tôi kính trọng ông Takaaki. Ông ấy, với tư cách một nhà kinh doanh, đúng là một chiếc máy tính sống, luôn vận hành bộ não vô cùng chính xác và lạnh lùng rồi nhanh chóng đi đến hành động. Thậm chí đến mức tôi nghĩ là tàn nhẫn. Thế nhưng, người như ông ấy lại thay đổi hoàn toàn khi đối phương không phải con số mà là con người. Ông là người có sự hào phóng không giả tạo và sự bao dung lớn lao để ôm lấy tất cả mọi thứ. Tôi đã làm công việc thư ký này được sáu năm, và chính vì ở bên cạnh ông mà tôi đã học được rất nhiều điều về con người.

Tuy nhiên, tôi không thể nhìn nhận ông ấy như một người chồng được. Tôi đã muốn mãi tôn trọng ông như một người sếp. Nói thẳng ra, tôi cần một người đàn ông coi trọng sự hấp dẫn nữ tính của tôi. Là người đàn ông mong muốn tôi cuồng nhiệt không tính toán. “Tôi mất khả năng rồi” - chính ông ấy đã nói thế - kết quả của những phán đoán lạnh lùng đúng kiểu ông ấy. Ông Takaaki chỉ định đặt danh xưng là vợ cho người có thể thực hiện chính xác chỉ thị của ông, hơn là một cô gái có cả sự trẻ trung và nhan sắc. Ông ấy không tìm kiếm người con gái ấy ở tôi.

Điều khiến tôi e dè nữa có lẽ liên quan đến kinh nghiệm tình trường nghèo nàn của bản thân. Nói “nghèo nàn” thậm chí vẫn khiến tôi xấu hổ. Phải nói là hầu như không có ai. Đương nhiên bản thân tôi cũng đã từng ôm ấp tình cảm đơn phương nồng cháy, nhưng những tình cảm yêu đương đó đều có chung vận mệnh là lụi tàn như những đốm lửa trên nhánh hương. Tôi cũng chưa từng thổ lộ tình cảm nên thậm chí cũng chưa thể gọi là bị thất tình. Tôi chỉ tự mình rung động rồi chẳng mấy chốc lại tự mình tổn thương.

Hồi mới vào công ty được khoảng một năm, tôi đã từng thật lòng định thổ lộ tình cảm với một người. Biết là sáo mòn nhưng tôi đã định làm điều đó vào ngày lễ tình nhân. Đối phương là đàn anh ở cùng chỗ làm. Người ấy luôn chỉ bảo công việc tận tình cho tôi nên tôi đã hoàn toàn mê đắm. Hôm đó, tôi đã lén để sô cô la tự làm vào ngăn kéo bàn rồi chờ cơ hội đưa cho anh ấy.

Nhưng kết cục tôi đã không thể thổ lộ. Bởi trước đó tôi đã vấp phải một chướng ngại vật. Không, nói là chướng ngại có lẽ cũng chẳng phải.

Kẻ dội gáo nước lạnh lên tôi đang lâng lâng là cô nhân viên ngồi bên cạnh ở chỗ làm. Vào giờ nghỉ trưa ngày hôm đó, cô ta vui vẻ thông báo là mình có thứ này hay lắm, rồi chìa ra một tờ giấy. Đó chính là bảng đánh giá nhân viên nữ. Nói vậy nhưng không phải là đánh giá về công việc, chỉ có hai hạng mục là “diện mạo” và “tính cách”. Người làm đánh giá này là những nhân viên nam, trong số đó có tên của người mà tôi ngưỡng mộ.

“Đám đàn ông này, làm cái việc đáng ghét nhỉ”, cô nhân viên nọ nói. Nhìn vào bảng đánh giá thì cô ta được xếp ở vị trí phía trên. Đặc biệt điểm về diện mạo cao. Bảo sao lại khoe khoang với tôi như thế. Tôi vừa kỳ vọng vừa lo lắng nhìn vào điểm số của mình. Quả như dự đoán, điểm thật thảm hại nhưng hơn hết điều làm tôi tuyệt vọng nhất chính là số điểm mà “Người ấy” chấm cho tôi. Tính cách được ba trên thang điểm năm còn diện mạo được có một.

Kiriyu Eriko, diện mạo một điểm.

Trên đường về nhà ngày hôm đó, tôi đã vứt sô cô la vào thùng rác ở nhà ga. Tôi đã kìm nén hết sức không để nước mắt trào ra. Thay vào đó, khi về tới phòng, tôi đã òa khóc nức nở.

Mẹ tôi có khuôn ngực nở nang và làn da với lỗ chân lông nhỏ. Nhưng tôi không được thừa hưởng một chút nào vẻ hấp dẫn nữ tính đó. Ngực tôi mỏng như ván giặt đồ, da thì thô ráp. Mà mỉa mai thay, tôi lại thừa hưởng nguyên vẹn nét xấu xí trên gương mặt bố. Từ bé tôi đã hay bị nhầm là con trai, đến khi lớn lên tình hình cũng chẳng cải thiện được mấy. Hơn nữa, cái mặt tôi giả dụ có bị nhầm là đàn ông đi nữa thì có lẽ cũng chẳng được phụ nữ ưa thích gì.

Sau khi khóc lóc cả một đêm, tôi hạ quyết tâm. Không được mơ mộng chuyện yêu đương nữa. Tóm lại là bản thân không có duyên. Ông trời không cho tôi nhan sắc nhưng thay vào đó đã cho tôi trí tuệ. Từ giờ tôi sẽ chuyên tâm mài giũa trí tuệ này. Còn cảm xúc ước ao tình yêu ấy tôi sẽ chôn chặt tận đáy lòng, quyết không để ai nhận ra.

Ngày hôm sau, tôi bắt đầu thay đổi bản thân. Trước hết, nén nỗi đau, tôi tháo kính áp tròng đã đeo bấy lâu, đeo kính gọng kim loại không tạo chút cảm giác gợi tình nào. Tôi cũng thay đổi cả trang phục. Những bộ quần áo đúng kiểu nữ tính đang thịnh hành nhưng không hợp với tôi chút nào, tôi cất hết vào tủ, rồi bó mình trong những bộ quần áo cứng nhắc chỉ có cơ hội mặc vào những dịp như khi thi xét tuyển vào công ty.

Tôi vô cùng nỗ lực. Sau khi hết giờ làm ở công ty, tôi đi học ngoại ngữ, tham gia đủ các khóa học, lấy thêm vài chứng chỉ. Chẳng mấy chốc, tôi

thành ra bị đồng nghiệp cô lập, nhưng tôi quyết định ngó lơ chỉ coi như đám vô năng ấy đang đố kỵ.

May mắn ở chỗ cấp trên của tôi không phải dạng ngốc. Họ đánh giá đúng năng lực của tôi. Kết quả là tôi có dịp trải nghiệm việc thuyên chuyển nhân sự có thể coi là bất thường. Sau khi làm việc dưới trướng vài lãnh đạo cấp cao, tôi được bổ nhiệm làm thư ký cho ngài tổng giám đốc Ichigahara Takaaki. Mà lại là theo chỉ định của tổng giám đốc nên càng khiến tôi vui mừng hơn.

Cứ như thế, tôi dùng sự xấu xí của bản thân làm bàn đạp để leo lên nấc thang danh vọng với tốc độ có lẽ là cao nhất. Tuy nhiên, quả thật tôi buộc phải thừa nhận một điều. Rằng niềm ao ước tình yêu trong tôi vẫn tồn tại như trước giờ vẫn thế. Ông Ichigahara Takaaki đã nhìn thấy năng lực của tôi và chỉ định tôi làm thư ký. Và hơn nữa cũng vì lý do đó ông đã định chọn tôi làm vợ. Nhưng chỉ riêng trường hợp này, tôi đã mong có nguyên do khác. Nếu trong mắt ông ấy có ánh lên dù chỉ một chút ham muốn tôi như một người con gái thì có lẽ tôi đã không khước từ việc trở thành vợ ông.

Dù vậy, đây cũng chỉ là giả thuyết không tưởng. Bởi nếu lựa chọn theo tiêu chí đó, chắc chắn ông ấy sẽ không do dự mà cầu hôn Kobayashi Maho, quản lý của Kairotei. Tôi biết rõ quan hệ của họ. Bà ấy đối với ông Takaaki thực sự phù hợp với cái danh người tình. Ông để bà ấy bên cạnh hòng vơi đi nỗi buồn mất vợ. Không gì hơn. Bởi vậy khi ông trở thành người mất khả năng thì nhiệm vụ làm người tình của bà ấy cũng kết thúc.

Cũng bởi sự tình như vậy nên sau khi đổ bệnh khoảng một năm rưỡi trước, ông ấy mới nghĩ tới việc chọn tôi làm vợ nhiều hơn. Và tôi cũng cảm thấy ý định đó của ông mạnh mẽ hơn.

Ông đã biết mình bị ung thư không còn cơ hội cứu chữa. Trước khi mất, điều ông canh cánh nhất chính là những thứ mà ông gây dựng nên từ nay về sau sẽ thế nào. Ông ấy chỉ muốn giao nó cho người mà bản thân có thể tin cậy nhất.

[7]

Món tráng miệng được mang ra, bữa tối sắp đến lúc kết thúc. Hình như chủ đề nói chuyện đã hết nên sự sôi nổi cũng qua cao trào. Tôi nghĩ đúng là lúc thích hợp rồi đây.

"Xin lỗi, tôi có điều này muốn nói với mọi người."

Nghe vậy, bọn họ nhất loạt dừng hành động rồi nhìn về phía tôi. Với vẻ mặt ý chừng "Cái người duy nhất không phải ruột thịt này định nói gì đây?"

"Chuyện là về cô Kiriyu Eriko vừa được nhắc tới trong câu chuyện ban nãy."

"Cô Kiriyu?"

Kosuke nói, vẻ ngạc nhiên. "Bà Honma biết cô gái đấy à?"

"Tất nhiên rồi", Naoyuki ngồi bên cạnh tôi lên tiếng. "Chi tiết thì tôi không rõ nhưng cô gái ấy chắc chắn đã phụ trách liên lạc với bà Honma. Đúng như vậy nhỉ?"

"Vâng."

"Thế à. Nhưng cô ấy làm sao cơ?"

"Có lẽ đây là chuyện chẳng ai muốn nhắc đến, nhưng người ấy đã gặp hỏa hoạn ở đây, sau đó tự sát rồi thì phải."

Quả là chẳng ai muốn nhắc đến thật, mọi người ai nấy đều vội vàng cụp mắt xuống. Thế nhưng, một giọng nói hoàn toàn trái ngược với phản ứng khi đó vang lên.

"Đó đâu chỉ đơn giản là một vụ hỏa hoạn."

Là Kanae. Cô ta còn chẳng nhận ra những người xung quanh đang cau có, tiếp tục nói: "Vụ đó là giết người rồi tự sát. Nghe nói người yêu của cô Kiriyu đã gây tai nạn giao thông, định giết cô ấy rồi tự sát. Người yêu thì chết nhưng cô Kiriyu ấy được cứu sống như kỳ tích. Khi đó, chúng tôi cũng nghỉ lại đây, chuyện đấy đúng là kinh khủng thật."

Mặt mọi người đều trắng bệch. Tôi mỉm cười với Kanae.

"Vâng, chuyện đấy tôi đọc báo nên cũng có biết."

"Ôi trời, ra là vậy ạ?"

"Sau đó vài ngày, cô Kiriyu cũng tự sát. Người yêu chết, bị bỏng nặng, chính những cú sốc chồng chất đó đã đẩy cô ấy tới cái chết, nghe đâu cảnh sát phán đoán như vậy."

"Cũng không thể nghĩ được lý do nào khác."

Sosuke nói với vẻ mặt khó chịu. Nom ông ta như đang thắc mắc, “giờ mà bà còn nói chuyện gì vậy”. “Vâng”, tôi gật đầu. “Tôi cũng không đoán được lý do nào khác. Nhưng nghe nói không có di thư thì phải.”

“Chắc là do lúc ấy hoảng loạn quá, chẳng có tâm trí đâu mà viết.”

Vừa nói Kiyomi vừa cố tình chồng đống bát đĩa trước mặt lên nhau, như muốn nói hãy nhanh chóng kết thúc câu chuyện này đi.

Tôi điều chỉnh lại hơi thở, sau khi đưa mắt nhìn khắp mọi người, tôi nói.

“Nhưng sự thật là có đấy, di thư của cô Kiriyu ấy.”

Vài người “ồ’ lên. Tôi lấy từ túi áo ngực ra một chiếc phong bì hơi to hơn loại thông thường một chút.

“Sau khi cô Kiriyu mất được khoảng hai, ba ngày, bức thư này đã được gửi đến chỗ tôi. Như mọi người thấy đấy, tên người gửi là Kiriyu Eriko.”

“Quả đúng vậy.”

Naoyuki ngó, đoạn nói. “Tôi không nhớ rõ lắm, nhưng hình như đúng là bút tích này.”

“Đúng là bút tích của cô Kiriyu đấy, không sai đâu.”

Tôi nói chắc nịch, rồi từ trong phong bì, tôi lấy ra một tờ giấy viết thư và một phong bì hơi nhỏ hơn. Phong bì này vẫn chưa được mở ra.

“Trong này có viết rõ ý định tự sát của cô Kiriyu. Xin mời mọi người xem.”

Tôi đưa tờ giấy viết thư cho Naoyuki ở ngay bên cạnh. Anh ta đọc bức thư, mặt vô cùng nghiêm túc, cuối cùng kinh ngạc ngẩng mặt lên.

“Cô ta viết gì vậy?”

Sosuke hỏi vẻ sốt ruột.

“Đợi tí. Bây giờ em sẽ đọc.”

Naoyuki duỗi thẳng lưng.

Gửi bà Honma Kikuyo,

Khi bức thư này được chuyển đến bà, có lẽ tôi đã không còn trên thế gian này nữa. Vì tôi đã quyết tâm sau khi bỏ thư vào hòm, tôi sẽ tự sát. Tại sao tôi lại tự sát ư? Có lẽ dư luận và cảnh sát sẽ chẳng suy nghĩ sâu xa về điều này. Vụ giết người rồi tự sát vẫn còn quá sống động trong ký ức của mọi người nên hẳn họ sẽ gán cho cái chết của tôi những lý do thích đáng như tự sát theo người yêu hay do cú sốc tinh thần quá lớn. Thế nhưng, đó hoàn toàn không phải nguyên nhân khiến tôi phải lựa chọn cái chết này. Bí ẩn đằng sau vụ giết người rồi tự sát cũng như căn nguyên tôi lựa chọn cái chết, thật ra phức tạp và có sự tình sâu xa hơn thế nhiều. Chỉ là vào thời

điểm này, tôi không thể nói về sự tình đó được. Tôi chỉ có thể nói rõ về nó tại một thời điểm và địa điểm thích hợp. Dầu vậy, vì tôi vẫn sẽ chết nên không thể cứ thế này mà nói ra sự thật được. Bởi lẽ đó, biết là thất lễ nhưng tôi có việc này muốn nhờ bà Honma. Xin bà hãy giữ và đừng mở phong bì nhỏ được cho vào cùng phong bì này. Tôi nghĩ bà cũng đoán được, đúng vậy, trong phong bì này là lá thư viết về sự thật đó. Về thời gian lưu giữ phong bì này, tôi mong bà hãy giữ nó cho đến khi công khai di chúc của ông Ichigahara Takaaki. Có lẽ bà nghĩ việc này thật kỳ quặc vì ông Takaaki vẫn còn sống, nhưng sự thật là bệnh tình của ông ấy rất trầm trọng, bác sĩ cũng nói với tôi ông Takaaki không thể sống quá một năm nữa. Và di chúc của ông Takaaki chắc chắn sẽ được công khai tại một thời điểm cũng như địa điểm phù hợp trước những người đã được chọn lựa. Tôi đoán là bà Honma cũng sẽ có mặt ở đó với tư cách người làm chứng. Bởi vậy, tôi mới xin nhờ bà. Khi đó, xin bà hãy mang theo phong bì này, và trước lúc họ công khai di chúc, xin bà hãy mở phong bì và đọc trước mặt mọi người. Vì chính lúc đấy, lý do tại sao tôi lại tìm đến cái chết, tại sao tôi lại nhờ bà việc này, tất thảy sẽ sáng tỏ. Ngoài ra về sự tồn tại của phong bì này, tôi cũng mong bà hãy giữ kín cho đến trước lúc đó. Tôi hiểu rất rõ là bà sẽ thấy đáng ngờ và coi đây là một đề nghị kỳ quặc. Nhưng vì người tôi có thể nhờ việc này chỉ có mỗi bà Honma mà thôi. Mong bà hãy giúp đỡ!

Ngày... tháng... năm...

Từ Kiriyu Eriko.

Ngay cả khi Naoyuki đã đọc xong, một lúc lâu sau cũng không ai nói lời nào. Đến cả Kanae cũng giữ nguyên vẻ mặt căng thẳng. Bầu không khí như thể chỉ cần ai đó gây ra tiếng động thôi cũng sẽ bị chỉ trích, đến bà quản lý Maho đi vào giữa chừng cũng ngồi nguyên không nhúc nhích ở cửa.

"Chuyện là như vậy."

Tôi nói xong, vẻ mặt đông cứng nãy giờ của mọi người nhanh chóng giãn ra.

"Bất ngờ thật đấy", đầu tiên Kosuke nói. "Không ngờ cô ta lại viết những thứ đó."

"Nhưng cũng không đến mức quá lạ."

Naoyuki cẩn thận gập bức thư lại rồi đưa cho tôi. "Bản thân tôi hầu như không có tiếp xúc gì nhưng theo những điều nghe được từ anh trai thì người phụ nữ tên Kiriyu đấy hình như khá mạnh mẽ. Như vụ giết người rồi tự sát kia, nếu là một phụ nữ bình thường thì tự sát cũng không phải việc gì kỳ lạ. Nhưng khi nghe cô ấy dễ dàng lựa chọn cái chết, nói thật tôi đã cảm thấy bất ngờ."

“Anh Takaaki cũng nói là tuyệt đối không thể tin được.”

Yoko ở bên cạnh cũng nói thêm vào.

“Ghê gớm thật. Rốt cuộc bên trong viết cái gì được nhỉ?”

Kanae trông đã bớt căng thẳng, nhìn bàn tay tôi đầy hứng thú.

“Bà tính thế nào, bà Honma?”

Sosuke nở nụ cười thân thiện. “Về di chúc của anh tôi, định là ngày mai khi luật sư Furuki đến sẽ công khai, nhưng ngày mai hay hôm nay cũng chẳng khác nhau là mấy. Hay giờ bà cứ mở nó luôn tại đây đi?”

“Bây giờ, tại đây... ư?”

Nói đoạn tôi tức khắc thăm dò biểu cảm của bọn họ. Trong này chắc chắn có kẻ chỉ mong lá thư kia đừng được mở ra. Kẻ đó thừa biết nội dung bên trong là gì. Vì Sosuke đã đề xuất mở phong bì nên có thể loại ông ta ra khỏi diện tình nghi không? Không được, biết đâu đây chỉ là diễn kịch lừa người. Một khi đã mở ra, có lẽ ông ta sẽ lại nói này nói nọ. Những người khác trông đều có vẻ ủng hộ đề xuất của Sosuke. Kanae còn tò mò đến mức mắt đỏ ngầu lên. Trái lại, Yuka chỉ nhìn chằm chằm vào tay mình như thể chẳng hề quan tâm.

“Không được, làm thế có lẽ không được đâu.”

Tôi còn chưa kịp trả lời cho rõ ràng, Naoyuki đã lên tiếng trước. “Cô ấy đã đề nghị thời gian công khai rõ ràng như vậy, tôi nghĩ chúng ta nên tôn trọng ý nguyện của người đã khuất.”

“Có khác nhau là mấy đâu. Đằng nào trong vòng 24 tiếng đồng hồ nữa, tất cả chẳng sẽ sáng tỏ.”

“Thế chờ thêm một chút cũng có làm sao? Bà Honma còn chờ bao nhiêu tháng nay.”

“Thì đúng thế, nhưng mà...”

Như chẳng thể cãi lại cậu em, Sosuke im lặng vẻ khó chịu.

“Nhưng chuyện này cũng lạ nhỉ.”

Hơi nhíu mày, nghiêng đầu suy tư, Yoko lẩm bẩm: “Gì mà sự tình phức tạp sau vụ giết người rồi tự sát và việc tự sát của cô ta chứ.”

“Chắc cũng chẳng có gì to tát đâu. Cô ta đơn giản là thích nghiêm trọng hóa vấn đề lên thôi.”

Kiyomi nói với vẻ mặt như thể “Có gì đâu mà quan tâm chứ”.

Nhưng chính những người như thế bên trong có khi lòng hiếu kỳ lại đang sôi lên ầm ầm.

“Satonaka, người đàn ông đó tên thế phải không nhỉ.”

Kosuke vừa khoanh tay vừa nói: “Nghe nói đó là người yêu của cô Kiriyu nhưng rốt cuộc là người thế nào nhỉ? Hình như trẻ hơn cô ta nhiều thì phải.”

“Thấy bảo là nhân viên công ty dịch vụ sửa chữa ô tô.”

Người trả lời ngay tắp lự là Yoko. “Cô Kiriyu hình như cũng có xe riêng nên chắc là quen nhau qua mối liên hệ ấy. Chuyện này cũng bất ngờ nhỉ. Tôi thì không quen biết gì với cô Kiriyu nhưng hay tin cô ấy có người yêu trẻ thế tôi cũng lấy làm lạ. Đến ngay cả anh Takaaki hình như cũng không biết thì phải.”

“Hình như là vậy. Nhưng chính cô Kiriyu nhận là người yêu nên chắc là thật. Mà kể cả thế, sao cô ta lại nói là có bí ẩn đằng sau vụ giết người rồi tự sát nhỉ? Cô ta thậm chí còn đã thừa nhận việc bị người yêu siết cổ...”

“Không, cô ấy không nói thế.”

Naoyuki đính chính lại lời Sosuke. “Cô ấy thừa nhận việc bị ai đó siết cổ thôi, chứ không nhìn rõ mặt đối phương. Nhưng cảnh sát, sau khi đã xem xét những việc trước và sau đó, thì kết luận có thể đó là Satonaka .”

“Có lẽ thế, nhưng cũng chẳng có vấn đề gì đặc biệt ở điểm này cả.”

Sosuke cất giọng khó chịu như thể trách Naoyuki “đừng có nói những điều vụn vặt”.

“Đợi chút, có lẽ điều đấy lại quan trọng cũng nên.”

Yoko khẽ dang hai tay ra như ngăn lời hai anh em. “Hay người siết cổ cô Kiriyu không phải là người yêu cô ta, ừm... cậu Satonaka nhỉ, thì sao? Khi đó tính chất vụ án sẽ hoàn toàn thay đổi đấy.”

“Này, rốt cục cô đang nói cái quái gì vậy?”

Sosuke nói như gây sự.

“Chính cảnh sát đã kết luận đó chỉ đơn thuần là một vụ giết người rồi tự sát. Cô Kiriyu và người yêu ở cùng nhau lúc hỏa hoạn xảy ra. Người đàn ông đấy đã uống thuốc độc rồi chết, còn cô Kiriyu thì bị siết cổ trong đêm.

Người đàn ông đó còn gây tai nạn chết người ngay ngày hôm trước. Từ những dữ kiện như thế thì chỉ có thể suy luận là giết người rồi tự sát thôi.”

“Suy luận xác đáng đấy.”

“Nếu người siết cổ cô ta là Satonaka và cô ấy tự mình khai nhận việc đó thì tôi cũng thấy phù hợp. Nhưng đằng này cô ta lại không nhìn thấy mặt đối phương. Tôi thấy khúc mắc ở điểm này.”

“Chị đang nói đây không đơn giản là giết người rồi tự sát, mà ai đó đã dàn dựng tất cả chuyện này à?”

Naoyuki đanh mặt lại.

"Có thể lắm chứ. Nói thật thì từ trước tôi đã hơi băn khoăn rồi. Vụ đó có thực sự là giết người rồi tự sát không? Người vẫn còn ở độ tuổi như Satonaka tôi nghĩ khó mà đưa ra được quyết định như vậy."

Một ý kiến sắc sảo. Hầu hết những người trẻ sẽ không chỉ vì đã giết người mà nghĩ tới chuyện tự sát. Tuy nhiên, Sosuke, người chắc chắn thường xuyên tiếp xúc với vô số sinh viên lại bộc lộ sự ngu dốt: "Tuổi tác không liên quan đến mấy chuyện giết người rồi tự sát". Ngay lập tức, Takehiko công kích.

"Bố chẳng biết gì rồi. Cô nói đúng đấy. Nếu là kẻ dám giết cả người yêu thì có lẽ hắn sẽ nghĩ tới việc làm sao để qua mắt được cảnh sát vụ tai nạn kia trước khi tính đến chuyện giết người."

"Cháu cũng nghĩ thế. Cái gì mà gây tai nạn nên tự tử chứ, có điên mới làm thế." Kanae cũng hùa theo nói.

Bị con trai và cháu gái phản bác, Sosuke có vẻ khó chịu.

"Nhưng nếu người siết cổ là một người khác và cô ta còn nhìn thấy mặt người đó thì cô ta phải khai với cảnh sát chứ?"

"Thì cô ta chẳng bảo không thấy mặt đối phương còn gì." Yoko đáp trả. "Nhưng cô ta có manh mối gì đó để biết đấy là một vụ giết người rồi tự sát được dàn dựng. Chỉ có điều cái gọi là chứng cứ đó chắc không phải là thứ có thể thuyết phục được cảnh sát. Tức không trở thành chứng cứ vật lý được. Bởi vậy cô ta mới quyết định giữ bí mật với cảnh sát và công bố nó dưới hình thức khác. Và đó hẳn là bức di thư này?"

Bà ta chỉ vào phong bì trong tay tôi.

"Nhảm nhí quá!"

Ichigahara Kiyomi thở phì ra đằng mũi như muốn chế giễu lập luận đanh thép của người em chồng.

"Ai nói vụ giết người rồi tự sát đấy được dàn dựng? Sao có thể nghĩ thế được nhỉ? Một gã đàn ông gây tai nạn chết người, lẻn vào lữ quán nơi người yêu đang nghỉ lại, sau khi giết người yêu, tự mình cũng uống thuốc độc rồi châm lửa căn phòng. Chuyện chỉ có vậy."

"Vậy thì thưa chị dâu, chị nghĩ nó là cái gì? Cái sự tình bí ẩn đằng sau vụ giết người rồi tự sát mà cô Kiriyu đã tố cáo ở trong thư ấy?"

"Bởi vậy tôi mới nói là chẳng có gì to tát cả đâu."

"Chị nói thế làm sao em hiểu được. Ví dụ như là việc gì?"

"Việc đó... tôi không biết."

Kiyomi quay phắt mặt đi.

Yoko cười lạnh lùng nói:

"Vì mọi người có vẻ đều hứng thú đến di thư của cô Kiriyu nên tôi nổi hứng suy luận chút thôi. Còn nếu không thích thì tôi dừng vậy."

"Không phải là không thích nhưng hình như hơi thiếu tính thuyết phục."

Sosuke mặt mày nhăn nhó.

"Việc cô Kiriyu không nói với cảnh sát quả là không chấp nhận được. Dù khả năng thành chứng cứ thấp đi nữa, thì nếu có căn cứ nào đấy để nghĩ vụ giết người rồi tự sát kia là ngụy tạo thì bình thường cũng phải nói ra chứ."

"Về điểm đó thì... đúng là đáng nghi nhỉ."

Dù nói vậy, nhưng chừng như không nghĩ ra được lời giải thích hợp lý nên Yoko cũng im bặt luôn.

Tôi cảm thấy hơi sốt ruột. Có vẻ họ không thể nghĩ ra được là tôi đã chọn con đường tự trả thù thay vì nhờ cảnh sát. Mà tôi biết vì tôi chính là đương sự, chứ muốn họ - những người đinh ninh rằng Kiriyu Eriko đã chết - hiểu được chuyện này thì e là không tưởng. Vì người đã chết thì làm sao trả thù được. Rồi như để phá vỡ sự im lặng này, Kanae nói bằng giọng điệu vô tư như thường lệ.

"Cô ta chọn viết di thư thay vì nói cho cảnh sát có khi là để báo thù."

Mọi người dồn lên chú ý vào cô gái.

"Nghĩa là sao?" Yuka hỏi.

"Không có ý nghĩa sâu xa gì đâu. Chỉ là em nghĩ nếu vụ giết người rồi tự sát kia được dàn dựng thì cô Kiriyu chắc hẳn đã rất tức giận. Đến mức kể cả tên hung thủ có bị cảnh sát bắt cũng không thỏa mãn."

Tôi phải nhìn nhận lại con người lạc quan này thôi. Cô ta có sự nhạy bén cảm tính, bù lại cho việc suy luận thiếu logic.

"Nếu nghĩ như vậy, thì việc chỉ định thời gian mở phong bì lại đáng để quan tâm đấy nhỉ."

Tiếp theo ý kiến của con gái, Yoko lại nói: "Một khi cô ta đã chỉ định đúng vào thời điểm công khai di chúc của anh thì cũng nên xem xét lại xem nó có liên quan gì đến di chúc không. Như Kanae nói, có lẽ nó sẽ có hiệu quả như báo thù. Chẳng hạn, nếu nội dung di thư được làm sáng tỏ thì sẽ có người không thể nhận tài sản của anh Takaaki nữa?"

"Này, dù là đùa thì cũng không hay ho gì đâu."

Sosuke cất giọng giận dữ. "Nói cái kiểu đấy chẳng phải như người dàn dựng vụ giết người rồi tự sát nằm trong số chúng ta hay sao?"

“Không phải là ‘như’ mà ý em đúng là thế đấy. Đúng thế còn gì? Lúc đó tại lữ quán này cũng chỉ có mình chúng ta.”

“Hung thủ...” nói đoạn Sosuke giả bộ chùi miệng. “Không đâu, giả dụ kẻ gọi là hung thủ kia đó có tồn tại thì cũng chưa chắc là người trọ ở lữ quán. Người ngoài vào lữ quán này đâu có khó. Người đàn ông tên Satonaka đấy chẳng phải cũng đã đột nhập từ ngoài vào đó sao.”

“À, cái đấy thì không được đâu thưa bác.”

Kanae nói bằng giọng hoang dại. “Khi đó cháu đã nghe cảnh sát nói chuyện. Nghe nói khi lửa bùng lên, tất cả cửa kính của phòng Inoichi đã được khóa hết. Chỉ có mỗi cửa ra vào mở. Tức là nếu phòng đó bị phóng hỏa thì hung thủ đã trốn ở hành lang chứ không phải bên ngoài.”

Bị một đối tượng không ngờ vặn vẹo những điều không tưởng, Sosuke như đã đuối lý. Kanae ra vẻ huênh hoang đắc thắng, nhưng những người khác lại có vẻ khó chịu.

Những điều Kanae nói là sự thật. Dù vậy, việc ấy tôi không tận mắt chứng kiến mà chỉ nghe từ cảnh sát. Nhưng chỉ như thế thôi cũng có thể nói là thông tin xác thực rồi.

Bởi vậy tôi mới tin chắc hung thủ ở trong lữ quán. Kẻ dàn dựng vụ giết người rồi tự sát sau đó thiêu sống chúng tôi nhất định là một trong số người này.

“Mà dù nói thế nào thì cuối cùng cũng chỉ là suy luận thôi.”

Yoko nói như để làm dịu bớt bầu không khí nặng nề. “Dù thế nào đợi đến mai sẽ rõ cả thôi, trong đó viết hết rồi mà.”

Cùng với lời bà ta nói, tất cả mọi ánh nhìn một lần nữa lại đổ dồn vào bàn tay tôi. Tôi vừa cất phong bì vào túi áo ngực với vẻ mặt thần bí vừa khẽ mỉm cười mãn nguyện vì mọi thứ đúng như dự liệu.

Bước đầu tiên của kế hoạch báo thù đã vô cùng suôn sẻ.

[8]

Phải trả thù.

Khi biết JIRO mà tôi yêu đã không còn trên thế gian này, ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong lòng tôi là như thế. Tôi phải trả thù tên hung thủ đã giết Satonaka Jiro và cố sát hại cả tôi.

Nhưng tôi phải làm thế nào mới được đây?

Phải tiếp cận kẻ thù bằng cách nào chứ?

Nằm trên giường bệnh, tôi nghĩ. Nhưng rồi tôi nhận ra một điều tôi phải lưu ý hơn cả việc báo thù. Đó là có kẻ đã muốn lấy mạng tôi từ trước. Và kẻ này cũng biết tôi đã thoát chết.

Sau khi vắt óc suy nghĩ tôi quyết định sẽ đánh cược. Tôi sẽ xóa bỏ sự tồn tại của bản thân trên thế gian này, rồi mới lại tiếp cận hung thủ.

Trước hết, năm lần bảy lượt tôi bóng gió ý định tự sát với y tá phụ trách. Khi tôi mở miệng nói những lời yếu đuối, cô gái với tính cách nghiêm túc đã lớn tiếng mắng nhiếc tôi với giọng điệu nghiêm khắc như khi bố mẹ mắng con cái. Tôi vờ như hiểu ra nhưng được một thời gian tôi lại để lộ ý định muốn chết. Cô ấy đã thực sự tức giận với tôi.

Cuối cùng, tôi diễn trò tự sát không thành. Tôi cắt cổ tay bằng dao gọt hoa quả rồi uống thuốc ngủ. Dù vậy không có tí nguy hiểm nào. Nói là cắt cổ tay nhưng chỉ là ở phần da, vết thương còn cách xa động mạch. Tôi đã đọc ở cuốn sách nào đó và biết rằng tỉ lệ thành công của cách thức tự sát này rất thấp.

Nhưng kể cả thế, khi mọi người phát hiện chuyện vẫn ầm lên. Một buổi diễn tập hoàn hảo quá đủ để chứng minh ý định tự sát của tôi là thật. Tôi bị mọi người xúm vào giáo huấn. Ông Ichigahara Takaaki còn gửi thư nhắc nhở hành động thiếu suy nghĩ của tôi. Nội dung thư chủ yếu nói “cô làm vậy chẳng giống cô chút nào”. Những người khác thì không nói làm gì nhưng việc lừa ông ấy khiến tôi khá ái ngại.

Từ sau vụ tự sát không thành, y tá thăm bệnh thường xuyên hơn. Còn tôi thì vẫn lầm bầm về ý định tự sát như trước, và liên tục tạo ra bầu không khí nguy hiểm kiểu không biết khi nào tôi sẽ lại làm điều dại dột.

Rồi chẳng mấy chốc cũng đến lúc ra viện, tôi đặt cược lần cuối. Tôi lén trốn khỏi bệnh viện lúc nửa đêm rồi đi bộ đến nhà ga. Nhà ga nhỏ, lại còn là lúc hơn 2 giờ nên trước ga không có một ai. Nhưng có một xe taxi đang đậu ở điểm đón quy định. Có lẽ là đợi những vị khách bị đuổi ra khỏi vài quán rượu mở đến khuya gần đó.

Tôi tiến lại gần, gõ vào cửa kính phía sau. Người lái xe hình như đang lơ mơ ngủ, bật dậy mở cửa xe. Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng tôi, mặt người tài xế trở nên hốt hoảng. Âu cũng là chuyện bình thường. Để che giấu vết sẹo trên mặt, tôi đeo khẩu trang và kính râm to bản, đội thêm cả mũ trượt tuyết chẳng ăn nhập gì với thời tiết. Hơn nữa còn mặc trên người áo choàng dài màu nhạt. Giữa đêm mà gặp người như này thì có lẽ ai cũng co rúm.

"Xin cho tôi đến mũi đất..."

Nếu bị từ chối không cho lên thì gay, tôi nhanh chóng ngồi vào xe và nói. Nhưng hình như bị khẩu trang cản đâm khó nghe, người tài xế hỏi lại: "Sao cơ ạ?"

Tôi nói rõ ràng tên địa điểm một lần nữa. Đó là mũi đất nhỏ cách ga hơn chục cây số về phía Nam. Người tài xế tỏ vẻ nghi ngờ thấy rõ.

"Cô đến đó giờ này sao?"

"Xin phiền anh. Tôi có hẹn gặp người ta ở đó. Anh cứ cầm lấy chỗ tiền này ạ."

Tôi đưa ba tờ mười nghìn yên qua vai người tài xế.

"À, tôi hiểu..."

Có lẽ anh ta nghĩ bộ dạng tôi kỳ quái, tìm hiểu kỹ quá lại vướng vào chuyện nguy hiểm thì gay. Người tài xế không nói gì thêm nữa, lái xe đi. Tôi thầm cảm ơn vận may này. Bởi cũng có người sẽ chẳng bị đồng tiền lay động.

Xe taxi chạy băng băng trên đường quốc lộ thưa thớt xe. Tôi không nhận ra nhưng hình như trời hơi mưa, mặt đường ướt ánh lên lấp lánh.

Vì là giữa đêm nên đến mũi đất mất chưa đầy 30 phút. Tôi yêu cầu tài xế dừng xe giữa đường không mông quạnh.

"Dừng ở chỗ này luôn ạ?"

Người lái xe đến tận giờ mới lại lên tiếng.

"Vâng. Người đó... người yêu tôi chắc chắn sẽ đến."

"À, vậy thì tốt rồi."

Người tài xế cười thiện cảm nhưng hẳn là đang chẳng mấy dễ chịu với vị khách nữ có thể bình thản nói từ "người yêu", bèn nở nụ cười khó hiểu.

Sau khi xuống xe, tôi không rời khỏi chỗ đó ngay. Bởi nếu nhìn thấy tôi đi bộ ra biển thì người lái xe có lẽ sẽ hiểu ra tình hình rồi đuổi theo mất.

Anh ta có vẻ lo lắng cho tôi nhưng cuối cùng vẫn cho xe từ từ chạy đi. Tôi đứng đó cho đến khi không còn nhìn thấy ánh đèn hậu.

Tôi thở phào, lắng tai nghe tiếng sóng vỗ rì rào ngay bên cạnh. Mùi thủy triều thoảng lại. Tôi lấy ra chiếc đèn pin di động bỏ túi rồi đi vào một lối rẽ nhờ ánh sáng ấy. Chỉ mấy chục mét, tôi đã đến một vách đá hướng ra biển. Tôi quyết tâm bước ra, thử chiếu đèn xuống dưới. Mặt đá lởm chởm tắm sóng biển sáng lên. Biển đêm đen sì như than đá thật đáng sợ.

Trong khoảnh khắc, tôi đã nghĩ hay cứ thế này mà nhảy xuống. Như thế chẳng phải xong béng rồi ư? Đằng nào tôi cũng không có ý định sống tiếp. Nếu chết quách đi thì cũng quên được JIRO.

Nhưng rồi tôi hít thật sâu, lắc đầu từ chối thẳng thừng sự mê hoặc của biển đen. Chết thì lúc nào cũng được. Nếu coi nó là con át chủ bài cuối cùng thì chẳng có gì đáng sợ.

Tôi cởi áo choàng dài khoác bên ngoài áo len. Chiếc áo này tôi đã mặc suốt trong bệnh viện. Cuộn tròn áo lại, tôi vận hết sức ném xuống dưới. Chiếc áo choàng màu hồng nhạt dù bị gió làm cho hơi chao đảo nhưng chắc chắn vẫn rơi xuống biển. Tôi đã ném chính bản thân mình xuống đó. Tôi bây giờ đã rơi xuống từ đây. Kiriyu Eriko đã chết.

Tiếp theo tôi quăng chiếc mũ trượt tuyết đi. Rồi sau khi đổi sang đôi giày thể thao mang sẵn, tôi vứt một chiếc xăng đan mà tôi đi đến tận giờ. Đôi xăng đan này cũng là một món đồ tôi yêu thích và đã dùng suốt trong bệnh viện. Chiếc còn lại tôi để ở rìa vách đá.

Có lẽ như vậy là được rồi. Cải trang tỉ mỉ quá lại thành hỏng việc.

Tôi quay trở lại đường lớn. Đương nhiên vừa đi tôi vừa chú ý vết chân. Đôi giày thể thao đang đi lúc này tôi đã bí mật mua khi được phép ra ngoài. Áo len và quần bò cũng vậy.

Khi trở ra đường quốc lộ, tôi đi theo hướng ngược lại với con đường khi nãy đến. Đi thêm vài cây số nữa, chắc chắn sẽ đến được nhà ga gần nhất.

Việc tôi cần chú ý là cố gắng không để những người lái xe ô tô thỉnh thoảng chạy qua nhìn thấy mình. Lúc trốn khỏi bệnh viện, rồi lên taxi thì tôi còn mong có người thấy, nhưng từ đây thì tuyệt đối không được. Mỗi khi ánh đèn pha đến gần, tôi lại ẩn mình vào bụi cỏ bên đường.

Lúc đến nhà ga là khoảng hơn 4 giờ. Nhà ga nhỏ đến mức tôi tưởng là nhà dân. Dù vậy vẫn có một chỗ nom giống phòng chờ làm tôi muốn ngả tấm thân mệt mỏi này xuống. Nhưng nhìn bảng giờ tàu chạy xong, tôi vòng ra sau tòa nhà ga. Nếu ở phòng chờ vào giờ này thì dù không muốn cũng sẽ gây ấn tượng với nhân viên nhà ga. Tôi tìm được một chỗ không người qua lại, ngồi thụp xuống, đoạn dựa lưng vào tường tòa nhà. Đi bộ lâu nên toàn thân tôi giờ đầm đìa mồ hôi. Cứ để vậy e là chỗ mồ hôi này sẽ nhanh

chóng lấy mất thân nhiệt. Tôi thọc tay vào ngực nắm lấy miếng vải bên trong rồi giật mạnh. Chiếc khăn lau ướt sũng mồ hôi được lấy ra. Tôi đoán sự việc sẽ thành ra thế này nên đã quấn sẵn khăn vào người khi ra khỏi bệnh viện.

Có lẽ tôi đã thiếp đi một chút, khi nhận ra thì trời sáng rồi, đâu đó đã có người qua lại. Có cả tiếng chắn tàu. Có vẻ tàu điện đã bắt đầu hoạt động.

Tôi tháo khẩu trang và kính râm. Thay vào đó tôi lấy khăn mỏng ra quấn quanh đầu. Rồi tôi cởi áo len, quàng ở cổ như khăn len bên ngoài áo cánh.

Bỏ qua chuyến tàu điện đầu tiên, căn giờ chuyến thứ hai xuất phát, tôi bước vào ga. Tôi mua vé ở máy bán vé tự động, rồi đi qua cửa soát với vẻ mặt không cảm xúc. Nhân viên nhà ga không có vẻ gì quan tâm đến tôi.

Ở sân ga lác đác bóng dáng của mấy khách nam và khách nữ trông như nhân viên công ty và học sinh. Nhưng bọn họ có vẻ không hứng thú gì đến người khác, ai cũng ngồi lơ đễnh với vẻ mặt ngái ngủ. Thật may vì cả khi đã lên tàu họ vẫn nhất nhất giữ thái độ không quan tâm như thế.

Cứ như thế, tôi đã thành công xóa sổ sự tồn tại của mình trên thế gian này. Sau này tôi mới biết sau khi tôi trốn đi khoảng một tiếng, bệnh viện đã loạn lên. Ban đầu họ chia nhau ra tìm tôi khắp xung quanh bệnh viện nhưng không thấy nên đã báo cảnh sát. Cảnh sát nghe nói có khả năng tự sát nên đã cử khá nhiều người đi tìm. Song đang đêm nên cũng chẳng có manh mối gì. Cuối cùng khi họ tìm thấy chiếc taxi đã chở một vị khách nom như thế - tức là trông giống tôi - thì đã khoảng 8 giờ sáng. Theo lời người tài xế, cảnh sát đã đi ngay đến mũi đất và phát hiện ra xăng đan của phụ nữ tại đây. Vào thời khắc đó có lẽ cảnh sát đã dự đoán tình huống xấu nhất.

Và họ đã xác nhận dự đoán ấy là sự thật vào chiều ngày hôm đó. Vì một chiếc áo choàng dài của phụ nữ đã được tìm thấy ở bờ biển gần đấy. Từ lời khai của người có liên quan đã xác minh được đó là đồ của Kiriyu Eriko. Thêm vào đó, hai ngày sau mũ len cũng được tìm thấy. Chiếc xăng đan còn lại thì hình như đã bị chìm dưới đáy biển sâu, đến cuối cùng cũng không xuất hiện.

Từ những diễn biến đó rồi cả những hành động kỳ lạ trước đấy, cảnh sát đi đến kết luận là Kiriyu Eriko có ý định tự sát. Tuy nhiên những người liên quan, bao gồm cả phía cảnh sát vẫn lấn cấn vì xác của tôi vẫn chưa được tìm thấy. Nhưng kết cục vụ án kết thúc trong mơ hồ. Vì sau rốt vẫn không rõ tình hình của Kiriyu Eriko, mà cô ấy chắc cũng không có động cơ làm những việc như tự sát ngụy tạo.

Lên tàu điện buổi sáng xong tôi sử dụng vài phương tiện giao thông khác và đặt chân đến thành phố Maebashi thuộc tỉnh Gunma vào chiều ngày

hôm đó. Từ khi lên kế hoạch trả thù tôi đã quyết định đích đến là đây. Bởi nơi đây có phu nhân Honma Kikuyo người mà tôi tin tưởng nhất đang sinh sống.

Ông Honma Shigetaro là đàn anh ở trường của ông Ichigahara Takaaki, và cũng là đối tác thảo luận tuyệt vời trên phương diện kinh doanh. Dẫu vậy người này không hề có quan hệ trực tiếp gì với công ty của ông Ichigahara. Điểm khác thường của nhân vật này là ông ấy rất thích điều tướng trên bàn cờ kinh tế bằng cách sử dụng những quân tốt như người và tiền, nhưng lại hoàn toàn không quan tâm đến địa vị của bản thân. Ông Ichigahara cũng nhiều lần đề bạt ông vào một chức vị danh dự nhưng cuối cùng ông đều không nghe.

Ông Shigetaro đột tử do nhồi máu cơ tim khoảng một năm về trước. Sau cái chết của ông, ông Ichigahara tỏ ra vô cùng lo lắng về phu nhân Kikuyo. Trợ cấp về tài chính thì đơn giản nhưng nâng đỡ về tinh thần cho phu nhân không có người thân thích mới là việc khó. Vì vậy, ông Ichigahara quyết định sẽ đến thăm phu nhân, và thường là hai đến ba lần một tháng. Ông ấy cũng không làm gì đặc biệt. Chỉ là mang chút quà đến, nói dăm câu chuyện rồi về. Nhưng ngay cả thế phu nhân cũng có vẻ rất vui.

Rồi sau đó, tình trạng sức khỏe của bản thân ông Ichigahara cũng dần xấu đi, thành ra chỉ còn mình tôi đến chỗ phu nhân. Khi tôi chuyển lời của ông Ichigahara rất xin lỗi vì không tự mình đến được, bà vừa cười tinh nghịch với vô số nếp nhăn hằn nơi đuôi mắt vừa nói.

“Không, tôi không bận tâm đâu. Nói thật nhé, tôi còn thấy vui vì mình cô Kiriyu đến ấy. Thật không phải với ông Takaaki, nhưng dù có nghe chuyện kinh doanh của công ty tôi cũng chẳng biết làm thế nào. Tôi đã khổ sở để nhịn ngáp đấy. Hơn nữa, quả thật phụ nữ với nhau vẫn vui hơn. Đấy là nếu bà lão này được xem là phụ nữ.”

Thực tế hình như bà rất mong tôi đến thật. Tôi cũng vui khi được gặp bà. Những câu chuyện kỷ niệm phong phú của bà lúc nào cũng đem lại sự ấm áp và bài học cho tôi. Tôi cũng kể những điều mới mẻ cho bà nghe. Vì cả hai đều thích nấu ăn nên chúng tôi thậm chí còn hỏi nhau “Có công thức gì mới không” thay cho lời chào. Nếu một trong hai người trả lời là “có” thì cứ thế chúng tôi đi thẳng vào bếp. Và hai người sẽ thử làm món mới.

Chồng mất đi chắc hẳn bà sẽ thấy cô đơn. Nhưng nghĩ ra thì bản thân tôi cũng không có đối tượng có thể xoa dịu tâm hồn mình đến vậy.

Người đầu tiên và cũng là cuối cùng tôi kể chuyện về JIRO là bà Honma. Cho đến lúc đấy thì bà chưa từng hỏi tôi về những chủ đề như kết hôn hay

người yêu. Nhưng khi tôi thổ lộ việc đã có người yêu, bà gật đầu thật mạnh rồi nói:

"Tôi đã nghĩ có lẽ thế rồi. Kiriyu gần đây trông rạng rỡ lắm."

Khi tôi nói đối phương ít hơn mình đến tám tuổi, ánh mắt bà thoáng vẻ đắn đo. Nhưng sau đấy bà lại nhanh chóng cười hiền lành.

"Có khi đối tượng như thế sẽ hợp với Kiriyu hơn đấy."

"Cô sẽ ủng hộ cháu chứ ạ?"

"Đương nhiên rồi. Khi nào dẫn cậu ấy đến chơi nhé."

"Vâng. Để lần sau ạ." Tôi khẽ trả lời.

Khi quyết tâm báo thù, và tính cả việc ngụy tạo tự sát, tôi đã nghĩ mình chỉ có thể ẩn náu ở chỗ của phu nhân. Nếu là phu nhân thì tôi tin bà sẽ hiểu cho tôi.

Đương nhiên tôi phải giấu việc vụ giết người rồi tự sát kia đã được dàn dựng, lẫn việc tôi có ý định báo thù. Vì phu nhân chắc chắn không bỏ qua tội ác, mà bản thân tôi cũng không muốn làm phiền đến bà. Chỉ có điều tôi cần phải nói về việc tự sát ngụy tạo. Về việc đó, tôi định giải thích là vì muốn tránh mọi người một thời gian.

Tuy nhiên, tôi đã không thể gặp phu nhân Kikuyo. Không phải, tôi đã gặp nhưng không thể nói chuyện với bà. Bởi khi đến nhà Honma, tôi phát hiện ra xác của phu nhân đổ gục tại phòng khách.

Bên cạnh thi thể đang bốc mùi vì quá trình phân hủy, một tờ báo đọc dở nằm ở đó. Nhìn tờ báo, tôi hiểu ngay tại sao bà lại thành ra thế này. Ở mục xã hội có đăng vụ giết người rồi tự sát ở Kairotei. Bài báo không đưa tên cụ thể nhưng chắc chắn phu nhân Kikuyo biết nhân vật A đấy là tôi. Bà cũng bị bệnh tim giống chồng. Hẳn là cú sốc khi đọc bài báo đã khiến căn bệnh phát tác. Tôi nhớ lại khi mình còn trong viện, bà đã không một lần liên lạc. Tôi nguyền rủa sự vô tâm của mình đã không nghi ngờ việc đó.

Tôi đã khóc khá lâu bên cạnh phu nhân Kikuyo. Tôi chỉ đau buồn mà hoàn toàn không ý thức về sự đáng sợ của tử thi. Vụ giết người rồi tự sát được dàn dựng đó đã cướp đi của tôi quá nhiều thứ. Tôi chẳng còn lại gì.

Tôi đã như thế trong bao lâu? Rồi tiếng ai đó gọi lọt vào tai khiến tôi bừng tỉnh. Ai đó đang gọi ở bên ngoài. "Bà Honma có nhà không ạ?"

Tôi vội vàng lau nước mắt, đeo kính của phu nhân Kikuyo để che đôi mắt đã đỏ ngầu rồi đi ra phía lối vào. Người hàng xóm nom giống một bà nội trợ đang đứng đó. Người phụ nữ ấy nhìn tôi, vẻ hơi kinh ngạc.

"Ôi, cô đây là họ hàng của bà Honma ạ?"

Người phụ nữ to béo gặng hỏi không khách khí. Tôi bất giác trả lời "vâng".

"Ra vậy. À, không hiểu sao báo và bưu phẩm cứ tích lại nên tôi lo lắng gọi xem sao. Không có chuyện gì đúng không ạ?"

Giọng điệu của người phụ nữ ấy không hiểu sao tôi nghe như có chút thất vọng. Tôi hoàn toàn mất hết tâm trạng nói sự thật.

"Bà đến nhà tôi chơi đến tận sáng nay. Xin lỗi vì đã làm cô phải lo lắng."

"À, ra vậy..."

Người phụ nữ ngắm nhìn tôi chằm chằm, sau đó không nói gì cứ thế đi ra.

Lời nói dối đầu tiên này đã khiến tôi quyết định dứt khoát. Tôi sẽ che giấu cái chết của phu nhân Kikuyo. Và khi thời cơ đến tôi sẽ cải trang thành phu nhân để tiếp cận kẻ thù. Chắc chắn tôi sẽ có cơ hội đó.

Tôi tiếp tục ẩn mình vài tháng sau đó. May mắn không có người đến thăm. Thỉnh thoảng có điện thoại gọi đến nhưng không phải những đối tượng mà phu nhân phải trực tiếp nói chuyện. Tôi giả vờ là người đến giúp việc nhà và trả lời mọi cuộc gọi. Không ai nghi ngờ gì. Không có ai thân thiết với phu nhân đến mức nghi ngờ.

Một điều tôi thấy thật có lỗi là tôi đành phải chôn thi thể của bà ngay dưới sàn của tủ đựng đồ. Đặc biệt lương tâm tôi thấy cắn rứt nhất là khi phải trộn xi măng dùng trong nhà bằng nước rồi tưới lên đó. Tuy nhiên, nếu không làm vậy tôi lo mùi xú uế sẽ rò rỉ ra mất. Sau khi làm xong việc đó, hằng ngày tôi vẫn đặt hoa ở trước tủ.

Lịch trình hằng ngày của tôi khi đó là ghi nhớ chắc chắn vào đầu và cơ thể thông tin liên quan đến phu nhân Kikuyo, và luyện tập cải trang. Nữ nhà văn nước ngoài nào đó có nhắc tới câu chuyện một người nọ đã cải trang thành bà lão và sống như vậy suốt nhiều năm trong một cuốn tiểu thuyết phi hư cấu. Tôi cũng có thể làm vậy. Hơn nữa, tôi chỉ phải giả trang liên tục trong vài ngày thôi.

Tuy nhiên việc cải trang này không đơn giản như tôi nghĩ. Nó khác với hóa trang trong kịch hay phim truyền hình. Phải làm sao để ngay cả nhìn từ bên cạnh cũng không thấy thiếu tự nhiên. Ngoài ra, dù giả dạng vẻ bên ngoài trót lọt đến mấy cũng không ý nghĩa gì nếu cử động cơ thể vẫn là của cô gái tuổi 30.

Hằng tối tôi đều soi gương luyện tập, khi dần tự tin, tôi quyết định ra ngoài để thử thành quả của việc cải trang.

Cứ như vậy khoảng bốn tháng trôi qua, tôi biết tin về sự ra đi của ông Ichigahara qua một bài báo. Một nửa tôi thấy buồn, nửa còn lại là suy nghĩ cuối cùng việc gì đến cũng phải đến. Tôi mặc đồ tang của phu nhân Kikuyo, bôi lên mặt lớp cải trang đã đạt đến độ hoàn chỉnh rồi tới dự đám ma.

Nghe nói công ty sẽ tổ chức đám tang một lần nữa, nhưng tại lễ tang chính thức, ngoài người nhà Ichigahara còn có khá nhiều lãnh đạo công ty và những người có quan hệ công việc. Tuy nhiên, không ai nhìn ra tôi là giả mạo. Vì dù nhiều người biết ông Honma Shigetaro nhưng lại hiếm có ai từng gặp phu nhân Kikuyo. Đương nhiên cũng không ai nhận ra tôi là Kiriyu Eriko.

Tôi đường hoàng vào thắp nhang sau đó rời khỏi chùa. Khoác vẻ ngoài bình tĩnh nhưng nhịp tim tôi như trống, đập nhanh gấp ba bình thường. Không phải chỉ vì căng thẳng. Mà bởi cứ nghĩ đến việc tên hung thủ cần trả thù cũng ở trong này là tôi lại không chịu đựng được.

Cứ thế việc lộ diện với tư cách phu nhân Kikuyo kết thúc không trở ngại gì. Nhưng vấn đề nằm ở việc tiếp theo. Làm thế nào để tiến gần đến bước quan trọng nhất? Thì chính họ đã cho tôi cơ hội này.

Bức thư của Ichigahara Sosuke được gửi đến một tuần sau đám tang, trong đó viết về việc di chúc của ông Takaaki sẽ được công khai vào lễ 49 ngày tại Kairotei. Và rằng tên của phu nhân Kikuyo cũng được nhắc tới với tư cách là người có liên quan đến di chúc nên rất mong bà tới dự. Tôi không do dự viết thư gửi lại với đại ý tôi nhất định sẽ tham gia.

Cứ như thế, tôi trải qua một chặng đường dài để lại lần nữa đến Kairotei này. Lần này không phải với tư cách Kiriyu Eriko mà là Honma Kikuyo.

[9]

Hung thủ là một trong số những người này. Nếu không mọi chuyện sẽ thành bất hợp lý. Tuy nhiên tôi không biết kẻ đó là ai.

Để làm rõ chân tướng của hung thủ, tôi nghĩ ra một kế hoạch tác chiến. Dùng mồi nhử để kẻ thù tự xuất đầu lộ diện. Mồi nhử đó chính là di thư của Kiriyu Eriko đã đưa ra cho mọi người xem lúc nãy.

Hung thủ chắc chắn sẽ nhắm đến di thư này. Vì kẻ đó hiểu nếu bí mật về vụ giết người rồi tự sát bị bại lộ thì bản thân hắn cũng sẽ bị hủy hoại.

Ăn xong, người nhà Ichigahara tản mác mỗi người mỗi nơi. Người quay về phòng, người tới khu nhà tắm. Tôi quyết định nghỉ ngơi ở sảnh. Kanae, Yuka rồi cả Takehiko cũng lại gần ngồi cùng bàn. Kanae mở lời:

"Bác này, bác không thấy đáng sợ à? Nghỉ lại cái phòng có vụ án như thế."

Ngay cả chủ đề mọi người thường sẽ muốn tránh, mà vẫn có thể nói ra không chút khách khí như thế thì quả thật nên coi đây là sở trường của cô gái này. Tôi bất giác mỉm cười.

"Tôi không thấy đáng sợ gì đâu. Vừa mới xây sửa lại xong nên còn mới, khung cảnh cũng đẹp nữa."

"Nhưng nhỡ ma xuất hiện thì sợ lắm."

Kanae chà chà hai cánh tay làm bộ run sợ.

"Kanae, em vô lễ đấy!"

Yuka nhìn Kanae với ánh mắt trách móc sự vô phép của người em họ. Nhưng không phải với tâm lý cảm thông cho người khác mà rõ ràng là vì tính toán xem người ta đánh giá bản thân mình như thế nào, nên có lẽ bản chất cô ta còn xấu xa hơn cả Kanae.

"Hồn ma à? Nếu xuất hiện chắc sẽ thú vị lắm nhỉ. Cô Kiriyu cũng không phải người xa lạ gì."

Hồn ma gì chứ, người thật đang ở đây này. Nghĩ thế tôi liền bật cười.

"Bức di thư lúc nãy", Yuka bắt đầu nói với vẻ mặt hơi cứng nhắc "bác hoàn toàn không đoán được gì về nội dung bên trong ạ?"

"Ừ, không hề."

"Cháu hầu như không biết gì về người có tên Kiriyu ấy, nhưng bác có nghĩ chuyện cô chú nói cũng có thể xảy ra lắm không? Tức là vụ giết người rồi tự sát là ngụy tạo và nội dung công khai việc ấy được viết trong thư?"

“Cái đó chỉ là tưởng tượng lung tung thôi.” Takehiko nói trước cả tôi. “Với lại trông cô như đang lấy làm vui với việc phức tạp hóa câu chuyện lên thì phải.”

“Ơ kìa anh Takehiko, lúc nãy anh còn đứng về phía mẹ em cơ mà.” Kanae giận dỗi nói.

“Ủa vậy sao?”

“Chẳng phải anh nói người trẻ sẽ không nghĩ mấy chuyện cố ý giết người rồi tự sát còn gì.”

“Anh chỉ nói theo suy nghĩ số đông thôi.”

“Cũng như nhau cả. Nếu không có chuyện cố ý giết người rồi tự sát thì chẳng phải bị dàn dựng còn gì.”

“Thôi nào Kanae, chị đang hỏi bác cơ mà.”

Yuka nói với giọng trách mắng, Kanae liền lè lưỡi. Takehiko cũng có vẻ hơi xấu hổ. Tôi mỉm cười.

“Tôi cũng chỉ là biết qua báo chí nên người hỏi phải là tôi kìa. Mọi người cũng nghỉ lại đây khi đó phải không?”

“Vâng, đúng vậy.” Kanae trả lời. “Theo thông lệ, một năm cả nhà cháu sẽ tụ họp một lần ạ.”

“Chắc mấy đứa kinh ngạc lắm nhỉ?”

“Kinh ngạc gì đâu ạ. Như cháu đây, lúc đó đang ngủ say, rồi đột nhiên mọi thứ trở nên náo loạn mới bật dậy. Khi đó, cháu đang ngủ ở khu nhà Ni, vì ở cách xa phòng xảy ra hỏa hoạn nên cũng không đến mức hãi mấy, nhưng mẹ cháu chắc hoảng sợ lắm. Phòng mẹ cháu ở ngay bên cạnh, cách mỗi cái hành lang đi lại mà. Thêm nữa mẹ lại chỉ có một mình.”

“Bố cô Kanae khi đó cũng không đến được nhỉ.”

“Vâng. Khoảng 3 năm trước thì bố cháu vẫn đến nhưng hình như không hợp với các bác trai nên thôi không đến nữa. Nhưng nhờ vậy mới không bị cuốn vào vụ án đó. Kể ra số bố cũng may thật đấy.”

Kanae nhăn mũi. Nói đến bố của Kanae, tôi cũng chỉ gặp có một, hai lần. Đó là người đàn ông có phong thái của thương nhân sành sỏi nên có lẽ không hợp với những câu chuyện kiểu giới trí thức của Sosuke.

Dù sao, nếu không có ở đấy thì có thể loại khỏi đối tượng tình nghi. Vợ của Sosuke cũng vậy. Bà ấy vì thể trạng yếu nên gần đây ở suốt trong cơ sở điều dưỡng trị liệu.

“Ai là người phát hiện ra hỏa hoạn đầu tiên vậy?”

Tôi dò hỏi một cách thản nhiên.

“Ưm, ai ý nhở?”

Kanae nhìn về phía hai người kia.

“Ai là người đã phát hiện ra đầu tiên thì cháu không rõ nhưng cháu biết chuyện vì nghe thấy tiếng bố. Bố cháu đã hét lên rất to ‘cháy rồi’.”

Takehiko trả lời, Kanae cũng đồng tình.

“Cháu cũng nghe thấy. Sau đấy chuyện gì xảy ra thì không biết nữa. Mọi người đều hoảng cả lên.”

Tôi muốn hỏi rõ xem hành động của từng người khi đó, nhưng chẳng tìm được lý do nào để hỏi.

“Phòng của Yuka cũng cách xa đám cháy à?”

“Vâng. Vì lần đó cháu cũng ở phòng Hanosan như lần này.”

“Lúc đấy cháu đang ngủ à?”

“Vâng. Cháu tỉnh dậy hình như cũng là do nghe thấy tiếng hét của ai đó.”

“Thế à, nhưng sao chị Yuka rời khỏi phòng nhanh thế?”

Kanae thắc mắc với vẻ khó hiểu.

“Thế ư?”

“Đúng vậy. Vì khi em lao ra khỏi phòng đã thấy chị đang chạy về phía khu nhà chính.”

“Đấy là vì Kanae đã quá thong thả thôi.”

Takehiko nói như chế giễu, Kanae sưng mặt lên.

“Khi đó Kanae nhìn thấy mỗi Yuka thôi à?” Tôi thử hỏi dò.

“Mọi người đều ở đó nhưng cháu không nhớ rõ. Cháu nhớ là có lướt qua bà quản lý thì phải. Bà ấy hét hỏi mọi người có sao không.”

Tôi nghĩ đúng là kiểu của bà ấy, rất có trách nhiệm.

“Không có ai khai đại loại như ‘trước khi hỏa hoạn đã nghe thấy tiếng động gì đó’ sao?”

Tôi nói xong, Takehiko cười như chế nhạo.

“Mọi người đều ngủ mà. Hơn nữa dù có tiếng động ở phòng Inoichi đi nữa thì người có thể nghe được cùng lắm chỉ có cô Yoko ở phòng gần nhất thôi.”

“Nhưng tiếng động đâu nhất thiết phải phát ra từ phòng Inoichi.”

Kanae phản bác lại thay cho tôi. Ngay lập tức Takehiko hừ mũi.

“Tiếng động ở những phòng khác thì liên quan gì đến vụ cháy?”

“Thật ư? Nếu thủ phạm phóng hỏa ở bên trong lữ quán thì hẳn phải có tiếng mở cửa ra vào chứ. Có lẽ ta nên hỏi mọi người một lượt xem sao.”

"Kanae!"

Yuka đột nhiên nói giọng gay gắt: "Những tiếng động như thế đâu thể trở thành chứng cứ được."

"Đúng đấy. Ngược lại chẳng phải chỉ gây bất an cho mọi người hay sao?"

"Em chỉ nói là nếu có hung thủ thì có lẽ đã có tiếng động như thế thôi. Làm gì mà cả hai đồng lòng tác chiến thế chứ."

"Thôi nào, xin đừng khẩu chiến như thế."

Tôi đóng vai một bà lão tốt bụng, nở nụ cười với cả ba người.

"Ô, náo nhiệt quá nhỉ."

Đúng lúc ấy Naoyuki xuất hiện. Hình như anh ta vừa tắm xong nên tóc vẫn còn ướt. "Nước nóng dễ chịu lắm đấy. Bà Honma cũng tắm đi ạ?"

"Thôi ạ, tôi đã tắm khi chiều rồi."

"Cháu đi tắm đây."

Kanae đứng lên với bộ mặt khó chịu. Thấy vậy Naoyuki ngồi vào chiếc ghế trống.

"Mọi người đang nói chuyện gì thế?"

Anh ta tươi cười gặng hỏi nhưng cả Yuka lẫn Takehiko đều không trả lời. Ngay lập tức Kanae đang rời đi liền quay lại nói.

"Về buổi tối hôm vụ giết người rồi tự sát đó chú. Bọn cháu đang bàn là nếu do ai đó dàn dựng thì chắc có người sẽ biết manh mối gì đó."

"Hừm, là chuyện đó hả?"

Có vẻ gặp phải chủ đề không mấy hứng thú, tâm trạng Naoyuki hơi chùng xuống.

"Chú có thấy gì không? Như nghe thấy tiếng động lúc nửa đêm chẳng hạn?"

Kanae hỏi như không nhận ra biểu cảm của Naoyuki. Yuka mấp máy môi như muốn nói điều gì, nhưng Naoyuki đã nhanh chóng trả lời trước.

"Không, chú chẳng nhớ gì. Tối đó chú ngủ say lắm."

"Cậu Naoyuki cũng trong nhóm người tỉnh dậy bởi tiếng hét của ông Sosuke à?"

Tôi hỏi, anh ta nhếch mép cười.

"Vâng. Tiếng hét to quá, tôi giật cả mình."

"Phòng cậu khi đó là phòng nào vậy?"

"Cũng như lần này thôi, phòng Hanoichi."

“Bác ơi.”

Yuka đột nhiên đứng dậy khỏi ghế. Tôi tỏ vẻ ngạc nhiên, Yuka liền nói bằng giọng ôn hòa:

“Cháu xin phép thất lễ một chút. Cháu đi tắm ạ.”

“Ừ, cháu cứ thong thả nghỉ ngơi.”

“Vậy thì cháu cũng xin phép.”

Không có Yuka thì hết việc hay sao mà Takehiko cũng nối gót theo sau rồi rời sảnh.

Sau khi dõi theo hai người đó đi khuất, tôi mỉm cười với Naoyuki.

“Ở với người trẻ tôi thấy vui lắm. Mà cô Yuka và cô Kanae cũng xinh nữa.”

“Nhưng không biết chúng đang nghĩ cái gì. Lơ là là gặp họa ngay.”

“Ối, cậu nói gì nghe nguy hiểm thế.”

“Thật đấy.”

Naoyuki đưa mắt nhìn dãy hành lang đầy ẩn ý rồi quay sang tôi cười. “Tôi lấy cái gì uống nhé. Bà muốn uống gì?”

Nghe tôi đáp gì cũng được, anh ta gọi Kobayashi Maho yêu cầu mang whisky pha loãng với đá, kèm đồ nhắm thích hợp và trà ô long ấm. Tôi không muốn ngồi riêng với người đàn ông này nhưng đứng dậy thì cũng mất tự nhiên.

“Maebashi chắc vẫn còn lạnh nhỉ?” Anh ta hỏi.

“Vâng. Nhưng dạo gần đây chậu cây trong vườn cũng đến lúc đâm chồi nảy lộc rồi.”

Nhà của phu nhân Honma ở Maebashi. Một căn nhà gỗ nhỏ hai tầng.

“Tôi nghe nói là gia đình không còn ai.”

“Vâng, từ khi ông nhà tôi mất đi, tôi ở vậy một mình.”

Khi nói những lời này, phu nhân Kikuyo đã cố gắng để không khiến đối phương phải tỏ ra thương cảm. Tôi đã bắt chước biểu cảm của bà ấy theo trí nhớ.

“Ở một mình chắc sẽ có điều bất tiện. Sao bà không thuê người giúp việc?”

“Tôi cũng có nghĩ đến. Nhưng mãi mà chưa tìm được người. Thêm nữa, nếu là người mà tôi không tin tưởng được thì cũng phiền lắm.”

Phu nhân vẫn nói vậy suốt. Và bà còn thêm, “Gì chứ ở một mình có nhiều thứ còn thoải mái hơn ấy.”

“Quan hệ với hàng xóm láng giềng thì thế nào ạ?”

“Gần đây cũng xa cách lắm. Người trẻ họ ghét giao lưu.”

“À vâng. Bà nói cũng phải.”

Naoyuki định nói gì đó rồi lại thôi. Chắc chắn là mấy câu kiểu “Bởi vậy nên mới có trường hợp người già dù đổ bệnh tại nhà nhưng cũng không ai nhận ra đấy”.

“Dù vậy”, Naoyuki nói, “ngồi đối diện với bà Honma thế này tôi cảm thấy hơi lạ. Kiểu không khí cứ kỳ lạ sao ấy. Nói bà thứ lỗi nhưng quả thật tôi không cảm thấy là đang ở với người lớn tuổi hơn mình chút nào.”

“Chắc tại tính tôi trẻ con đấy mà.”

Tôi cúi xuống, không dám nhìn thẳng mặt anh ta.

“Ôi không, không phải ý đó mà là vẻ trẻ trung bị ẩn giấu sao ấy.”

Tín hiệu nguy hiểm đây. Tôi phải gợi chuyện khác mới được.

“À, mà trà vẫn chưa mang ra nhỉ?”

Nghe tôi nói, mặt anh ta trở lại bình thường.

“Nói mới nhớ, lâu thật nhỉ. Để tôi đi xem sao.”

Tôi nhìn theo bóng dáng anh ta rời khỏi ghế, vuốt ngực rồi lấy gương soi từ túi áo ngực ra. Tôi kiểm tra xem lớp trang điểm có bị trôi hay không, vẫn ổn, không có gì bất thường.

Chắc nhờ Naoyuki giục, chẳng mấy chốc đồ uống được mang ra. Anh ta vừa uống rượu vừa liến thoắng kể về công việc và cuộc sống ở Mỹ. Tôi giả bộ như phu nhân Kikuyo vẫn làm, hơi cúi xuống, miệng giữ nụ cười mỉm, thỉnh thoảng gật đầu để đối phương dễ nói chuyện và chêm thêm vài lời ở mức không gây cản trở gì.

“Hai người chuyện trò sôi nổi quá nhỉ. Tôi xin phép làm phiền không sao chứ?”

Không biết tự lúc nào Yoko đi tới, ngồi xuống bên cạnh Naoyuki.

“Tôi đang nghe chuyện ở nước ngoài của cậu Naoyuki.”

“Có chuyện về cô nàng ngoại quốc nào không ạ?”

Vừa cười nham hiểm Yoko vừa pha rượu cho mình. Naoyuki cười khổ sở.

“Chị không biết bên đó em bận thế nào nên mới có thể nói đùa như thế thôi. Anh Takaaki dùng người khắc nghiệt lắm.”

“Vì cậu cả thôi. Anh cũng bảo là ‘để đào tạo cậu thành doanh nhân thành đạt thì phải cho cậu nếm mùi khổ sở một chút’.”

“Một chút? Cái đấy gọi là một chút hở?”

Naoyuki cau có một cách thái quá.

“Sức bền của anh Takaaki rất đặc biệt. Cũng nhờ vậy gia sản nhà Ichigahara mới kếch xù như bây giờ, khổ nỗi anh ấy lại không may mất sớm nên cũng chẳng để làm gì. Tiền nhiều thì cũng chẳng thể mang theo xuống mộ được.”

Câu chuyện đang dần được lái sang vụ tài sản thừa kế của ông Takaaki. Đương nhiên có lẽ Yoko cố ý làm vậy.

“Thừa kế... à?”

Vừa nhìn viên đá trong cốc thủy tinh Naoyuki vừa nói: “Nghe thôi đã thấy phiền.”

“Anh đã viết di chúc với ý đồ thế nào nhỉ?”

Yoko hạ giọng.

“Chị đừng nói cái kiểu quá đáng thế, ý đồ gì chứ.”

Naoyuki cười đau khổ trước lời của chị gái.

“Nhưng chắc anh ấy cũng toan tính gì đó thật. Nên mới không giao việc phân chia tài sản thừa kế cho chúng ta.”

“Chính vậy mới tốt đấy. Nếu không có di chúc thì không biết sẽ tranh cãi nhau đến mức nào.”

“Thì đúng là vậy nhưng thế này cũng đâu tốt đẹp gì. Rồi chúng ta sẽ rõ anh quý ai, ghét ai.”

“Sao cũng được. Anh cho gì thì em nhận nấy. Mà không cho gì thì cũng đành chịu. Nó chứng tỏ mình đã ăn ở không ra gì.”

Lắc viên đá kêu lanh canh, Naoyuki nhìn tôi cười.

“Cậu thì ổn rồi. Thực tế thì cậu đang tiếp quản công ty của anh, mà cậu cũng nỗ lực gầy dựng nên nó. Cũng coi như đã nhận đầy đủ ơn huệ còn gì.”

“Thì chỗ chị cũng vậy thôi. Chị làm gì đến mức mà phải đắm đuối vào chỗ tài sản thừa kế đâu nhỉ. Công việc kinh doanh bất động sản của chồng chị chẳng phải vẫn thuận lợi như trước còn gì.”

“À cái đó thì đúng vậy, nhưng...”

Nói thế xong Yoko hơi quay sang ngang, khẽ thở dài. Trông chị ta cứng nhắc đến lạ.

“Ngay cả anh Sosuke có lẽ cũng chẳng có khó khăn đặc biệt gì về tiền, nên chắc cũng chỉ cần nhận được một khoản tàm tạm thôi.”

“Hình như không phải vậy đâu.”

Yoko nhíu mày. “Anh ấy hình như đang định tham gia đấy.”

“Tham gia gì... chẳng có lẽ...”

“Thì... tranh cử đấy. Trước đây anh ấy cũng từng nói chuyện đấy rồi mà. Khi ấy rốt cục lại từ bỏ, nhưng năm nay thì hình như chính thức luôn.”

“Lần trước vì không có sự hỗ trợ của anh Takaaki nên đành từ bỏ thì phải.”

“Vì anh Takaaki có nhiều người quen là nghị sĩ nên không muốn để người thân của mình vào giới đó đấy.”

“Tức là anh Takaaki mất lại thành cơ hội cho anh Sosuke à? Tranh cử sẽ tốn nhiều tiền lắm.”

Naoyuki gõ ngón tay cộp cộp lên mặt bàn, sau đó nhìn tôi nhăn mặt. “Xin lỗi để bà nghe mấy chuyện toan tính thiệt hơn này.”

“Thật vậy. Quả là sự xấu hổ của gia đình chúng tôi.”

“Không, không”, tôi phẩy tay. “Tôi thì chẳng bao giờ có cơ hội được trải qua những việc ấy nên càng thấy hứng thú. Ông Sosuke mà trúng cử được thì tốt quá.”

“Chà, cũng không biết thế nào.”

“Ta nói chuyện khác đi. Chuyện gì vui tươi ấy. Chuyện kết duyên của Kanae chẳng hạn.”

“Ồ, đã quyết định rồi à?”

Nghe tôi hỏi, Yoko vừa cười vừa lắc đầu.

“Con bé hình như vẫn chẳng có tí hứng thú nào. Tôi cũng nhắc chuyện mai mối mấy lần mà còn chưa kịp đưa ảnh nó đã gạt phắt đi.”

“Chắc con bé thích ai đó rồi.”

Naoyuki vừa cười vừa nói.

“Được thế đã tốt, đằng này theo tôi thấy thì chưa có cái người ấy đâu. Nói vậy thôi chứ biết đâu linh cảm của người mẹ lại không chính xác cũng nên.”

Yoko nhún vai. Để hiểu được cô con gái đó quả cũng chẳng dễ dàng gì.

“Hay cô nhà xinh đẹp quá, nhiều người tìm hiểu nên đang phân vân chăng?”

Tôi nói lấy lòng.

“Cảm ơn bà. Nhưng tiếc là không phải vậy. Nói thẳng ra là con bé vẫn còn trẻ con lắm. Chồng tôi cũng nói là chưa đến 30 tuổi thì chưa thành vợ đảm đang được.”

“Đấy là ông nhà khắt khe quá thôi.”

Tôi cười khép miệng như một bà lão.

“Nhìn tình hình thì có khi Yuka sẽ xuất giá trước Kanae đấy. Dù chị Kiyomi hình như vẫn chưa muốn buông tay.”

“Quan hệ của con bé với Takehiko thế nào rồi? Hồi trước hình như mọi người muốn để hai đứa đi lại với nhau à?”

“À chuyện đó, thế nào nhỉ?”

Yoko để lộ điệu cười đầy nhạo báng nơi đầu môi. “Takehiko chỉ là thích đơn phương thôi, chứ Yuka thì chẳng có tình ý gì đâu.”

“Anh Sosuke có vẻ khá là hăng hái xúc tiến.”

“Thì cưới được Yuka về tài sản sẽ tăng lên gấp đôi còn gì.”

Naoyuki cười rũ trước câu trả lời của Yoko.

“Em nghĩ làm gì có chuyện đơn giản đến mức ấy.”

“Thế mà trong đầu anh ấy chỉ nghĩ đơn giản vậy thôi đấy. Trái lại người mưu mô là chị Kiyomi kìa. Chị ấy muốn gả Yuka cho nhà trong giới chính trị tài phiệt nên nếu anh Sosuke tham gia tranh cử rồi trúng, có khi chị ấy lại nhiệt tình tác hợp cũng nên. Chỉ là...”

Yoko rướn người, mắt ánh lên đầy vẻ tò mò. “Theo Kanae kể lại thì hình như Yuka đã có người yêu rồi. Không biết là ai nhưng hình như không phải Takehiko.”

“Thế á. Chuyện này mới đây.”

Naoyuki làm bộ kinh ngạc quá đỗi, rồi rót scotch òng ọc vào ly rượu đã loãng.

“Còn cậu Naoyuki đã gặp được cô gái tốt nào chưa?”

Tôi hỏi, nửa đùa nửa thật. Tôi cứ thắc mắc mãi về việc ở tuổi này rồi mà anh ta vẫn còn độc thân.

“Tiếc là tôi không có duyên. Từ ‘quý tộc độc thân’ đã không còn phù hợp với tuổi của tôi nữa rồi, nhưng cứ vậy cũng chẳng biết làm sao.”

“Nói vậy thôi chứ thật ra là kén chọn lắm đấy. Bà Honma nói cậu ấy đi. Vì cậu em trai sắp 40 tuổi mà vẫn độc thân này nên tôi chẳng thể lớn tiếng nói được ai.”

“Sao mà như có tàn lửa đang bay về phía tôi thế nhỉ. Chủ đề này có vẻ cũng không vui đâu.”

Naoyuki nói giọng bông đùa. Hai người này cùng bố mẹ nên có vẻ khá thoải mái, hơn hẳn lúc ở cùng Sosuke.

Tôi thì muốn quay lại chủ đề vụ giết người rồi tự sát. Bởi có vẻ tôi sẽ khiến Yoko nói thêm gì đó. Nhưng lại vướng Naoyuki nên hơi khó.

Vừa nhìn mặt cả hai chị em, tôi vừa dợm đứng lên.

“Chắc tôi xin phép cáo lui thôi. Tôi cũng hơi mệt rồi.”
“À vâng. Ngày mai cũng không vội gì nên bà cứ thong thả nghỉ ngơi.”
“Chúc bà ngủ ngon. Tôi mong chờ ngày mai quá.” Yoko nói.
“Vâng, chúc cô cậu ngon giấc.”
Tôi cúi đầu với hai người, rồi rời khỏi sảnh.

[10]

Đang tính đi dọc hành lang về phòng nhưng bất giác hứng lên tôi bèn rẽ ra vườn xem sao. Trong vườn khắp nơi đều lắp đèn đến mức có thể đi dạo mà không cần để ý bước chân. Chỉ hai tuần nữa là có thể ngắm hoa anh đào buổi tối rồi.

Bên cạnh hồ có chiếc ghế dài. Sau khi xem xét không thấy bẩn, tôi ngồi xuống. Cả dãy hành lang phản chiếu trên mặt hồ. Tôi ngước mắt lên thì ngay trước mặt là khu nhà I.

Đột nhiên cảm giác sợ hãi và tuyệt vọng khi đó quay trở lại. Có khi cứ thế bị cuốn vào ngọn lửa rồi chết mà không biết gì còn hạnh phúc hơn. Nỗi khổ sở hiện giờ còn tồi tệ hơn cả chết.

JIRO! JIRO của tôi.

Giọng nói ấy, khuôn mặt cười ấy, và cả thân hình trẻ trung ấy sẽ không quay lại với tôi lần nữa. Tình yêu có thể nói là duy nhất trong đời tôi đã đón nhận cái kết tàn khốc không thể tưởng tượng nổi.

Nước mắt tôi chứa chan từ lúc nào không hay. Kỷ niệm về JIRO sẽ mãi mãi sôi sục trong lòng tôi.

Tôi vội vàng lấy khăn tay áp vào mắt và chợt cảm thấy như có người. Đúng lúc bà quản lý Kobayashi Maho tiến lại. Bà ấy hình như hơi ngạc nhiên vì thấy có người ở đây giờ này.

"Cảnh ban đêm cũng rất đẹp phải không ạ?"

Nhưng ngay lập tức bà ấy lấy lại gương mặt tươi cười chuyên nghiệp.

"Vâng. Cảnh thực sự rất tuyệt ạ."

Tôi đứng lên khỏi ghế dài. "Bà cũng đi dạo buổi đêm à?"

"Tôi đi xem xét xung quanh. Không phải lúc nào cũng đi nhưng vì tối nay có khách nghỉ lại."

"Thế thì vất vả thật nhỉ."

"Không có gì ạ. Cũng coi như đi dạo luôn."

Không hiểu sao thành ra chúng tôi đứng sánh vai rồi cùng nhìn xuống hồ nước.

Tôi đã thử nghĩ liệu người đàn bà này có động cơ giết chúng tôi không. Những người khác thì chắc chắn có. Họ nhắm vào tài sản thừa kế. Nhưng chắc chắn người đàn bà này sẽ chẳng có được bất cứ thứ gì dù chúng tôi chết đi.

Hoặc giả, là vì ghen chăng?

Nếu nghĩ vậy thì cũng có thể. Bà ấy từ đầu đến cuối chỉ là người tình, cuối cùng cũng không được ông Takaaki cầu hôn. Nếu giả dụ bị cô thư ký chỉ quen biết ông ấy trong sáu năm cướp mất vị trí làm vợ thì cũng có thể ức chế mà bộc phát giết người lắm.

Nhưng không, tôi nghiêng đầu nghĩ. Đó không phải hành động bộc phát. Mà là kế hoạch giết người tinh vi. Nếu đúng vậy thì Kobayashi Maho này cũng không được khôn ngoan cho lắm.

"Có chuyện gì thế ạ?"

Vì tôi cứ nhìn chằm chằm từ bên cạnh nên bà Maho gặng hỏi vẻ hồ nghi. "Không có gì đâu ạ", tôi mỉm cười đáp lại.

"Bà đến làm ở lữ quán này được bao lâu rồi?"

"Ôi chắc cũng ngót nghét gần hai chục năm rồi đấy ạ."

Kobayashi Maho quay mặt về phía hồ.

"Bà ở một mình suốt sao?"

"Vâng, một mình tôi thôi ạ", bà ta gật đầu. "Tôi đã nói với ông Ichigahara là 'khi nào kết hôn tôi sẽ nghỉ' nhưng kết cục cũng chẳng có thời gian mà làm việc ấy."

"Chắc bà vẫn chưa gặp được người ưng ý?"

"Nói đúng hơn, khi nhận lời làm ở đây thì tôi đã qua cái tuổi kết hôn rồi."

Kobayashi Maho cười vẻ gượng gạo thấy rõ.

"Làm gì có chuyện đó."

Tôi cũng cố nặn một nụ cười.

Maho giữ điệu cười đấy một lúc rồi đột nhiên lấy lại vẻ mặt nghiêm túc, sau đó lại nhìn ra hồ lần nữa. Và thở dài đánh thượt.

"Ông Ichigahara đã rất yêu mến lữ quán này. Ông còn nói đây là nơi ông được nghỉ ngơi hơn cả ở nhà."

Tôi gật đầu. Việc đó tôi cũng biết. Khi ông Takaaki đến đây thường có tôi đi cùng.

"Chắc tôi cũng chẳng ở đây lâu nữa. Vì kết quả ngày mai..."

Kobayashi Maho nói giọng buồn bã. Tôi cảm thấy hơi bất ngờ. Bà ấy lo lắng về người chủ tiếp theo cũng chẳng có gì là lạ, nhưng tôi không nghĩ là bà ấy sẽ nói ra thành lời. Có lẽ vì nghĩ tôi là người ngoài nên mới buột miệng nói ra những điều trong lòng chăng.

"Bà không cần phải lo đâu", tôi an ủi. "Mọi người đều đánh giá rất cao năng lực của bà. Dù ai làm chủ đi nữa thì vẫn sẽ nhờ bà quán xuyến mọi

thứ như trước thôi, chắc chắn đó.”

“Xin cảm ơn bà.”

Bà ấy khẽ cúi đầu. “Nhưng nói thật lòng thì bản thân tôi cũng thấy đôi chút mệt mỏi. Tôi nghĩ đã đến lúc rút lui rồi.”

“Không có chuyện đó đâu. Những vị khách quen sẽ thất vọng lắm đấy.”

“Không đâu, bà đánh giá cao tôi rồi.”

Nói xong bà ấy đưa tay lên che miệng vẻ ngượng ngùng. “Tôi đã lỡ nói những điều không nên rồi. Mong bà coi câu chuyện này là chuyện giữa hai ta thôi.”

“Vâng, tôi hiểu mà.”

Hai chúng tôi cùng đi vào tòa nhà rồi chia tay mỗi người một hướng.

“Vậy tôi xin cáo lui. Nếu có việc gì xin bà cứ gọi điện.” “Vâng, cảm ơn bà. Chúc bà ngon giấc.”

Chia tay bà ấy xong tôi đi bộ dọc dãy hành lang về phòng mình. Đầu tiên tôi khóa cửa ra vào, thở đánh phù một tiếng rồi ngồi phịch xuống.

Quãng thời gian đằng đẵng đã trôi qua bình an vô sự.

Đã thành công trót lọt. Không ai có vẻ nhận ra hình dạng thật của tôi. Và tôi đã tiếp xúc với tất cả mọi người tương đối tỉ mỉ.

Còn lại chỉ cần đợi động thái của đối phương nữa thôi. Kẻ mà tôi còn chưa biết là ai. Kẻ đó nhất định sẽ hành động vào tối nay. Bởi nếu để đến mai sẽ khó mà còn cơ hội nữa.

Tôi nhìn đồng hồ. Mới hơn 11 giờ một chút. Nhưng nếu nghĩ đến bà lão mấp mé tuổi 70 thì tầm này có lẽ cũng đến giờ đi ngủ rồi. Tôi thay bộ đồ ngủ rồi đặt phong bì chứa di thư của Kiriyu Eriko lúc nãy bên gối.

Tôi quyết định không khóa cửa ra vào. Kẻ thù có lẽ cũng dự đoán được việc phải mở khóa nên chắc sẽ trộm khóa đa năng ở văn phòng, nhưng chẳng may bị người khác nhìn thấy đúng vào lúc đang loay hoay ở cửa ra vào thì phiền. Cái này coi như là khuyến mại cho hung thủ.

Tiếp theo tôi mở túi xách, lấy ra cái máy quay cỡ nhỏ. Vì lắp băng video tám mill nên có khả năng quay tối đa hai giờ đồng hồ. Cắm phích vào ổ cắm xong, tôi cho máy lại vào túi, chỉ để phần ống kính ra ngoài, rồi chỉnh vị trí sao cho quay được cửa ra vào của căn phòng. Xong xuôi tôi bật công tắc quay, vừa phủ khăn lên trên túi xách vừa cẩn thận để không che mất ống kính. Tôi ngụy trang bằng cách đặt đệm ngồi lên trên dây cắm.

“Thế này là được rồi.”

Tôi lẩm bẩm ra chiều tự hài lòng. Chắc chắn không có chỗ nào sơ hở.

Tôi để nhỏ đèn, trùm kín chăn. Tôi đã xác nhận việc quay được ở ánh sáng như thế này.

Chăn mới tinh có mùi đặc trưng. Tôi lo lắng vì nghe thấy tiếng mô tơ máy quay khe khẽ, nhưng nếu không biết việc lắp đặt này thì có lẽ sẽ nhầm là tiếng tủ lạnh. Phải kiên định. Bây giờ chẳng thể làm gì khác.

Tôi nhắm mắt nhưng không thể nghĩ tới việc ngủ. Vì căng thẳng nên tâm trạng lại càng hưng phấn. Đương nhiên là phải thế này rồi. Bây giờ không phải lúc để ngủ.

Tôi nằm bất động trong đêm tối, nhớ lại chuyện khi đó. Khi mà tôi đột nhiên bị siết cổ trong đêm. Khoảnh khắc đó, thanh xuân của tôi đã kết thúc.

Khoảng thanh xuân ngắn ngủi, chỉ mới bắt đầu từ khi gặp JIRO.

[11]

"Kiriyu giống như chuyên gia tư vấn tâm lý ý nhỉ."

Vừa ra khỏi rạp chiếu phim, JIRO nói vẻ hài hước.

"Ô, vậy cơ à. Sao lại thế?"

"Thì em vừa nghe vừa gật đầu ậm ừ khi nhân vật trong phim nói chuyện đấy thôi. Giống như người nghe tâm sự ấy."

"Ôi không, anh nhìn thấy rồi à?"

Tôi tỏ vẻ e thẹn không hợp tuổi. "Là tật của em đó. Dù là xem phim truyền hình trên tivi cũng tự nhiên làm thế."

"Vậy à. Nhưng tưởng tượng ra cảnh đó, anh thấy hơi đáng sợ sao ấy."

"Anh tệ quá đấy."

Cả hai cười phá lên một lúc rồi tôi gặng hỏi: "Anh đã từng được tư vấn tâm lý bao giờ chưa?"

"Rồi đấy", anh nói với vẻ khá thản nhiên. "Tại cô nhi viện. Khi anh 15 tuổi thì phải. Lúc đó vì anh toàn bày trò, viện trưởng không thể chịu đựng được nên đã dẫn anh đi tư vấn tâm lý."

"Anh đã bày trò gì thế?"

"Nhiều lắm. Anh mang dụng cụ của trường đến tiệm cầm đồ rồi dùng tiền đấy để đi cá độ đua ngựa này. Lý do là gì ấy nhỉ? Cũng không hẳn là anh thích tiền đâu nhưng kiểu anh muốn thầy cô phải điên tiết lên í. Anh có một ước muốn kỳ quặc là nhất định sẽ không khôn lớn tử tế cho họ thấy."

"Chuyên viên tư vấn đã nói gì?"

"Chẳng nói gì. Thầy cô cũng không cho anh biết. Nhưng sau đó, anh nhớ là thầy cô đã tỏ ra hiền lành quá mức khiến anh thấy khó chịu."

"Chắc chắn tư vấn viên đã nói 'thật ra đứa bé này ngoan đấy'."

"Thế ư? Anh chịu chẳng nghĩ được gì", JIRO gãi đầu nói.

Lúc đi bộ cùng JIRO, tôi biết đám con gái trẻ nhìn chằm chằm anh ấy. Anh ấy nổi bật đến mức ấy đấy. Cậu ấy đeo chiếc mặt nạ đẹp đẽ tạo cảm giác được nuôi dưỡng tốt đối lập với hoàn cảnh xuất thân. Chân còn dài đến mức có được lên tạp chí thời trang cũng không có gì lạ. Bị xung quanh soi mói quá mức, lại mất tự tin với diện mạo của mình, tôi cũng đã nghĩ phải thu mình lại, nhưng quả thật là tôi rất tự hào.

Tôi đã từng hỏi JIRO là từ trước đến giờ anh chưa có người yêu à. JIRO khi ấy trả lời là chưa.

"Chỉ tốt nghiệp cấp ba, người thân với tương lai chẳng có thì con gái nào theo chứ."

"Thật sao?"

"Thật đó. Kiriyu thì sao? Người yêu chắc nhiều lắm nhỉ?"

Tôi đã phân vân không biết nên trả lời thế nào. Thật khó mà nói thẳng là đến tuổi này vẫn chưa có một mảnh tình vắt vai. Nhưng cuối cùng tôi đã trả lời thành thật.

"Không có đâu. Anh cũng thấy đấy. Một người con gái không có tí hấp dẫn nào như em thời buổi này hiếm lắm."

Ngay lập tức, anh ấy làm vẻ mặt như bất bình nói: "Không có chuyện đó đâu." Sau đó cứ tủm tỉm cười mãi.

"Nhưng buồn cười nhỉ. Vậy có nghĩa anh là người yêu đầu tiên phải không?"

"Người yêu... đúng vậy nhỉ."

Từ này làm tôi thấy lâng lâng. Bởi từ trước đến giờ tôi đã nghĩ là nó chẳng hề có tí duyên nợ nào với mình.

Người yêu!

Âm hưởng mới ngọt ngào làm sao.

Tôi đã nghiêm túc nghĩ rằng mình có thể chết vì anh ấy. Và dù là ai có ý định cướp anh ấy tôi cũng không đời nào tha thứ.

[12]

Nghe thấy tiếng động khe khẽ, tôi mở mắt.

Thật dại dột! Suýt chút nữa tôi đã ngủ mất. Có lẽ vì tinh thần đã quá mệt mỏi.

Tôi căng mắt trong bóng tối. Tôi biết là cửa trượt đang di chuyển từ từ. Từ khe hở đó, ánh sáng yếu ớt lọt qua.

Ai đó đang đi vào.

Kẻ đó cầm chiếc đèn pin. Ánh sáng khá yếu, hẳn là vì đã phủ khăn hay gì đó lên đầu đèn. Ánh sáng đó đang tiến lại gần. Tôi nhắm mắt. Nếu bị phát hiện đang mở mắt thì hỏng bét.

Chỉ dùng tai, tôi thử thăm dò dấu hiệu của đối phương. Tiếng chân giẫm lên chiếu đang gần lại. Nhịp tim đập nhanh, bị chi phối bởi xung động này làm tôi muốn hét lên.

Tiếng chân dừng lại. Ngay bên cạnh đầu tôi. Tôi muốn mở mắt nhưng không thể làm thế. Vì chắc chắn đối phương đang vừa nhìn chằm chằm mặt tôi vừa hành động.

Là ai? Đây là ai?

Hay là - một ý nghĩ lóe lên trong đầu - mình bật dậy rồi tấn công đối phương nhỉ. Không, không. Không thể làm thế. Xác suất thành công rất thấp. Nếu làm không ra gì, ngược lại chính mình sẽ bị tấn công, rồi nghe thấy ầm ĩ những người khác chạy đến thì tất cả sẽ tan như bọt biển. Đành nằm yên chịu trận vậy.

Máy quay có đang hoạt động ổn không nhỉ? Bây giờ là khoảng mấy giờ? Băng thu sẽ hết trong vòng hai tiếng. Nếu không quay được hình dáng của hung thủ thì mọi thứ sẽ thành công cốc hết.

Không khí ở gần mặt tôi chuyển động. Hình như đối phương đã cầm phong bì trong tay. Lại là tiếng bước chân. Lần này rời đi xa.

Cửa trượt được đóng lại. Tiếp theo là dấu hiệu cửa ra vào mở rồi đóng. Tiếng ổ khóa kêu "cách".

Tôi tung chăn ngồi dậy. Phong bì để bên gối đã mất. Tôi nhìn đồng hồ đang chỉ 1 giờ 25 phút sáng. Quãng hai tiếng sau khi tôi chui vào chăn.

Tôi vội vàng xem máy quay trong túi xách. Máy quay đã dừng. Băng thu đã hết. Nó dừng khi nào vậy nhỉ? Chắc chắn chưa được bao lâu.

Trong bóng tối, tôi nối máy quay với tivi, sau khi tua một lát tôi bấm nút chạy băng. "Nếu không quay được hình dáng của hung thủ..." nghĩ thế đầu

tôi nóng bừng.

Màn hình hiện lên. Trong bóng tối đen thui, chỉ có tấm cửa trượt hiện lên mờ mờ. Đây là trước lúc hung thủ đến. Tôi cắn móng tay cái. Nếu không quay được gì lúc này thì coi như xong. Trời ơi, sao có thể bất cẩn như thế chứ! Tôi đã tính toán lúc băng hết rồi định đổi băng khác trước đó, nhưng chọn lúc nào không ngủ lại lơ mơ đúng lúc đấy.

Tôi đang chửi rủa bản thân mình thì đột nhiên có thay đổi trên màn hình. Cửa trượt được mở ra. Tôi cất tiếng reo hân hoan trong lòng.

Ai đó đã đi vào. Vì tối, lại thêm góc quay xấu nên không thể nhìn được mặt. Nhưng từ bộ yukata của lữ quán và hình dáng tôi biết rõ đây là phụ nữ. Người đó đứng chắn ngang phía trước máy quay. Lưng thon. Là ai, là ai mới được?

Biến mất khỏi màn hình một lúc, rồi cuối cùng hình dáng đằng sau của một cô gái lại hiện lên. Tôi cố chịu đựng. Cửa trượt được đóng lại. Gần như đồng thời băng thu cũng hết, màn hình tắt phụt, nhưng ngay trước lúc đó, gương mặt người kia đã thoáng quay về phía này. Tôi vội vàng tua lại cảnh đó rồi bấm nút dừng.

“A, người này là...”

Phải không? Phải vậy không? Người này có phải hung thủ khi đó không?

Người hiện lên trên màn hình chính là Ichigahara Yuka.

[13]

Tôi đợi đến 3 giờ sáng.

Lần này tôi đã không ngủ một chút nào, chỉ suy nghĩ mãi. Tại sao lại là Yuka? Tại sao cô ta lại đến?

Có lẽ tôi thật ngu ngốc khi cứ đắn đo về lý do ấy. Để tìm ra kẻ đã công phu ngụy tạo vụ giết người yêu rồi tự sát, tôi đã dùng mồi nhử là di thư của Kiriyu Eriko hòng dẫn dụ đối phương đến. Kết quả, cô ta đã mắc bẫy nên có nghĩa cô ta chính là hung thủ. Đương nhiên động cơ là để không bị cướp mất tài sản thừa kế của ông Takaaki.

Nhưng sao tôi vẫn không thể lý giải nổi. Một người như Yuka lại có thể làm cái việc tàn bạo như thế ư? Không, có lẽ chỉ là tôi đang nghĩ quá lên thôi. Chúng ta vốn chẳng thể hiểu được hết một người chỉ qua vẻ bề ngoài. Dù có được nuôi dạy như tiểu thư, lại có chút nhan sắc nhưng chắc gì đã không tham sân siu.

Tuy hơi do dự nhưng tôi vẫn khẽ chui ra khỏi chăn. Dù thế nào cũng không thể cứ thế này mà thức đến khi trời sáng được. Một khi đã lấy trộm di thư, chắc chắn Yuka có liên quan thế nào đấy đến vụ giết người ngụy tạo.

Tôi sẽ đe dọa rồi bắt cô ta thú nhận. Giờ này chắc cô ta đang ngủ rồi. Tôi sẽ trói tay chân cô ta lại rồi bắt cô ta khai ra tại sao lại lấy trộm di thư. Nếu hung thủ là kẻ khác thì có lẽ hắn đã chỉ thị cho cô ta lấy trộm. Nếu đúng vậy thì cũng đáng thương thật, nhưng tôi quyết Yuka sẽ phải chết. Kẻ đồng phạm cũng sẽ phải chịu trừng phạt giống như kẻ chủ mưu. Khi quyết tâm báo thù, tôi đã quyết định như vậy.

Tôi cất hai dây thắt eo dùng để trói tay chân vào túi áo ngực. Rồi tôi lấy từ túi xách ra chùm chìa khóa dự phòng, giống với bộ chìa đa năng của lữ quán này. Cái này thực ra là đồ của ông Takaaki nhưng mấy năm trước ông ấy đưa cho tôi giữ và từ đó vẫn vậy.

Tôi đeo đôi găng trắng vào để không lưu lại dấu vân tay. Tôi không sợ cảnh sát nhưng còn rất nhiều việc phải làm trước khi bị bắt.

Tôi hơi phân vân là có nên tẩy trang hay không. Tôi muốn cho hung thủ thấy mặt thật của mình. Nhưng cuối cùng tôi vẫn quyết định ra khỏi phòng với bộ dạng bà lão. Cuộc báo thù này không cho phép bất cứ thất bại nào. Nếu để nguyên bộ dạng hóa trang này, thì ngay cả khi xảy ra sự cố phải thay đổi kế hoạch, tôi sẽ vẫn bằng cách nào đấy mà đối phó được.

Lữ quán yên lặng như tờ. Ánh sáng cũng được cắt giảm ở mức tối thiểu nhất. Trong đêm tối tĩnh mịch, tôi đi về phía hành lang. Để không phải lo gây ra tiếng bước chân, tôi đi tất dày thay vì dép đi trong nhà.

Tôi đã biết Yuka ở phòng nào. Ban tối, sau bữa ăn cô ta đã nói mình ở phòng Hanosan giống khi xảy ra hỏa hoạn.

Đi bộ qua hành lang dài, tôi đứng trước căn phòng mục tiêu. Sau khi nhìn xung quanh xác nhận không có bóng dáng ai, tôi nín thở, cắm chìa khóa vào ổ.

Tiếng "cách" nghe to đến mức tim tôi như đông cứng lại. Một lần nữa tôi nhìn xung quanh rồi mở cửa, lẻn vào trong phòng. Nghĩ đến tình huống xấu nhất, tôi bèn khóa cửa lại.

Đôi dép đi trong nhà được xếp ngay ngắn. Tôi vừa cố gắng không gây tiếng động, vừa mở cửa trượt từ từ.

Căn phòng được bao phủ bởi ánh sáng yếu ớt. Đèn ngủ đang bật nhỏ. Trong ánh sáng đó tôi thấy một bộ chăn được trải ra. Đống chăn phồng lên chứng tỏ có người ở đó.

Tôi tập trung lắng nghe. Tôi tưởng sẽ nghe thấy tiếng thở khi ngủ nhưng thứ tôi nghe được chỉ có tiếng gió bên ngoài. Liệu cô ta có đang ngủ không? Hay là đang thức và chỉ nằm yên bất động thôi? Chẳng biết thế nào, tôi vẫn quyết định đặt bước chân đầu tiên vào phòng. Tiếng giẫm chân lên chiếu cọt kẹt to đến mức tim tôi thắt lại.

Kẻ thù đang nằm vùi trong chăn. Tôi nhìn thấy cái đầu đen. Tôi nhón chân lại gần mà không gây ra tiếng động, rồi nhanh chóng thụp xuống ngang hông.

Hình như cô ta đang ngủ, tôi nghĩ bụng. Nếu tỉnh thì hẳn phải biết là có người, và chắc chắn sẽ phản ứng gì đó.

Rồi, làm thế nào đây?

Trước hết phải xác nhận mặt đã. Tôi nghĩ chắc không có gì nhầm lẫn nhưng vẫn có thứ gọi là chẳng may. Tôi cầm đầu chăn rồi từ từ mở ra.

Đúng là Ichigahara Yuka.

Hơn nữa, cô ta còn đang mở mắt. Tư thế nằm sấp nhưng xoay cổ, chỉ có mặt hướng về phía tôi.

Nên diễn tả tình hình lúc này thế nào nhỉ? Tôi nhìn cô ta, cô ta nhìn tôi. Cả hai đều không nói lời nào. Biểu cảm gương mặt cũng không thay đổi. Khoảng thời gian trống rỗng cứ thế trôi đi.

Tôi có dự cảm là cô ta sắp sửa kêu lên. Để ngăn việc đó, tôi dùng hai tay nắm lấy cái cổ thon gầy của cô ta. Rồi siết lại. Tôi nhắm chặt mắt và siết

thật lực. Được một lúc thì tôi thấy tình hình có vẻ lạ. Mặc dù đang bị siết cổ nhưng Yuka hoàn toàn không kháng cự lại. Cô ta cứ nằm yên bất động như búp bê. Và như một con búp bê, cổ cô ta lạnh ngắt, hơn nữa còn thiếu độ mềm dẻo. Tôi vừa sợ hãi vừa thử mở mắt ra. Lúc này lại chạm mắt cô ta, tôi rùng mình. Nhưng cơn chấn động này ngay sau đó lại biến thành thứ khác.

Tôi hốt hoảng bỏ tay ra. Vào giây phút đó, cơ thể tôi lảo đảo, tôi ngã đập mông ra sau đánh "uych" một tiếng.

Nhưng ngay cả như thế, biểu cảm của cò ta vẫn không thay đổi. vẫn nhìn chằm chằm vào hư không. Tôi cố nuốt nước bọt nhưng trong miệng khô như rang.

Yuka đã chết.

Không phải do tôi giết. Khi tôi siết cổ, cô ta đã chết rồi.

Nghĩ bụng có lẽ nào, tôi kéo chăn ra. Tôi khẽ phát ra tiếng á kinh hoàng.

Vùng bụng của Yuka nhuốm máu. Tôi thấy có thứ gì như dao đang cắm ở bên sườn. Đúng là cô ta đã bị giết.

Tại sao lại thành ra thế này? Rốt cục chuyện quái gì đã xảy ra?

Đầu tôi rối tung lên. Tôi không thể bình tĩnh suy nghĩ được nên làm gì.

Điều tôi nghĩ đến đầu tiên là phải lấy lại di thư. Tôi gắng gượng đứng thẳng dậy rồi tìm từng ngóc ngách trong túi xách du lịch, túi quần áo, đến bồn rửa mặt. Nhưng chiếc phong bì đã không cánh mà bay. Đến lúc này tôi mới nhận ra. Bên trong căn phòng đã bị lục tung lên. Dường như ai đó đã tìm kiếm khắp nơi trước cả khi tôi chạm vào mọi thứ ở đây.

Tức là bức di thư đã không còn, tôi nghĩ. Hắn là tên hung thủ giết Yuka đã mang nó đi. Cũng có nghĩa Yuka không phải là hung thủ vụ giết người rồi tự sát ngụy tạo. Vậy tại sao Yuka lại lấy trộm di thư?

Không có mấy thời gian để suy nghĩ thấu đáo. Để sau vậy, bây giờ phải rời khỏi đây đã. Tôi nhanh chóng nhìn ngó xung quanh, xác nhận xem có để lại dấu vết gì không. Không thể để người khác biết việc tôi đã vào căn phòng này.

Khi định đắp lại chăn cho cô ta như cũ, tôi nhận ra máu của Yuka dính trên chiếu. Nhìn kỹ thì đấy có vẻ là thứ mà cô ta đã viết bằng tay trái. Nhìn như "И", chữ N được viết ngược.

Có lẽ là lời nhắn khi sắp chết của cô ta. Cô ta muốn ám chỉ thân thế thật sự của hung thủ qua chữ cái này.

Sau khi ghi nhớ chắc chắn bằng mắt hình thù đó, tôi rút con dao khỏi người Yuka, quệt nhoe nhoét chỗ máu dính ở đầu lưỡi dao lên trên chữ

“И”. Ký hiệu Yuka để lại ngay lập tức không còn khả năng nhận biết. Con dao tôi cất lại trong chăn.

Như thế này thì chỉ mình tôi biết lời nhắn của Yuka.

Khi tôi định ra khỏi phòng, chạm tay vào nắm đấm cửa thì bên ngoài có tiếng động. Là tiếng cửa mở ở phòng đối diện. Đối diện tức là phòng Hanoni của Naoyuki.

Anh ta làm gì vào giờ này nhỉ?

Tôi đợi một lúc thì nghe thấy tiếng chân khe khẽ rồi chẳng mấy chốc tiếng chân ấy cũng biến mất. Có lẽ anh ta đang đứng lại chăng? Rốt cuộc là anh ta đang làm gì vậy? Tôi thấy bất an. Không để ý, cứ thế đi ra ngoài rồi đụng mặt nhau thì nguy.

Không phải lúc để do dự. Tôi quay trở lại phòng, khẽ mở cửa kính phía ngoài hiên. Guốc gỗ đi bên ngoài được đặt sẵn ở đó. Không thể dùng nó được. Tôi để nguyên tất nhảy xuống nền đất. Không lạnh như tôi nghĩ.

Bầu trời đầy mây không có ánh trăng nên ánh đèn sáng hơn hẳn. Tôi khom lưng, chọn chỗ tối rồi rảo bước đi. Ở đâu đó đang có ai đấy nhìn mình - cứ nghĩ thế tâm trạng tôi càng vội vã.

Giữa đường có hồ nước. Phải đi đường vòng rộng để vượt qua cây cầu và cũng cần ánh sáng để dẫn lối nữa. Tôi đưa mắt nhìn lướt quanh, hồ nước chỗ này chỗ kia được thắt lại, chỗ hẹp nhất là khoảng hai mét. Dốc hết can đảm tôi nhảy theo mẹo của môn nhảy xa. Tôi đã nhảy được xa hơn mình nghĩ. Một lần nữa, tôi thấy biết ơn ông Takaaki, vì ông nói rèn luyện thể lực cũng là công việc và để tôi đi tập gym.

Vẫn vẻ sung sức đó tôi cứ thế chạy qua sườn khu Ro rồi đến được khu I. May mà tôi đã cẩn thận mở sẵn khóa cửa kính. Vào trong phòng, tôi đổ rầm lên chăn.

[14]

Mọi chuyện nhộn lên khi tôi đang ở trong phòng. Phải chuẩn bị hành lễ 49 ngày nên tôi đang mặc áo tang. Đương nhiên tôi biết áo tang này cũng sẽ thành ra lãng phí thôi.

Người gõ cửa dồn dập là Naoyuki. Anh ta cũng mặc áo tang nhưng cà vạt chưa thắt.

"Chuyện kinh khủng ập tới rồi." Anh ta nói mà mắt vằn tia máu. "Yuka... chết rồi."

"Sao cơ?!"

Tôi đã luyện tập mãi biểu cảm cho thời khắc này. Con ngươi hơi lồi ra, đứng yên và miệng vẫn há như bị đơ. Rồi sau đó từ từ lắc đầu. "Cậu đang đùa đúng không?"

"Rất tiếc tôi không nói dối cũng không đùa cợt gì cả. Hình như con bé đã bị giết."

"Bị giết?"

Tôi mở to mắt. "Rốt cuộc là ai?"

Anh ta lắc đầu.

"Cái đó thì vẫn chưa biết. Tôi nghĩ có lẽ là cướp đã đột nhập... Chị Kiyomi đến gọi nhưng không thấy con bé trả lời, cửa lại bị khóa, nên chị ấy đã vòng từ vườn vào thì thấy Yuka đã chết trong chăn. Anh tôi đang liên lạc với cảnh sát rồi."

"Sao lại có chuyện như vậy được chứ..."

Tôi áp hai tay lên má rồi nhắm mắt lại, giả bộ điều chỉnh hơi thở. "Không thể tin được."

"Tôi cũng vậy. Dù đang nói chuyện với bà nhưng tôi vẫn không thể nghĩ đây lại là hiện thực. Nhưng đúng là việc đã xảy ra thật. Bà Honma, xin lỗi nhưng bà có thể ra sảnh ngay bây giờ được không? Việc chuẩn bị cho buổi lễ phải để sau thôi. Thật có lỗi với anh Takaaki nhưng giờ không phải lúc lo việc 49 ngày."

"Vâng, tôi hiểu. Tôi sẽ ra ngay."

Đóng cửa lại xong, sức lực toàn thân tôi như bị rút hết. Ổn rồi, đã đóng xong màn kịch trót lọt. Naoyuki có vẻ không nghi ngờ gì.

Tôi giặm lại lớp trang điểm một chút rồi đi ra sảnh. Lúc này người nhà Ichigahara đã tập hợp gần như đông đủ. Bà quản lý Kobayashi Maho cũng ngồi đó. Người duy nhất vắng mặt là Ichigahara Kiyomi.

Tôi tiến lại chiếc bàn ngay trước mặt nhưng không ai nhìn về phía tôi. Tất cả với vẻ mặt u buồn đều đang chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình. Ngay cả Kanae lúc nào cũng tươi vui mà giờ chỉ ngồi khóc sụt sùi một góc. Takehiko thì ôm đầu.

"Chuyện là như vậy đó. Một chuyện quá ư khủng khiếp. Bởi vậy buổi lễ sẽ bị hủy. Bọn em cũng không biết khi nào có thể về. Vâng, đúng vậy, cảnh sát vẫn chưa tới nhưng em nghĩ họ sắp đến rồi. Vâng, em sẽ chú ý."

Chỉ có giọng nói của Yoko vẳng lại. Hẳn là bà ta đang nói chuyện với chồng. Đáng nhẽ hôm nay người này cũng sẽ đến nhưng hình như bà ta đang liên lạc bảo không cần đến nữa.

"Xin hỏi tình trạng của cô Yuka thế nào vậy?"

Để ý thấy người khác có thể nghe được, tôi khẽ thì thầm dò hỏi Naoyuki.

"Nghe nói là bị đâm bằng dao vào bụng. Vì không có vết máu vương ở đâu nữa nên có lẽ con bé bị tấn công bất ngờ khi đang ngủ trong chăn."

"Hừm..."

Tôi nhíu mày diễn tả vẻ, không nói nên lời trước sự việc quá tàn khốc.

"Nghe nói phòng của Yuka một bên cửa kính không được khóa chốt. Mà trong phòng cũng bị lục tung lên nên chắc là đã có trộm."

Được một lúc thì Sosuke xuất hiện. Ông ta cũng mặc đồ tang. Theo sau là một cảnh sát tuần tra trung niên gầy gò.

"Thanh tra từ Sở cảnh sát sắp đến. Mọi người hãy đợi ở đây."

Sosuke nói với biểu cảm hết sức mệt mỏi.

"Tất cả đã có mặt đầy đủ chưa?"

Cảnh sát tuần tra vừa nhìn khắp lượt mọi người vừa hỏi Sosuke.

"Chưa đâu, mẹ của cháu Yuka vẫn ở trong phòng. Vì cú sốc lớn quá nên cô ấy đang phải nghỉ ngơi."

"Tôi hiểu. Cũng không nên ép bà ấy."

Viên cảnh sát gật đầu rồi nói với mọi người: "Mọi người làm ơn không rời khỏi đây. Trong trường hợp cần phải ra ngoài hãy nói với tôi. À, đương nhiên nếu đi vệ sinh thì cứ thoải mái ạ."

Câu nói như khơi gợi cả Yoko và Kanae cùng đứng lên đi vệ sinh. Tuy nhiên lời cảnh sát tuần tra hình như không lọt được vào tai những người còn lại.

Chẳng mấy chốc rất đông điều tra viên của Sở cảnh sát tỉnh cũng đến. Từ cảnh sát mặc quân phục đến người đàn ông nom giống thanh tra trong

bộ thường phục đi đi lại lại. Nhìn qua có vẻ không có trật tự gì nhưng bọn họ chắc chắn đều đang hành động tuân theo trình tự.

Viên cảnh sát trẻ mặc quân phục đi đến, đề nghị được lấy vân tay của mọi người, vẻ căng thẳng hiện rõ trên khuôn mặt của từng người. Như để làm dịu bớt sự căng thẳng, Naoyuki nói.

"Là phương pháp loại trừ thôi. Có nghĩa là trong số dấu vân tay tìm được trong phòng Yuka, trừ những người có liên quan còn lại sẽ là dấu vân tay của hung thủ."

Lời nói có tác dụng ngay. Mọi người an tâm thở phào.

Vị thanh tra có tên Yazaki hình như là người phụ trách vụ án này. Anh ta có lẽ chưa đến 50 tuổi. Dáng người mảnh khảnh lại đeo kính viền vàng nên ấn tượng đầu tiên là người đàn ông lịch lãm, nhưng đôi mắt đằng sau tròng kính lại sắc lẹm đến mức rùng mình. Trông anh ta tinh thông như học giả đang nhìn chuột thí nghiệm chứ không có vẻ trấn áp. Mình gặp phải đối thủ mạnh rồi đây, tôi cảm thấy bất an.

"Có ai nghe thấy tiếng động nào đó vào tối qua không? Hoặc là tiếng người nói chuyện?"

Yazaki hướng về phía mọi người hỏi. Không ai trả lời. Anh ta thay đổi cách hỏi. "Vậy có ai tỉnh giấc vào nửa đêm qua không? Vào khoảng mấy giờ cũng được."

Ngay cả như thế, quả nhiên cũng không có ai trả lời. Tôi liếc nhìn sang Naoyuki, và thấy kỳ lạ. Rõ ràng tối qua tôi nghe thấy tiếng động từ phòng anh ta. Ngay lập tức Naoyuki hỏi.

"Con bé bị sát hại vào khoảng mấy giờ vậy?"

"Chi tiết cụ thể thì phải đợi kết quả khám nghiệm tử thi nhưng chúng tôi cho rằng có lẽ là từ 1 đến 3 giờ đêm qua."

Hình như không phải bí mật điều tra nên thanh tra Yazaki trả lời dễ dàng đến bất ngờ.

"Thời gian đó thì tôi đang ngủ say rồi."

Yoko nói như lẩm bẩm một mình. "Tôi cũng vậy", Kanae cũng hùa theo mẹ mình.

"Giờ đó thì mấy ai còn thức chứ."

Nói đoạn viên thanh tra gật đầu, sau đó quay sang Kobayashi Maho. "Dạo này, chị có bắt gặp người nào đáng ngờ quanh đây không? Hoặc là nghe thấy lời đồn kiểu như vậy?"

Bà quản lý Kairotei có hơi do dự rồi mào đầu: "Tôi không thấy có gì đáng ngờ cả", sau đó nói tiếp: "nhưng thỉnh thoảng có những người không

phải khách dừng xe trên đường, rồi nhìn chằm chằm vào bên trong lữ quán. Lữ quán này có hình dạng khác lạ, lại được giới thiệu trên tạp chí nên cũng trở thành chủ đề bàn tán, chắc họ tò mò đến xem."

"Trong vòng hai, ba ngày gần đây, có chuyện như thế xảy ra không?"

"Có lẽ là có. Tôi không để ý lắm."

"Cho đến giờ việc đó có gây ra phiền phức gì không?"

"Bản thân việc nhòm ngó đó đã là làm phiền rồi, nhưng cũng chưa gây hại gì tới khách trọ cả."

"Mà tối hôm qua những người ở lại đây hình như chỉ có người thân của nạn nhân, những vị khách khác thì sao?"

"Chuyện đó..."

Sosuke thay Kobayashi Maho giải thích việc hiện nay lữ quán đang ngừng kinh doanh. Thanh tra Yazaki có vẻ cũng hiểu ra vì không thấy bóng dáng nhân viên phục vụ.

"À, nhắc đến chuyện này", Maho nói tiếp, "trưa hôm qua, đột nhiên có vị khách ghé qua và xin nghỉ lại. Người đó không biết chuyện lữ quán đang ngừng kinh doanh. Tôi giải thích sự tình thì người ấy cũng đi cho."

"Xin hãy kể chi tiết hơn nữa về người đó."

Thanh tra Yazaki ra lệnh cho viên cảnh sát trẻ tuổi ghi chép lại lời Kobayashi Maho. Bà ấy không hỏi tên nhưng nhớ cụ thể dung mạo và hình dáng vị khách đó.

"Hôm qua các vị cùng đến đây phải không?"

Sau khi nghe xong chuyện của Maho, thanh tra hỏi không nhằm vào ai.

"Ngoài bà Honma ra thì đúng vậy", Sosuke đáp. "Chúng tôi tập trung lại rồi chia ra ba xe để đến đây. Đến nơi tương đối cùng lúc."

"Ai đi chung xe với cô Yuka?"

"Tôi với Kanae", Takehiko đáp.

Thanh tra lại hướng về phía cậu ta.

"Giữa chừng có chuyện gì bất thường xảy ra không? Ví dụ có gặp ai hay tình hình của cô Yuka có gì không ổn?"

"Tôi không nhận ra gì cả."

Takehiko hướng về phía Kanae với vẻ mặt buồn bã. Kanae cũng lắc đầu.

"Không có chuyện gì bất thường cả."

"Vậy à."

"Thưa ngài thanh tra..."

Yoko nói với vẻ lo lắng. "Các ông không nghĩ là Yuka đã tự sát à?"

"Không có chuyện đó đâu."

Viên thanh tra phủ nhận ngay lập tức. "Trên cán dao được cho là hung khí không có dấu vân tay của cô Yuka. Con dao ấy còn có dấu hiệu đã bị rút ra sau khi cô Yuka tắt thở. Kỳ lạ hơn nữa, cổ cô Yuka có dấu vết đã bị ai đó siết. Hình như cũng là sau khi đã chết."

Tim tôi đập mạnh từng nhịp một. Dấu vết hành động của tôi vẫn lưu lại trên thi thể Yuka.

"Đâm bằng dao rồi lại siết cổ... Tại sao hung thủ phải làm đến mức đấy?"

Naoyuki hỏi thanh tra.

"Tôi không biết. Chúng tôi cũng đang muốn hỏi việc đó đây."

Chắc chắn ngoài tôi ra không ai trả lời được, nên bầu không khí lại trở nên nặng nề. Ngay cả hung thủ đâm Yuka có lẽ cũng đang thắc mắc trước thông tin của viên thanh tra.

"Tối qua, người cuối cùng gặp cô Yuka là ai?"

"Kanae thì phải?" Sosuke đáp. "Hai đứa ở suốt với nhau còn gì."

"Nhưng sau khi ra khỏi bể tắm thì ai trở về phòng người nấy ạ." Kanae trả lời.

"Hai người rời bể tắm lúc mấy giờ?"

"Khoảng 11 giờ thì phải."

"Sau đó có ai nói chuyện với cô Yuka không?"

Sau câu hỏi của thanh tra, thời gian lặng lẽ trôi qua một lúc, rồi "Có lẽ là tôi", Naoyuki miễn cưỡng trả lời. "Khoảng 11 rưỡi, cháu nó đã đến phòng tôi."

"Để làm gì?"

"Nó đến nhờ tôi mở nắp chai vang. Con bé mang theo rượu vang trắng và cái mở nút chai."

"Rượu vang á?"

Viên thanh tra tỏ vẻ băn khoăn như thể vừa nghe được một điều không ngờ.

"À, nói mới nhớ", Kobayashi Maho lên tiếng: "Trước lúc đó, cô ấy đến nhà bếp hỏi là còn rượu vang không, nên tôi đã đưa chai vang trắng và ly thủy tinh cho cô ấy."

"Và cả cái mở nút chai nữa chứ?"

Yoko nói từ bên cạnh. Kobayashi Maho gật đầu.

“Tôi đã đề nghị để tôi mở giúp nhưng cô ấy nói là tự mình có thể mở được nên đã mang cái mở nút chai đi.”

“Nhưng cuối cùng con bé lại không thể mở được nên đã nhờ chú Naoyuki.”

Sosuke lầm bầm như nói một mình.

“Tình trạng của cô Yuka lúc đấy thế nào?” Thanh tra nhìn Naoyuki.

“Tôi thấy không có gì khác thường.”

“Hai người đã nói chuyện gì?”

“Toàn những chuyện không đầu không cuối. Tôi xin một ít rượu vang, sau đó con bé cũng đi luôn.”

“Tôi hiểu rồi. Nếu nhớ ra thêm điều gì hãy nói với tôi nhé.”

Đúng lúc ấy lại có một viên cảnh sát đến, đưa cho thanh tra Yazaki thứ gì đó trông như một bức ảnh. Ông ta liếc nhìn rồi đặt lên bàn bên cạnh.

“Đây là con dao đã đâm vào vùng bụng của cô Yuka. Chúng tôi cho đây là dao dùng để leo núi. Có vị nào nhớ đã từng nhìn thấy nó không?”

Tất cả đều rướn người ra. Trong bức ảnh được rửa tự động hiện lên con dao có cán màu xanh. Vệt đen của máu dính ở lưỡi dao rõ mồn một.

“Có ai đã nhìn thấy không?”

Thanh tra Yazaki hỏi lại một lần nữa.

“Tôi chưa từng nhìn thấy nó”, Naoyuki đáp.

“Trong số mọi người ở đây không có ai leo núi cả. Chỉ có anh Takaaki hồi xưa nghe đâu cũng có leo chút ít thì phải”, Sosuke thêm.

“Chưa thấy cũng phải thôi mà. Chắc hung thủ đã mang nó tới.”

Yoko nói với giọng điệu bất mãn. Hẳn là bà ta đang khó chịu vì bị cảnh sát ám chỉ hung thủ có thể là một trong số họ.

“Cũng không thể khẳng định hung thủ mang theo hung khí từ đầu nên tôi chỉ hỏi cho chắc thôi.”

Có lẽ thấy không ổn nếu kích động những người liên quan nên thanh tra Yazaki nhanh chóng cất bức ảnh đi.

“Hình như căn phòng đã bị lục tung, liệu có thứ gì bị lấy mất không?”

Sosuke hỏi.

“Chúng tôi vẫn chưa biết cụ thể. Chúng tôi cũng định kiểm tra đồ đạc của cô Yuka trước sự chứng kiến của mẹ cô ấy, nhưng có vẻ vẫn chưa phải lúc để làm như vậy. Chỉ là, như chúng tôi điều tra được thì không thấy chiếc ví nào cả.”

Vài người gật đầu như nói “quả đúng vậy”.

“Thưa ngài thanh tra...”

Takehiko ngập ngừng lên tiếng. Viên thanh tra nhìn cậu ta. “Có chuyện gì vậy?”

“Yuka đã bị đâm vào bụng và bị giết nhưng ngoài ra có vết thương... không, ý tôi không phải vết đâm hay gì...”

Tôi hiểu điều cậu ta muốn hỏi. Thanh tra Yazaki cũng gật đầu vẻ đã hiểu.

“Không có dấu vết bị xâm hại. Chúng tôi cũng không tìm thấy những dấu vết như vậy trong cơ thể cô ấy.”

Có thể hỏi thẳng những điều thế này trước mặt những người liên quan quả là giỏi. Takehiko nghe những lời đó xong thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó lại ôm đầu. Có lẽ cậu ta đã nhận ra rằng có bị xâm hại hay không cũng chẳng còn là vấn đề quan trọng một khi cô ấy đã chết.

Viên cảnh sát mặc quân phục đi đến thì thầm vào tai thanh tra Yazaki điều gì đó. Yazaki thông báo với Sosuke.

“Một người tên Furuki vừa đến.”

Tất cả đồng loạt ngẩng đầu lên.

“Ông ấy là cố vấn pháp lý của anh trai tôi.” Sosuke thay mặt mọi người trả lời. “Xin hãy cho ông ấy vào.”

Yazaki gật đầu, nháy mắt ra hiệu cho viên cảnh sát mặc quân phục đứng kế bên. Viên cảnh sát đi ra sảnh.

“Tại sao luật sư lại tham gia vào chuyến du lịch của gia đình vậy?”

Biểu cảm của viên thanh tra trông đã hơi đáng sợ. Như thể đang trách móc những người liên quan vì đã không chịu nói hết chuyện quan trọng. Sosuke lo lắng giải thích về việc công khai di chúc. Ngay lập tức ánh mắt người chịu trách nhiệm điều tra thay đổi. Có lẽ sự nhạy bén lâu năm đã phát tín hiệu cảnh báo điều này có liên quan đến vụ án.

Viên cảnh sát khi nãy quay lại dẫn theo hai người khác. Người đi trước già cả gầy gò, chỉ còn da bọc xương chính là luật sư Furuki. Tôi bất giác ngồi thẳng lưng lên.

“Ông Ichigahara, việc này là sao?”

Vị luật sư già vừa dáo dác nhìn xung quanh vừa tiến lại bên cạnh Sosuke.

“Tôi cũng chưa rõ sự tình.”

Sosuke trả lời không chút sức lực. “Chúng tôi cũng không ngờ cháu Yuka lại gặp phải chuyện khủng khiếp như vậy.”

“Ông Furuki, xin lỗi đã phiền ông cất công đến đây nhưng hôm nay có lẽ chúng ta không thể công khai di chúc được rồi.”

Naoyuki nói vẻ thương tâm.

"Có vẻ như vậy nhỉ."

"Ông tên là Furuki?"

Từ bên cạnh thanh tra Yazaki nói thêm vào. "Tôi có thể hỏi ông chút chuyện không? Và cậu là...?"

Anh ta hướng mắt về nhân vật đứng đằng sau luật sư Furuki.

"Tôi là Ajisawa Hiromi, trợ lý của luật sư Furuki."

Cậu ta trả lời bằng giọng dõng dạc. Khuôn mặt đẹp, làn da trẻ trung. Ở bên cạnh tôi, Kanae thì thầm: "Mỹ nam!"

"Ra là vậy. Vậy mời cả hai người đi lối này."

Thanh tra Yazaki dẫn luật sư Furuki và Ajisawa Hiromi đi về phía nhà ăn.

Khi họ đi khuất, sự im lặng nặng nề hơn cả lúc nãy lại bao trùm lên tất cả. Việc cảnh sát dẫn riêng nhóm luật sư Furuki đến một phòng khác càng khiến mọi người trở nên u ám. Đêm trước khi công khai di chúc về thừa kế tài sản, một người liên quan đã bị giết. Yazaki chắc chắn không phải người ngu dốt đến mức coi việc này chỉ là ngẫu nhiên.

Chừng như không thể chịu đựng nổi sự im lặng này nữa, Kobayashi Maho đứng lên.

"Mọi người dùng cơm chứ ạ?"

Ngay cả lúc như thế này có vẻ bà ta vẫn để tâm đến bụng dạ của khách. Thế nhưng chẳng ai trả lời, trông bà ta đứng trơ ra như vậy thật đáng thương. Cuối cùng, Naoyuki lên tiếng: "Tôi không ăn đâu. Lát nữa có lẽ tôi sẽ uống cái gì đó, nhưng giờ thì không nuốt trôi được gì cả."

"Tôi cũng vậy", Sosuke nói. Những người khác thậm chí còn chẳng buồn cất lời. Như chẳng còn cách nào, Kobayashi Maho lại ngồi xuống.

Tôi thăm dò biểu cảm của mọi người.

Tôi thử phán đoán khả năng sát hại Yuka của từng người một. Ichigahara Kiyomi là mẹ ruột nên có thể loại trừ trước tiên. Takehiko thì yêu Yuka nên có vẻ loại trừ cũng không sao, nhưng giữa nam và nữ chẳng thể biết được điều gì sẽ xảy ra. Sosuke và Yoko thì sao nhỉ? Cũng chẳng phải họ hàng thân mến đặc biệt gì. Mà nói đúng hơn trông họ còn khá lạnh nhạt, nên nếu có động cơ thì hẳn cũng sẽ ra tay. Naoyuki cũng vậy. Kanae thì sao đây? Nhìn thì chỉ như một cô gái lạc quan đơn thuần nhưng thật ra cũng có những suy nghĩ phức tạp chăng? Kobayashi Maho nữa? Liệu có cảm thấy ghen tị với Yuka, người sẽ có trong tay khối tài sản lớn chỉ đơn giản vì có quan hệ huyết thống với ông Takaaki? Nhưng người nhận tài sản không phải chỉ mình Yuka.

Quan trọng là Yuka đã lấy trộm di thư. Việc đó chắc chắn có liên quan với vụ giết người rồi tự sát. Vụ án lần này không đơn giản chỉ là trộm cắp thông thường.

Bởi vậy có lẽ, hung thủ giết Yuka cũng đã muốn trộm di thư. Tuy nhiên tên hung thủ đó lại thấy Yuka trộm nó trước, nên đã vội vàng giết cô ta rồi cướp lấy di thư.

Tôi suy luận. Và có lẽ tên hung thủ đó cũng chính là kẻ đã định thiêu tôi và Satonaka Jiro. Nếu vậy, tôi phải tìm ra hắn trước cảnh sát và báo thù.

Và nhân vật đó, chắc chắn đang ở đây.

[15]

Thời gian lấy lời khai của nhóm luật sư Furuki chừng như lâu hơn so với thực tế. Rốt cục thanh tra Yazaki hỏi họ chuyện gì vậy nhỉ? Và những chuyện ấy sẽ liên quan thế nào với vụ án lần này?

Trong bầu không khí ngột ngạt nặng nề, sự im lặng như thể hít thở thôi cũng phải e dè vẫn cứ tiếp tục. Thỉnh thoảng, điều tra viên đi qua đi lại, nhưng họ cũng chẳng ừ hử gì.

Tôi nghĩ đến chữ "И" mà Yuka để lại. Đó là chữ cái được dùng trong tiếng Nga, nhưng tôi không nghĩ Yuka sử dụng nó với ý định đó.

Nếu nghĩ đơn giản thì có thể là viết nhầm của chữ N? Nếu là chữ N thì có nghĩa là NAOYUKI. Nhưng trước lúc chết thì cũng khó mà nghĩ đến việc viết ngược được. Điều mà tôi bận tâm chỉ là, tối qua rõ ràng cửa phòng Naoyuki mở. Nhưng anh ta lại che giấu điều đó thì hẳn phải có vấn đề gì đấy.

Tôi lại nghĩ thêm về chữ "И". Liệu có khả năng nào khác không? Nếu để ngang thì thế nào? Là chữ Z thì cũng bị ngược. Số 2 thì cũng không phải.

Nhưng nếu là chữ S thì cũng không hẳn không đọc được. Nếu là S thì có nghĩa là SOSUKE sao? Còn gì khác nữa không nhỉ? "VI", tức là 6 trong số La Mã chăng? Nhưng tại sao lại phải dùng số La Mã?

Khi tôi còn đang mải suy nghĩ những việc đó, đột nhiên có tiếng như của loài thú vọng lại từ hành lang. Tôi đưa mắt nhìn về phía có tiếng đó. Đúng lúc ấy Kiyomi bước như nhảy bổ vào sảnh. Lớp trang điểm xung quanh mắt bị trời lem nhem vì nước mắt, tóc rối tung như vừa gặp bão.

Ai cũng có vẻ bối rối tìm từ để cất lời. Trong sự chú ý của mọi người, Kiyomi lao về phía Yoko.

"Trả đây!" Kiyomi vừa khóc nấc lên vừa nói. "Trả Yuka lại cho tôi. Cô đã giết nó phải không? Tôi biết mà."

"Chị nói gì vậy?"

Lông mày Yoko xếch ngược lên. "Tại sao tôi lại giết Yuka chứ?"

"Cô giả vờ không được đâu. Tôi biết hết rồi. Vì không muốn Yuka lấy mất tài sản nên cô đã giết con bé phải không?"

"Thôi đi chị Kiyomi!"

Yoko đanh giọng lại, bật dậy khỏi ghế. Nhưng trước đó Naoyuki đã đứng chắn trước mặt.

"Bình tĩnh đi chị!"

“Tránh ra. Bị nói như vậy cậu có bình tĩnh được không hả?”

“Yuka mất nên tâm trạng chị ấy đang buồn bã thôi. Chị ấy cũng không biết mình đang nói gì đâu.”

“Tôi biết hết đấy.”

Kiyomi hét lên, giọng khàn đặc. “Cô ta đã giết con bé, chỉ vì ham tiền. Cô ta và công ty bất động sản đang ôm một đống nợ nên muốn có thêm phần thừa kế, dù chỉ là một chút, và vì thế cô ta đã giết Yuka...”

“Chị im đi.”

Sosuke cố giữ lại từ đằng sau nhưng Kiyomi vẫn vùng vẫy. Ngay lập tức, Kanae đứng phắt dậy tiến lại gần chỗ chị ta, rồi vả đánh đốp vào má.

“Mày làm cái gì đấy hả?”

Kiyomi càng kích động dữ dội hơn. Đúng lúc đó, cuối cùng thanh tra Yazaki và cảnh sát cấp dưới cũng đi tới.

“Các vị đang làm gì vậy? Xin hãy ngừng lại.”

Viên thanh tra quát lên, mấy người cảnh sát dẫn Kiyomi đang kích động sang phòng khác. Khi chị ta không có ở đó, Yoko cũng lấy lại ít nhiều bình tĩnh, ngồi vào ghế. Nhưng mặt vẫn đỏ phừng phừng.

“Rốt cuộc là như thế nào?”

Thanh tra Yazaki hỏi Sosuke. Sosuke có vẻ hơi do dự nhưng vẫn miễn cưỡng giải thích về vụ lời qua tiếng lại vừa xảy ra. Hình như đã nghe từ luật sư Furuki về việc thừa kế tài sản, viên thanh tra không có vẻ ngạc nhiên mấy.

“Ra vậy. Tài sản càng lớn thì lại càng nhiều xích mích nhỉ.”

“Không, không đến mức gọi là xích mích đâu.”

Sosuke lầm bầm trong miệng.

“Xích mích gì đâu. Tại chị ta tự nhiên nổi khùng lên đấy chứ.”

Sự kích động như chưa hề giảm đi, giọng Yoko vẫn hơi run run. “Không đời nào tôi lại làm chuyện đó.”

Thanh tra Yazaki giơ tay ra như muốn hòa hoãn, “thôi nào, thôi nào”, rồi nói: “Quan trọng hơn, tôi có việc cần nhờ mọi người đây. Giờ tôi muốn được hỏi chuyện từng người.”

“Gì cơ?”, câu đáp bất mãn đồng loạt phát ra. Viên thanh tra vờ như không nghe thấy, tiếp tục nói: “Và tùy vào từng trường hợp, có thể mọi người sẽ phải trả lời những câu hỏi khá riêng tư. Nhưng để giải quyết vụ án mong mọi người hợp tác. Ngoài ra, chắc sẽ mất kha khá thời gian đấy. Có ai phải rời khỏi lữ quán gấp không?”

Viên thanh tra nhìn quanh nhưng không ai giơ tay lên.

“Vậy là không có ai nhỉ. Được rồi. Vậy thì bắt đầu thôi. Sau khi lấy lời khai xong, mong mọi người đừng quay về phòng mà hãy đợi ở sảnh này nhé. Ai có việc cần quay lại phòng xin hãy thông báo cho bất kỳ điều tra viên nào.”

“Xin đợi một lát. Việc này nghĩa là sao?”

Naoyuki nói như không thể chịu nổi. “Nếu có điều gì cần hỏi thì sao các vị không hỏi ở đây như từ đầu đi. Như thế vừa ít hiểu nhầm vừa đỡ tốn thời gian.”

“Đúng là như vậy, nhưng biết đâu có những chuyện mọi người sẽ khó nói trước đám đông.”

“Nhưng...”

“Anh Naoyuki”, viên thanh tra chen vào. “Việc điều tra, hãy tuân theo chỉ thị của chúng tôi. Mong anh hợp tác cho.”

Từ ngữ thì rất ôn hòa nhưng giọng điệu lại mang âm hưởng không cho phép thương lượng. Mà không, gọi là căng thẳng có lẽ đúng hơn. Naoyuki cũng không tranh luận thêm nữa.

Viên thanh tra hẳn đã nắm được thông tin gì đó từ luật sư Furuki nên mới quyết định hỏi riêng từng người. Lại thêm vụ ầm ĩ lúc nãy. Có lẽ anh ta đã bắt đầu bí mật vẽ sơ đồ hành vi gây án của những người liên quan đến khối tài sản thừa kế to lớn.

“Cảnh sát đã hỏi hai người những gì vậy?”

Vì ông Furuki và trợ lý đã quay lại nên Sosuke dò hỏi trong khi đang chờ lấy lời khai.

“Trước hết, tôi bị hỏi vòng vo về những việc đã làm từ tối qua đến sáng nay. Tóm lại là để xác nhận chứng cứ ngoại phạm.”

Luật sư Furuki nheo mắt lại nói. Gương mặt như biết trong trường hợp này bất cứ ai cũng bị coi là hung thủ.

“Thật may bằng chứng ngoại phạm của chúng tôi đã được công nhận. Vì tối qua tôi làm việc tại văn phòng đến tận khuya. Nếu hỏi các nhân viên khác thì chắc chắn họ sẽ biết chúng tôi không thể đến lữ quán này vào đêm qua.”

Cũng có nghĩa luật sư Furuki và Ajisawa Hiromi không phải hung thủ sát hại Yuka.

“Ngoài ra còn điều gì khác không?”

Sosuke thúc giục với vẻ mặt không muốn nghe những điều đã rõ mồn một.

“Chủ yếu là về việc thừa kế”, vị luật sư già trả lời. “Đương nhiên là tôi không biết nội dung bản di chúc nhưng ‘mỗi người sẽ được chia như nào thì hợp lý’, đại loại họ hỏi tôi những điều như vậy.”

“Rồi ông trả lời sao?”

“Tôi đã giải thích là nếu phân chia đơn thuần theo luật pháp thì cô Yuka và ông Sosuke mỗi người sẽ nhận được một phần ba tổng số tài sản, còn cô Yoko và cậu Naoyuki sẽ nhận được một phần sáu.”

“Ông Takaaki đã mất có chung bố mẹ với bố cô Yuka và ông Sosuke, nhưng bà Yoko và ông Naoyuki thì cùng bố khác mẹ nên sẽ chỉ nhận được một nửa số tài sản thừa kế của hai người kia.”

Ajisawa Hiromi ở bên cạnh bổ sung thêm, nhưng hình như đã nắm được thông tin đó nên cả Yoko và Naoyuki chẳng hề tỏ ra dao động.

Thay vào đó Kanae cất tiếng hỏi: “Ơ, chị Yuka lại thành người thừa kế ạ? Không phải là bác Kiyomi sao?”

“Vì bố của cô Yuka đã mất nên cô ấy sẽ thành người thừa kế thế vị. Bởi thừa kế này người vợ không được chấp nhận.”

Hiromi trả lời không chút ngắc ngứ.

“Tức là Yuka chết thì bác cũng không thể thừa kế tài sản?”

“Theo luật pháp thì đúng là như vậy. Do đó, ông Sosuke sẽ nhận được một nửa số tài sản còn bà Yoko và ông Naoyuki mỗi người sẽ được hưởng một phần tư.”

“Ra vậy.”

Kanae há hốc mồm rồi liếc nhìn xung quanh để thăm dò biểu cảm của những người khác.

“Hỏi những điều như vậy có nghĩa là thanh tra đang nghi ngờ chúng ta phải không?”

Yoko lộ rõ vẻ khó chịu, đoạn nói. “‘Yuka chết đi, người được hưởng lợi là ai?’ chắc chắn anh ta đang nghĩ như thế. Mà vậy tức là ám chỉ người trong gia đình này rồi còn gì.”

“Không đời nào!” Naoyuki nói. “Không ai lại giết người chỉ vì chút ít phần thừa kế chênh lệch như thế cả. Cảnh sát hẳn phải hiểu điều đó chứ.”

“Cũng chưa biết đâu. Bởi phần chia chắc cũng lớn đấy.”

Sosuke, người vì cái chết của Yuka mà phần tài sản thừa kế theo luật sẽ tăng từ một phần ba lên một nửa nói với bộ mặt đưa đám. Bầu không khí u

buồn lan ra tất cả mọi người.

Dần dần theo thứ tự, từng người một bị gọi tên, đi vào phòng làm việc mà nay đã thành phòng lấy lời khai.

Trước hết là Sosuke, tiếp theo là Yoko. Kiyomi có vẻ vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Như viên thanh tra rào trước từ ban đầu, việc lấy lời khai quả thực mất khá nhiều thời gian. Hình như cả Sosuke và Yoko đều mất đến gần 30 phút để chật vật trả lời các câu hỏi.

"Tiếp theo là cậu đấy."

Sau khi quay lại, Yoko nói với Naoyuki. Với vẻ mặt như nói "đây, đây", anh ta đứng lên, lấy khăn tay từ túi áo. Đúng lúc đó, một chiếc cà vạt đen rơi ra.

"Rơi này cậu."

Tôi nhặt lên thì thấy có ghim ngọc trai đính ở cà vạt. Đồ có vẻ còn khá mới, không thấy có vết xước ở đế bạch kim.

"Ơ kìa, cậu ghét ghim cà vạt lắm cơ mà."

Yoko phát hiện ra liền hỏi. Naoyuki đút hết cả cà vạt vào trong túi, đoạn đáp, "À đồ người ta tặng em đấy mà", rồi đi ra khỏi sảnh.

"Mẹ bị hỏi cái gì đấy?"

Kanae hỏi Yoko với vẻ lo lắng.

"Cũng chẳng có gì đặc biệt. Họ cứ hỏi đi hỏi lại mấy câu giống nhau, phát ngấy đi được."

Yoko ngồi vào ghế với vẻ mặt thực sự chán ngán. "Nào là Yuka có vẻ gì bất thường không, nào là tối qua nói những chuyện gì. À, đúng rồi, họ còn hỏi tôi về bức di thư mà bà Honma đã giữ."

Thấy chị ta nhìn về phía này, tôi bỗng giật mình.

"Đến cả chuyện đó mà họ cũng biết sao?"

"Vâng, hình như là anh trai tôi đã để lộ. Nhờ vậy mà họ còn biết được cả việc tôi đã suy luận mấy thứ kỳ lạ nữa kìa, thành thử họ nhìn tôi kiểu lạ lùng lắm."

Tôi nhìn Sosuke, thầm tặc lưỡi. Ông ta đúng là dễ bị dụ quá mà.

Bất giác nhìn sang ngang, tôi thấy luật sư Furuki đang hút thuốc với vẻ mặt rất chi phiền não. Chắc trong mơ ông ta cũng không nghĩ mọi chuyện lại ra cơ sự này. Ajisawa Hiromi mặt xanh lét ngồi cạnh ông ta.

Nhận ra ánh mắt của tôi, luật sư Furuki vừa dụi tàn thuốc vào trong gạt tàn vừa lắc đầu.

“Rắc rối rồi đây. Thật đáng tiếc việc này lại xảy ra đúng vào lễ 49 ngày ông Ichigahara.”

“Bản di chúc ông vẫn đang cầm chứ ạ?”

“Đương nhiên.”

Luật sư Furuki vỗ hai lần vào chiếc cặp đen đặt trên đầu gối.

“Chắc họ sẽ không tịch thu đâu nhỉ.”

Nghe tôi nói, ông ta cười không thành tiếng.

“Họ có vẻ muốn biết nội dung của di chúc nhưng tôi đã kiên quyết từ chối. Vì tôi không thể đi ngược lại ý nguyện của ông Takaaki. Tuy nhiên nếu vụ án kéo dài thì có lẽ viên thanh tra đó sẽ không để yên đâu. Chắc chắn anh ta sẽ đòi xem cho bằng được.”

Họng vướng đờm hay sao mà vị luật sư già ho lên một tiếng.

“Mà lúc nãy tôi có nghe từ cô Kanae. Tôi đã rất ngạc nhiên về chuyện di thư của cô Kiriyu. Lần đầu tôi nghe tới việc này đấy.”

“Sao có vẻ như tôi đã mang tới một thứ nguy hiểm thế nhỉ.”

“Không không, bà đừng để ý. Cái đó...”

Ông Furuki nhìn chằm chằm vào mặt tôi. Tôi có dự cảm không lành nên cúi xuống. Cuối cùng ông ta lên tiếng.

“Đây chắc chắn là lần đầu tiên tôi gặp bà Honma. Vậy mà không hiểu sao tôi lại cảm thấy như không phải vậy. Xin thứ lỗi nhưng chúng ta đã chạm mặt ở đâu rồi phải không?”

“Tôi đã đến tham dự đám tang ông Ichigahara.”

“Vậy à. Thế có khi lúc đó tôi đã gặp bà rồi chăng.”

Mắt mơ màng, ông ta nhìn tôi cười khổ sở. “Ký ức mơ hồ thật chẳng ra làm sao. Đúng là tuổi già.”

“Tôi cũng vậy mà ông.”

Tôi tủm tỉm cười lấy lòng, nhưng khi đụng phải ánh mắt Ajisawa Hiromi phía đối diện, tôi chợt rùng mình. Trông bình thường như không nhưng thực ra đôi mắt ấy đang quan sát tôi. Luật sư Furuki cũng bắt đầu nói những điều khó chịu, nên có lẽ ngoài những lúc cần thiết tôi phải tránh hai người này thôi.

Việc lấy lời khai lần lượt kết thúc. Sau Naoyuki là Takehiko, tiếp theo là Kanae. Sau khi quay trở lại với bộ mặt khó chịu, Kanae nhìn tôi nói: “Tiếp theo là đến bác đấy ạ.”

[16]

Khi tôi đến phòng làm việc, thanh tra Yazaki đang ngồi khoanh tay trên ghế, mắt nhắm lại. Bên cạnh là một cảnh sát trẻ đang ghi chép. Theo chỉ thị, tôi ngồi xuống, đến lúc ấy viên thanh tra mới mở mắt ra.

"Đã làm phiền bà trong lúc đang mệt mỏi rồi", trước tiên anh ta xin lỗi. "Chúng tôi sẽ cố gắng xong sớm nên phiền bà chịu khó một lúc nhé."

Anh ta có lẽ cũng coi tôi là người trên. Cách nói chuyện này làm tôi khá thoải mái.

Đầu tiên tôi nói tên, địa chỉ, tiếp theo giải thích lý do vì sao tôi lại đến lữ quán này. Theo mạch câu chuyện tôi cũng nhắc đến mối quan hệ giữa ông Ichigahara Takaaki với ông Honma Shigetaro. Rõ ràng viên thanh tra cũng đã biết về sự tồn tại của bức di chúc nên không hỏi chi tiết về nó nữa.

"Bà gặp cô Ichigahara Yuka lần này là lần đầu tiên phải không?"

"Đúng vậy. Tối hôm qua tôi đã được ông Sosuke giới thiệu."

"Nhưng bà đã đến dự đám tang ông Takaaki nhỉ?"

"Vâng. Nhưng khi đó, người đến viếng rất đông nên tôi cũng không có thời gian chào hỏi tất cả họ hàng thân thích của ông ấy."

"Ra vậy."

Thanh tra gật đầu nhưng từ ánh mắt tôi đoán được anh ta chưa hoàn toàn vứt bỏ mối hoài nghi. Vì tôi, tức Honma Kikuyo và Yuka có phải gặp nhau lần đầu hay không là chuyện chỉ chúng tôi mới biết được.

Tiếp theo, thanh tra hỏi tôi về tình hình của mọi người tối qua, đặc biệt có cảm thấy điều gì về Yuka không.

"Tôi muốn nghe ý kiến chân thành của bà", anh ta nhoẻn miệng cười, nói. "Vì bà là người không có mối liên hệ trực tiếp với nhà Ichigahara, nên tôi nghĩ ý kiến của bà sẽ rất khách quan."

Tôi khom lưng, nghiêng đầu suy tư.

"Nói thế nào được nhỉ. Tôi không thấy dấu hiệu bất thường đặc biệt nào cả."

"Dù là chi tiết nhỏ nhặt thôi cũng được. Có điều gì không?"

Thanh tra Yazaki quan sát tôi thật kỹ với ánh mắt sắc sảo. Dấu hiệu cho thấy, nếu tôi thể hiện dù chỉ một chút phản ứng thiếu tự nhiên thì ông ta sẽ chộp lấy ngay. Tôi vừa cười nhạt vừa lắc đầu.

"Dù nói vậy nhưng ngay lúc này tôi cũng không..."

“Vậy à. Thế nếu bà nhớ ra điều gì, xin hãy cho tôi biết ngay nhé. Ngoài ra, bà có nói chuyện gì với cô Yuka không?”

“Tôi có nói chuyện một lát.”

“Hai người đã nói chuyện gì?”

“À, toàn mấy chuyện vặt vãnh thôi. Tôi cũng không nhớ rõ lắm.”

Tôi lướt nhìn mặt viên thanh tra. Tôi biết rõ như lòng bàn tay rằng anh ta đang cố gắng bắt tôi nói ra điều gì.

Nói nhiều quá cũng không tốt, mà giấu kỹ quá cũng gây nghi ngờ. Tôi hiểu rõ điều đó nên khai thẳng việc đã trò chuyện với cô ấy về vụ giết người rồi tự sát.

“Vụ hỏa hoạn đó nhỉ. Tôi nắm khá rõ. Tại sao mọi người lại thành ra nói chuyện đó vậy?”

Thanh tra Yazaki thẳng thừng hỏi. Bất đắc dĩ, tôi đành nói về bức di thư. Vì đã biết trước, nên viên thanh tra không có vẻ gì đặc biệt ngạc nhiên. Dù thế anh ta vẫn nói như thể nghe thấy lần đầu.

“Tức là từ bức di thư kia mà mọi người mới suy đoán phải chăng vụ giết người rồi tự sát đã bị dàn dựng nhỉ?”

“Vâng. Nhưng tôi không nghĩ là câu chuyện lại phát triển theo hướng ấy.”

“Hẳn là vậy rồi. Hiện bà vẫn đang giữ bức di thư đó chứ?”

“Tôi để trong phòng. Hay tôi mang tới đây nhé?”

“Được vậy thì tốt quá. Takano!”

Thanh tra cất tiếng gọi viên cảnh sát trẻ ở bên cạnh. “Cậu đi cùng bà Honma mang phong bì đấy về đây nhé.”

Cậu cảnh sát tên Takano trả lời hào sảng rồi đứng lên.

Chúng tôi đi qua dãy hành lang dài, đến phòng Inoichi. Yazaki bắt Takano đi cùng tôi chắc vì lo tôi giấu bức di thư đi. Hẳn nhiên anh ta sẽ rất để tâm tới mối liên hệ của vụ án lần này với bức di thư đó.

Khi đến trước cửa phòng, cảnh sát Takano đưa tay phải ra như muốn nói “cho tôi mượn chìa khóa”. Tôi im lặng giao cho cậu ta, cậu ta tra chìa vào ổ với vẻ căng thẳng thấy rõ.

Tôi bước vào phòng, ngay lập tức cậu ta cũng theo sau. Vậy có lẽ sẽ tốt hơn. Bởi cậu ta sẽ chứng minh giúp tôi là tôi đã không có thời gian để giở trò.

“Phong bì cần tìm để ở đâu thưa bà?”

Đứng ở cửa phòng, cảnh sát Takano hỏi.

“Ơ, rõ ràng là tôi đã đặt ở đây mà nhỉ.”

Trước tiên, tôi tìm trên mặt bàn. Sau khi xác nhận không có ở đó, tôi giả bộ ngồi xuống, ngoẹo ngoẹo cổ.

“Có chuyện gì vậy?”

Cảnh sát Takano hỏi với giọng sốt ruột. Chắc cậu ta đang nghĩ người già thật rách việc. Tôi cố tình mò mẫm trong túi xách, động tác chậm chạp.

“Lạ thật nhỉ.”

“Không có sao?”

Takano cũng nhòm vào túi của tôi. Hình như cậu ta cũng nhìn thấy cái máy quay nhưng không có vẻ gì là quan tâm cả. Chắc vì gần đây nhiều người vẫn thường mang máy quay khi đi du lịch. Giả dụ cậu ta có nhìn thấy nó ở trên bàn thì cũng chẳng sao. Bởi hôm qua, sau khi về lại phòng tôi đã xóa hết cả rồi.

“Ở đây cũng không có... ơ, nó đã chạy đi đâu được nhỉ?”

Tôi lại ngồi thụp xuống, giả bộ suy nghĩ lung lắm. Takano nhìn bồn rửa mặt rồi tìm trong thùng rác.

Tôi tính toán thời gian thích hợp rồi cất tiếng “A! Tối qua trước khi đi ngủ, tôi đã để nó bên cạnh gối.”

“Bên gối?”

Nói đoạn Takano mở tủ để chăn ra. Tôi lắc đầu.

“Không có đâu. Nếu có thì tôi đã nhận ra khi gấp chăn rồi.”

“Xin thứ lỗi một lát.”

Takano cầm ống nghe, bấm nút số 0. Ngay lập tức Yazaki bắt máy. Takano tường thuật lại sự tình. Giọng có hơi cao một chút.

Dập máy xuống, cậu ta nhìn tôi.

“Thanh tra sẽ đến đây ngay. Xin bà đợi một lát.”

“Vâng, được ạ... Cái phong bì đó rốt cuộc là chạy đi đâu mất rồi nhỉ?”

Takano quay sang ngang với vẻ mặt như muốn nói “bà hỏi tôi thì tôi hỏi ai”. Nếu toàn những cảnh sát như này thì cũng dễ xử lý thôi.

Chẳng mấy chốc tôi nghe thấy tiếng chân chạy rầm rầm khí thế. Cửa mở ra mà không hề có tiếng gõ. Thanh tra Yazaki vừa đeo găng tay vừa bước vào phòng.

“Không di chuyển đồ đạc lung tung đấy chứ?” Yazaki hỏi Takano.

“Hầu như không chạm vào đồ gì thưa sếp. Bà Honma chỉ tìm trong túi của mình thôi ạ.”

“Tốt!”

Yazaki nhìn khắp phòng rồi đứng trước mặt tôi. “Nghe nói bức di thư đã bị mất.”

“Xin lỗi anh.”

Tôi xin lỗi thì thanh tra liền phẩy tay.

“Bà không có lỗi gì cả. Mà bà có thể kiểm tra trong túi áo giúp tôi được không? Có thể bà để vào mà quên mất.”

“À, vâng.”

Tôi vừa giả bộ tìm trong túi áo vừa nghĩ “quả nhiên thanh tra này thật bình tĩnh”.

“Không có hả bà?”

“Vâng...”

Tôi thấy bất an. Chẳng may anh ta yêu cầu khám người thì làm sao. Nếu mà họ gọi nữ cảnh sát rồi bị khám đến cả đồ lót, thì thân phận thật của tôi sẽ bị lộ mất.

Nhưng thanh tra Yazaki quả nhiên đã không nói những điều táo bạo đến mức ấy vào thời điểm này.

“Tối hôm qua trước khi đi ngủ, chắc chắn phong bì còn ở bên gối phải không?”

“Còn ạ.” tôi trả lời. “Tôi đặt ở đó để buổi sáng không bị quên mà.”

“Tức là nó đã mất nhỉ?”

Anh ta xoa xoa chiếc cằm râu mọc lởm chởm. “Bà đi nghỉ lúc mấy giờ?”

“Tôi nghĩ là hơn 11 giờ.”

“Nửa đêm bà có bị tỉnh giấc không?”

“Tôi ngủ một mạch cho đến sáng.”

“Vậy, buổi sáng bà thức giấc lúc mấy giờ?”

Anh ta hỏi như súng liên thanh. Có lẽ đây là cách làm của viên thanh tra này. Tôi nghỉ lấy hơi rồi đáp: “Khoảng 6 giờ.” Dù thực ra tôi hầu như không ngủ chút nào.

“Buổi sáng khi tỉnh dậy, bà có cảm thấy tình hình trong phòng có gì bất thường không? Ví dụ như vị trí đồ đạc bị khác đi?”

“Ừm, tôi không thấy gì cả”, tôi lắc đầu.

“Lúc nãy khi đến, cửa phòng này có khóa không?

Yazaki hỏi Takano. “Thưa có”, viên cảnh sát trẻ trả lời. Thanh tra Yazaki lại quay sang phía tôi.

“Tối qua thì thế nào? Bà đã khóa cửa chứ?”

“Xem nào, tôi đã định đi khóa... nhưng sau có lẽ lại quên mất.”

“Sáng nay khi tỉnh dậy thì sao? Cửa vẫn khóa chứ?”

Tôi nghiêng đầu tỏ vẻ suy tư một lúc, cuối cùng trả lời vẻ tiếc nuối: “Xin lỗi, tôi không thể nhớ ra lúc ấy thế nào.”

Yazaki gật đầu như thể chẳng còn cách nào khác, bỗng một viên cảnh sát khác ghé vào tai anh ta thì thầm gì đó. Tôi nghe thấy từ “khóa đa năng”. Viên cảnh sát đó trả lời ngắn gọn rồi đi ra khỏi phòng.

“Bà Honma”, Yazaki gọi, giọng điệu cứng nhắc. “Chúng tôi xin phép kiểm tra căn phòng này được chứ?”

“Cái đó thì không sao. Nhưng mà tôi ở đâu thì được ạ?”

“Trước hết xin bà hãy đợi ở sảnh. Sau đó, có lẽ tôi sẽ lại hỏi bà vài điều. Takano, đưa bà Honma ra sảnh.”

Được viên cảnh sát trẻ đi trước dẫn đường, tôi quay lại sảnh thì thấy mọi người vẫn đang ngồi nguyên ở chỗ cũ. Vẫn chỉ mỗi Kiyomi vắng mặt.

“Có chuyện gì vậy?”

Tôi vừa dựa lưng xuống thì Naoyuki đã hỏi. Takano trưng bộ mặt không biết gì, đi ra hành lang. Cảnh sát cũng chẳng dặn không được nói, với lại kiểu gì họ cũng biết, tôi bèn thông báo việc di thư đã bị mất. Không chỉ Naoyuki mà tất cả đều nhìn tôi.

“Có phải là bị lấy trộm rồi không?” Yoko hỏi.

“Tôi không biết. Có lẽ vậy. Giờ cảnh sát đang kiểm tra phòng tôi.”

“Ai và tại sao lại lấy trộm di thư nhỉ?”

Sosuke vu vơ hỏi.

“Kẻ trộm đã giết Yuka chẳng nhẽ lại lén lút đột nhập cả vào phòng bà Honma?”

Kanae nói với bộ mặt khiếp sợ.

“Sao có chuyện đó được. Hắn lấy di thư để làm gì chứ.”

Takehiko nói với giọng khinh thường. Kanae tức giận.

“Vậy là anh cho rằng việc di thư bị mất chẳng liên quan gì đến vụ án của chị Yuka? Liệu có chuyện ngẫu nhiên đến thế không? Em thì nghĩ chắc chắn có liên hệ gì đấy.”

Nhưng không ai gật gù theo. Đương nhiên rồi. Nếu có người cần lấy trộm mỗi di thư thì chỉ có thể là một trong số họ.

Câu chuyện dừng ở đó, lát sau tất cả chìm vào im lặng. Bầu không khí khiến người ta chẳng dám nói gì khinh suất.

"Mà", Sosuke cất tiếng. "Chắc cảnh sát cũng nghĩ là ít nhiều có liên quan. Hẳn là họ đã bắt đầu nghiêm túc tính tới khả năng có vụ ngụy tạo giết người yêu rồi tự sát mà Yoko nói nửa đùa nửa thật tối qua."

"Anh đang đổ lỗi cho em đấy à?"

Ngay lập tức Yoko trợn mắt lên.

"Anh không nói như vậy. Nhưng nếu di thư của cô Kiriyu bị lấy trộm thì kiểu gì cảnh sát chẳng nghĩ tới những điều đó."

"Có phải anh đang ám chỉ hung thủ ngụy tạo vụ giết người yêu rồi tự sát đã giết cô Kiriyu cùng người yêu nay lại giết cả Yuka?"

Naoyuki lắc đầu như thể nói "thật điên rồ". "Giữa hai vụ này chẳng có điểm chung gì hết. Ngoài việc đều là vụ án xảy ra tại lữ quán này."

"Sai rồi. Động cơ thì đồng nhất đấy."

Yoko nói dứt khoát.

"Động cơ? Vậy ư?"

"Đúng thế. Động cơ là phần tài sản thừa kế. Lúc nãy, như luật sư Furuki cũng nói, nếu Yuka chết thì phần thừa kế của những người khác sẽ tăng lên đáng kể. Còn về cô Kiriyu thì chẳng phải cậu đã nói rồi còn gì. Anh Takaaki đã nghĩ đến việc kết hôn với cô gái ấy. Nếu thành ra như thế, phần lớn tài sản sẽ là của cô ấy. Đương nhiên hung thủ lo sợ điều đó, nên mới nảy ra ý định giết người bằng cách ngụy tạo nó thành một vụ giết người yêu rồi tự sát."

Yoko nói như thể bà ta đang trình bày suy nghĩ của cảnh sát chứ chẳng phải của bản thân.

"Nếu là động cơ đó có nghĩa thủ phạm là người trong số chúng ta?"

Sosuke trưng bộ mặt khổ sở, dò hỏi những người xung quanh: "Ai đã kể với cảnh sát việc anh Takaaki muốn kết hôn với cô Kiriyu vậy?" Kanae hơi giơ tay lên.

"Là cháu, cháu đã lỡ lời. Không được ạ?"

"Không, không sao."

Naoyuki vẫn vẻ mặt chán nản nói. "Dù sao họ cũng sẽ biết."

"Tôi không biết cảnh sát nghĩ gì nhưng tuyệt đối không có chuyện giết người vì động cơ đó."

Sosuke nói thẳng toẹt. "Vụ việc của Yuka thì khoan hãy nói, nhưng còn về cô Kiriyu, giả dụ anh Takaaki có cầu hôn đi chăng nữa chắc gì cô ấy đã nhận lời. Vì cô ấy có người yêu rồi còn gì."

"Ơ, việc đó phải sau khi vụ giết người yêu rồi tự sát xảy ra mọi người mới biết mà. Sao hung thủ biết được. Hơn nữa nếu thử suy nghĩ thêm một chút thì..."

Yoko hạ giọng hơn hẳn lúc nãy. "Chúng ta cũng đâu biết cậu thanh niên tên Satonaka đấy có thực là người yêu của cô Kiriyu hay không. Biết đâu hung thủ vì nghĩ nếu chỉ đơn giản là tự sát thì sẽ bị nghi ngờ, nên đã chủ đích dẫn cậu ta từ đâu đó đến. Mà nếu thử nghĩ xa hơn một chút thì cũng có lý do để giết cậu ta đấy chứ."

Lời nói cuối cùng của bà ta khiến tôi hơi lạnh người.

"Không thể nào. Chị nghĩ xa quá rồi. Nếu như vậy, chắc chắn cô Kiriyu đã nói là không biết người đàn ông đó."

Naoyuki bác bỏ, giọng điệu mạnh mẽ.

"Bởi vậy, điều đó có lẽ cũng được viết trong di thư đấy. Hơn nữa cũng có điểm hơi khó hiểu. Cậu thanh niên tên Satonaka gì ấy vừa trẻ, mà như tôi nhìn trong ảnh thì lại rất đẹp trai nữa. Nói như này có hơi thất lễ, nhưng so với cậu ta thì cô Kiriyu quá thiếu hấp dẫn. Lại còn khoảng cách tuổi tác nữa nên việc hai người đó là người yêu của nhau tôi nghĩ có hơi khó tin."

Tôi ngắm miệng Yoko chuyển động không ngừng mà như thể đang nhìn một sinh vật sống màu đỏ. Bị những người cùng giới chê bai dung mạo khiến tôi khó chịu hơn hẳn so với bị cánh đàn ông móc máy.

Naoyuki thở dài.

"Chị muốn nghĩ hung thủ là người trong chúng ta à?"

"Không phải vậy đâu. Tôi chỉ suy luận một cách khách quan thôi."

"Chị nghĩ quá rồi. Với lại giờ ta nên chú tâm vào vụ của Yuka thì hơn. Em thì nghĩ là do phường trộm cướp. Và không liên quan gì tới việc di thư bị mất cả."

"Tôi chẳng muốn nghi ngờ người thân ruột thịt làm gì."

Bầu không khí đáng sợ bao trùm lên tất cả, hai người đều chẳng nói chẳng rằng. Những lúc thế này những người khác cũng khó mà lên tiếng.

"Có vẻ tôi đã mang một thứ không nên mang tới rồi nhỉ."

Naoyuki vội vàng cất tiếng, "Bà chỉ làm việc nên làm thôi mà."

"Đúng là vậy, nhưng mà..."

Tôi nhìn mọi người một lượt. Ai nấy đều cúi gằm xuống, tránh ánh mắt của tôi. Lúc này hẳn họ chỉ muốn tránh xa một kẻ ngoài cuộc là tôi đây.

Tất thảy đều chìm vào suy tưởng của bản thân. Tôi ngẫm lại lời Yoko mới nói ban nãy. Nếu đúng là vụ giết người yêu rồi tự sát đã bị dàn dựng

thì phải chăng hung thủ muốn sát hại không chỉ tôi mà còn cả Satonaka Jiro nữa?

Chị ta nói không hề sai.

Hung thủ không chỉ muốn mình tôi chết, mà còn muốn cả Satonaka Jiro biến mất.

Bởi nếu tôi có thành vợ ông Takaaki thật thì cũng chỉ được hưởng ba phần tư số tài sản, nhưng nếu Jiro còn sống thì toàn bộ số tài sản đó sẽ thuộc về anh ấy.

Bởi anh ấy, Satonaka Jiro chính là con ruột của ông Ichigahara Takaaki.

[17]

Hai tháng sau khi ông Takaaki lần đầu tiên nói chuyện di chúc, ông gọi tôi đến bệnh viện và yêu cầu tôi làm một việc không ngờ.

Ông muốn tôi tìm con đẻ của ông.

Khi ấy, tôi không thể hiểu ngay mọi chuyện nên còn tưởng ông đang nói đùa.

“Xin lỗi cô, chuyện này là thật, không phải đùa đâu.”

Nói đoạn, ông Takaaki cắn môi dưới vẻ ngượng ngùng. Chẳng mấy khi chứng kiến bộ dạng ấy của ông thành ra tôi đâm hoang mang.

“Đấy là con của ông và phu nhân quá cố...”

Tôi chưa kịp nói hết câu, ông Takaaki đã lắc đầu.

“Đương nhiên là không phải con với bà ấy. Hơn 20 năm trước, khi bà nhà tôi vẫn còn sống, tôi đã từng có quan hệ sâu sắc với một người phụ nữ. Cô gái đó hình như đã sinh đứa con của tôi.”

Theo lời ông Takaaki, người phụ nữ kia tên là Katsuko, diễn viên của một đoàn kịch nào đó.

Ông Takaaki khi ấy mê kịch nên thỉnh thoảng vẫn ghé đoàn kịch xem, cũng nhờ đó mà họ trở nên thân thiết.

Nhưng sau đấy họ chấm dứt quan hệ vì Katsuko kết hôn. Người đàn ông cầu hôn cô ấy là một thành viên của ban nhạc cũng có chút tên tuổi thời đấy, thường nay đây mai đó biểu diễn kiếm tiền. Katsuko khá phân vân nhưng nghĩ tới sự nghiệp diễn viên tương lai mù mịt lại thêm mối quan hệ với ông Takaaki cũng chẳng thể kéo dài mãi nên đã quyết định đi theo người đàn ông đó. Ông Takaaki khi gặp Katsuko lần cuối đã đưa cho cô ấy một khoản tiền kha khá như quà chia tay. Thế nhưng cô ấy đã không nhận.

“Cô ấy bảo giữa chúng tôi không phải mối quan hệ kiểu đó. Đâu phải cần tiền mới cắt đứt được. Cô ấy còn bảo, cô ấy là người đề nghị chia tay nên nếu phải trả tiền thì cô ấy mới là người nên làm việc đó. Bởi vậy, nói ra thì thật xấu hổ nhưng tôi đành rút lại số tiền đã đưa. Người phụ nữ ấy khái tính như vậy đấy.”

Có lẽ đang hồi tưởng lại khung cảnh khi ấy, ông Takaaki nheo mắt, thoáng chút buồn bã. Từ đó trở đi ông không còn gặp lại Katsuko nữa. Cũng chẳng mấy chốc, ông cũng không còn nghe thấy tên ban nhạc của chồng cô ấy.

20 năm sau, một bức thư được gửi đến ông Takaaki. Người gửi là người ông hoàn toàn không quen biết, nhưng ông đã bất ngờ sau khi đọc bức thư bên trong. Trong đó có viết Katsuko đã mất vì bị bệnh, và trong số di vật có phong bì đề "Gửi anh Ichigahara Takaaki" nên mong ông hãy đến nhận.

Khoảng thời gian đó, tôi đã là thư ký của ông, nhưng hoàn toàn không biết gì về bức thư này. Và tôi cũng không biết việc ông đã lén đi tới nơi ấy.

Cô nữ diễn viên sân khấu ngày nào đã trút hơi thở cuối cùng tại căn hộ tồi tàn có độc một gian với bếp. Người gửi thư là nữ quản lý của khu nhà mà nghe đâu khá thân với Katsuko. Sau khi hỏa táng thi thể Katsuko trong lặng lẽ, người này sắp xếp lại đồ đạc thì tìm thấy phong bì kia. Vì ngoài phong bì đã viết địa chỉ nên có thể trực tiếp gửi qua đường bưu điện, nhưng phong bì quá dày, đoán hẳn là có sự tình phức tạp gì đó nên bà ấy quyết định thông báo bằng thư trước. Tuy nhiên, người nữ quản lý dù có thắc mắc về cái họ Ichigahara thì cũng không thể biết ông ấy lại là người sáng lập nên một công ty hàng đầu.

Ông Takaaki sau khi về nhà bèn mở phong bì ra. Bên trong là một tập thư có đến hơn 20 tờ, trong đó viết dày đặc những con chữ thuật lại toàn bộ cuộc đời Katsuko từ sau khi chia tay ông Takaaki. Và nội dung đó đối với ông Takaaki là một cú sốc. Đặc biệt điều làm ông khổ sở là chuyện về người con.

Sau khi kết hôn với thành viên ban nhạc nọ, cô ấy đã mang thai luôn. Thời điểm đó, cô ấy không hề băn khoăn gì, một mực tin tưởng đấy là con của chồng. Nhưng theo như hồi ký thì niềm tin đó không hề có căn cứ, và dường như chính ý nghĩ nếu không phải là con chồng thì sẽ rắc rối to đã ngăn không cho nỗi lo lắng đó có thể là con của ông Takaaki bùng phát.

Thế rồi ngày tháng trôi đi, cuối cùng khi đến tháng dự sinh thì một việc không hay đã xảy ra. Chồng Katsuko đã bỏ trốn cùng người phụ nữ khác. Đến lúc ấy, Katsuko mới biết ban nhạc của anh ta sắp phải giải tán vì thua lỗ liên tiếp. Anh ta đã mang theo tất cả đồ có giá trị, chỉ ném lại tờ đơn ly hôn đã ký sẵn tên vào hòm thư trước cửa nhà.

Có lẽ vì ảnh hưởng của cú sốc mà cô ấy đã sinh sớm hơn ngày dự sinh gần 20 ngày. Đó là một bé trai. Mọi người xung quanh đều chúc mừng nhưng trong lòng cô thì u uất. Việc chồng bỏ nhà ra đi, cô vẫn chưa nói với ai. Cô chỉ bảo với mọi người chồng cô đã rời ban nhạc nên phải đi kiếm tiền ở một nơi xa.

Cuối cùng, cô ấy cùng đứa bé xuất viện, nhưng tương lai thì hoàn toàn mù mịt. Muốn đến tiệm cầm đồ thì cũng phải có đồ, cực chẳng đã cô ấy đành quyết định làm việc ở quán rượu.

Được khoảng nửa năm, cô ấy có thân với một vị khách của quán. Anh ta là chủ một xưởng in. Sau khi Katsuko đồng ý tái hôn, anh ta đã cầu hôn cô. Người phụ nữ chỉ mong có ai đó để dựa vào nhanh chóng đồng ý. Nhưng vấn đề là anh ta không hề biết việc cô ấy có con. Katsuko lo nếu người này biết chuyện thì sẽ chẳng có chuyện đám cưới nữa.

Sau khi đắn đo suy nghĩ, Katsuko quyết tâm vứt bỏ đứa con thơ. Bởi cứ thế này thì cả mẹ con cô đều chết mất, chi bằng để một cơ sở tử tế nào đó nuôi dạy con có khi còn tốt cho đứa bé hơn; trong lòng cô vừa hiểu rõ đó chỉ là viện cớ không hơn, nhưng cũng vừa tự thuyết phục bản thân với lý do đó. Dù sao cô ấy cũng đã quá mệt mỏi rồi.

Cách chỗ cô khoảng một tiếng ngồi tàu có một cô nhi viện, nay còn được gọi là cơ sở phúc lợi nhi đồng, khá nổi tiếng của vùng. Katsuko lên chuyến tàu sớm nhất đi đến tận đấy rồi đặt đứa bé trước cổng. Đứa bé vẫn đang say giấc nồng. Cô ấy thì thầm "xin hãy tha thứ cho mẹ", đoạn đội cho đứa bé chiếc mũ len trắng tự đan, rồi vội vàng rời khỏi nơi ấy. Cô đã định đứng đó chờ đến khi người ta nhặt con về bình an vô sự, nhưng chân không dừng lại được. Bởi cô biết nếu đứng lại có khi cô sẽ không thể đi tiếp được nữa.

"Điều kỳ lạ là", ông Takaaki nói: "Katsuko hình như hoàn toàn không nghĩ đến việc nhờ tôi giúp đỡ. Có lẽ cô ấy vẫn đinh ninh đó là con của người nhạc công kia. Nhưng kể cả thế, nếu là người đàn bà tâm cơ thì hẳn vẫn kéo con đến mà bảo 'đây là con của anh, anh phải có trách nhiệm', nhưng người phụ nữ ấy lại chẳng hề mảy may nghĩ tới những điều vụ lợi như vậy."

Không phải chỉ mỗi vậy đâu, tôi nghĩ. Quãng thời gian qua lại với ông Takaaki, đối với Katsuko mà nói là quãng thời gian hạnh phúc nhất. Dù vô danh nhưng cô vẫn khoác lên mình vẻ đài các đặc trưng của diễn viên sân khấu. Cho nên, dẫu có chuyện gì thì có lẽ cô ấy cũng không muốn xuất hiện với một bộ dạng thảm hại trước mặt ông Takaaki.

Theo như hồi ký, thì sau đó Katsuko không hề gặp lại đứa trẻ kia. Cô ấy cũng từng đến cô nhi viện nhìn trộm, nhưng bản thân cô cũng không rõ đứa bé có được người ta nhặt về bình an hay không.

Còn những chuyện của khoảng 20 năm sau đó, cô ấy không viết cụ thể. Có vẻ cô ấy đã ly hôn với người đàn ông làm xưởng in và trải qua những ngày tháng cô đơn nghèo khổ.

Rồi cũng khoảng thời gian đó, Katsuko tình cờ gặp lại người chồng nhạc công đã chia tay 20 năm trước. Người đàn ông ấy khi đó đang làm lái xe tải đường dài. Katsuko chửi mắng thậm tệ nhưng anh ta cũng không chịu

thua. “Cô có con với thằng đàn ông khác mà còn muốn lên mặt sao?” Khi Katsuko phủ nhận thì anh ta nói tiếp. Bản thân anh ta lúc đó cũng không biết, nhưng sau này đi khám anh ta mới phát hiện mình không thể có con, bởi vậy đứa bé chắc chắn không phải con của anh ta.

Katsuko không thể tin được, nhưng có vẻ anh ta không hề nói dối. Bởi lẽ, anh ta cũng không có đứa con nào với người vợ đã cưới.

Khi ấy, lần đầu tiên cô ấy mới biết cha của con mình là ai.

Một lần nữa, Katsuko lại hối hận về việc vứt bỏ đứa bé. Nếu biết điều đó sớm hơn thì cô đã tới chỗ ông Takaaki, và có lẽ ít ra con của cô cũng đã có cuộc sống hạnh phúc hơn.

Katsuko cũng viết cả điều đó trong hồi ký của mình. Đọc nội dung, có vẻ cô ấy cũng đã định gửi tập hồi ký này cho ông Takaaki. Đây giống như một bức thư dài thì đúng hơn là hồi ký. Hồi ký khép lại với lời xin lỗi vì đã vứt bỏ đứa con với ông Takaaki.

“Nhưng cuối cùng Katsuko đã không gửi bức thư dài này. Có lẽ vì cô ấy nghĩ giờ đây làm việc đó thì cũng chẳng để làm gì, và cũng lo lắng không muốn gây rắc rối cho tôi.”

Ông Takaaki nói, vẻ đầy chua xót.

“Hoặc là”, tôi nói. “Có lẽ cô ấy muốn giữ bí mật đến khi chết.”

Ông Takaaki dường như không nghĩ đến giả thuyết này. Tỏ vẻ bất ngờ, ông khẽ gật đầu. “Có khi đúng thế thật đấy. Rất giống tính cách của Katsuko.”

“Cô ấy đáng thương thật.”

“Ừm.”

“Bởi vậy...”

Tôi nhìn chính diện ông Takaaki. “Bởi vậy ông muốn tôi tìm đứa bé đó?”

“Đúng vậy. Nói thật với cô từ trước đến giờ tôi cũng định đi tìm thằng bé mấy lần rồi. Bởi cứ nghĩ đến việc trên thế gian này có người đang mang dòng máu của mình là tôi lại không ngồi yên được. Tôi muốn giúp đỡ nó bằng hình thức nào đấy. Nhưng cuối cùng tôi quyết định sẽ chịu đựng. Vì tôi nghĩ dù có lý do gì đi nữa, thì đó cũng chỉ là hành động tùy tiện của bản thân. Tôi không thể phủ nhận rằng ẩn sau ước muốn gặp con để xin lỗi, thì tôi còn tham lam muốn có được niềm hạnh phúc với tư cách một người bố. Nếu thật lòng muốn sám hối thì chẳng phải nên từ bỏ cảm giác hạnh phúc đó sao?”

Đúng là kiểu nghiêm khắc của ông, tôi nghĩ bụng.

“Ông có thể tiếp cận giấu tên rồi bí mật hỗ trợ mà.”

“Kiểu ‘ông bác chân dài’[6] ấy hả? Thế thì cũng vậy thôi, vẫn là muốn tận hưởng cảm giác mãn nguyện vì có ích cho con cái. Và ẩn sau đó chỉ là toan tính đáng xấu hổ hòng có thể danh chính ngôn thuận trở thành bố con.”

“Vậy nếu tìm được cậu ấy thì ông tính làm thế nào?” Tôi hỏi thì ông Takaaki thờ ơ đáp.

“Chẳng làm gì cả.”

“Sao cơ ạ?”

“Tôi nói là chẳng làm gì cả. Tôi sẽ chỉ viết trong di chúc thôi, rằng tôi thừa nhận đứa trẻ đó là con của tôi. Tôi có một ít tài sản cũng coi như có thể tự hào với người khác. Nhưng cái đó có lẽ phải nhờ pháp luật phân chia giúp.”

Theo luật pháp, trong vấn đề thừa kế tài sản thì chỉ cần được thừa nhận, sẽ được coi như quan hệ bố con bình thường. Tóm lại, tất cả tài sản mà ông Takaaki, người không có vợ và con khác sẽ thuộc về người con đó sau khi ông qua đời.

“Thế thì... chắc phải còn lâu lắm cậu ấy mới biết được tên bố mình.”

Ông Takaaki phẩy tay như muốn xua đi nỗi bận tâm của tôi.

“Tôi biết sức mình có hạn nên mới quyết định kể với cô chuyện này. Chứ cứ mỗi lần tôi nhắc tới cái chết cô lại lôi việc này ra nói thế thì câu chuyện sẽ chẳng đi đến đâu cả.”

“Ông nói vậy, nhưng mà”, lời nói đã ra đến cửa miệng nhưng tôi đành nuốt lại. Đúng vậy. Ông ấy rất ghét việc lãng phí thời gian vào những lời vòng vo, hình thức.

“Nhưng vấn đề là hiện cậu ấy đã là người trưởng thành.”

“Thằng bé 23 tuổi rồi. Tôi hiểu điều cô muốn nói. Muốn nhận một người con đã trưởng thành, thì cần có sự đồng ý của chính người đó.”

“Đúng là như vậy.”

“Bởi vậy, nội dung đó tôi cũng định viết thêm vào di chúc. Tuy nhiên, thế nào nhỉ, chắc gì thằng bé đã chịu nhận tôi là bố.”

“Ừm, tôi nghĩ chắc cậu ấy sẽ chẳng từ chối đâu...”

Ông Takaaki chừng như đoán được điều tôi đang muốn đề cập.

“Dù mục đích của thằng bé có là chỗ tài sản, tôi cũng không ngại. Hoặc giả nó có không muốn nhận tôi thì cũng đành chịu. Tôi không có quyền trách móc nó. Mà dù sao thì khi đó tôi cũng đã không còn trên thế gian này nữa rồi.”

Sau khi buông một câu đùa buồn bã, ông đưa mắt nhìn tôi, vẻ nghiêm túc. “Cô sẽ tìm giúp tôi chứ?”

“Tôi sẽ tìm thử xem sao. Dù có lẽ sẽ khó khăn.”

“Đành nhờ cô vậy. Nhưng nói đi vẫn phải nói lại, tôi không còn nhiều thời gian đâu.”

“Tôi sẽ cố. Nhưng tôi muốn nhờ ông việc này.”

“Việc gì vậy?”

“Xin ông hãy kéo dài thời gian của mình. Thật lâu vào.”

Ông Takaaki nháy mắt liên tục mấy lần rồi nói: “Chúng ta cùng cố gắng vậy.”

Manh mối là cô nhi viện kia. Trong hồi ký không nhắc tới tên cụ thể nhưng có thể đoán cô ấy đã ở đâu khi đó. Mà theo hồi ký thì cô nhi viện cách nơi ở khoảng một tiếng ngồi tàu.

Một tiếng ngồi tàu cũng là khoảng cách khá xa. Tôi quyết định chọn những cơ sở tiềm năng, rồi điều tra lần lượt. Hình như hồi xưa vứt trẻ sơ sinh trước cổng cô nhi viện không phải là chuyện hiếm. Cũng có vài trường hợp trùng khớp với hồi ký của Katsuko. Nhưng ngay cả thế, sau khi dùng phương pháp loại trừ thật kỹ càng, số người tiềm năng nhanh chóng rút gọn lại còn bốn người.

May là tôi biết chỗ ở của từng người. Trước hết, tôi viết thư gửi cho cả bốn. Nội dung đại loại kiểu có người nhờ tôi tìm một đứa trẻ bị bỏ rơi hai mươi mấy năm trước và người đó có thể là cậu nên tôi muốn được gặp cậu.

Sau đó, trước tiên tôi liên lạc với hai người tôi biết số điện thoại, rồi gặp mặt nói chuyện. Khi gặp họ, tôi hoàn toàn không nhắc tới cái tên Ichigahara Takaaki. Vì biết đâu sẽ có người muốn nhắm tới chỗ tài sản kia mà tự nhận mình là con trai của ông ấy. Dù nói dối thì sẽ điều tra ra thôi, nhưng tôi không rảnh tiêu tốn thời gian vào những việc vô bổ như thế.

Cả hai người đầu tiên đều không có bằng chứng để khẳng định mình là con của Katsuko. Ngược lại, những bằng chứng phủ nhận điều đó còn nhiều hơn. Họ đều ra sức chứng minh đó là mẹ mình, nhưng tôi chỉ có thể đưa ra phán đoán khách quan.

Về hai người còn lại, vì không biết số điện thoại nên tôi định đi gặp trực tiếp, với hy vọng một trong hai người đó sẽ là con của ông Ichigahara. Nếu cả hai đều không phải thì việc điều tra hoàn toàn rơi vào ngõ cụt.

Nhưng trước đó, tôi có nhận được thư từ một người. E là chẳng phải chuyện lành. Khi mở phong bì ra, quả nhiên là nội dung khiến tôi thất

vọng. Trong thư viết người này đã tìm được bố mẹ nên từ chối gặp mặt.

Chỉ còn lại một người, và người đó là Satonaka Jiro.

Khi tôi chỉ còn có thể hy vọng vào người này và chuẩn bị tới chỗ cậu ta, thì cậu ta gọi điện cho tôi. Lại một dự cảm chẳng lành khác nhưng may thay lần này dự cảm đó đã sai. Cậu ta nghĩ lá thư của tôi là một trò bịp bợm nên mới gọi điện thăm dò. Hóa ra cũng có người nghĩ tới cả khả năng này.

Cứ như thế tôi gặp cậu ấy. Khuôn mặt cậu ấy đẹp đến mức có gọi là cực phẩm cũng không sai. Từ cậu tỏa ra một thứ khí chất như chẳng hề liên quan gì đến sự khổ sở và nghèo khó. Chỉ là, thỉnh thoảng, ánh mắt cậu lại như ánh lên tia oán giận với cả thế gian này.

Ngay khi nhìn thấy cậu ấy, tôi đã có cảm giác nguy hiểm. Một thứ gì đó thật bất thường đang diễn ra trong trái tim tôi.

Mình sẽ yêu người thanh niên này mất thôi, dự cảm của tôi là vậy đấy.

[18]

Trước buổi trưa, cuối cùng chúng tôi cũng được cho giải tán. Cảnh sát bảo chúng tôi có thể tới mọi nơi trong lữ quán, ngoại trừ phòng tôi và phòng Yuka. Tuy nhiên, nếu muốn rời khỏi tòa nhà này, thì nhất định phải thông báo cho cảnh sát viên gần đấy.

Dù vậy, vì cũng không ai cần đi đâu nên tất cả đều ở nguyên tại sảnh. Mọi người đều chăm chú để ý xem cảnh sát hiện đang tìm kiếm thứ gì. Dáng vẻ vòng qua vòng lại tất bật của cảnh sát khiến ai nấy đều thấy bất an.

Ngửi thấy mùi thơm thoảng qua, tôi bèn ngẩng đầu lên, thì ra Kobayashi Maho đã pha cà phê mang đến. Quả là người phụ nữ trong bất kỳ thời điểm nào cũng không quên nghĩa vụ của một quản lý lữ quán. Mọi người nói lời cảm ơn rồi đưa tay nhận lấy cốc. Còn có cả bánh kem nhỏ và bánh quy đi kèm. Món ăn vặt không tồi. Kanae đã bắt đầu nhai ngấu nghiến.

“Bỏ qua vụ di thư của cô Kiriyu bị mất, nhưng nếu Yuka bị tấn công bởi tên trộm từ bên ngoài vào thì tại sao hắn lại đặc biệt nhằm vào phòng của con bé?”

Đang đưa cốc cà phê lên miệng, Sosuke lẩm bẩm.

“Chắc là ngẫu nhiên thôi”, Naoyuki trả lời. “Em nghĩ là sau khi đột nhập từ ngoài vào, hắn đã tìm phòng nào không khóa cửa kính. Và tình cờ phòng của con bé trở thành mục tiêu.”

“Chẳng hiểu sao Yuka lại sơ suất thế.”

Nỗi buồn đau trước sự ra đi của người chị họ quay lại hay sao mà Kanae vừa cầm bánh vừa nước mắt lưng tròng.

“Nhưng mà”, Yoko nghiêng đầu suy tư. “Dù có như thế, thì tại sao hung thủ lại giết Yuka chứ? Không có dấu vết bị xâm hại, nên nếu chỉ trộm cái gì đó thì tôi nghĩ không cần phải giết mà.”

“Chắc tại Yuka tỉnh giấc giữa chừng. Tên trộm sợ bị tóm nên mới đâm chết cô ấy. Hẳn là vậy rồi. Tên đó chắc chắn có vấn đề về đầu óc.”

Takehiko vừa nói, vừa rót rượu brandy mang đến từ lúc nào vào ly.

“Này, đừng có uống rượu vào ban ngày thế chứ.”

Sosuke nhắc nhở nhưng cậu con trai không trả lời mà nốc brandy ừng ực.

“Có sao đâu. Em cũng muốn uống đây. Bà Maho, cho tôi mượn cái ly.”

Yoko nói xong, Kanae cũng tiếp: “Cho tôi với nhé.” Sosuke cau có.

Sau khi Maho rót brandy vào ly vừa mang đến, trước khi uống Yoko hơi nghiêng đầu tỏ vẻ hoài nghi:

"Nhưng kể cả thế thì vẫn khó hiểu."

"Tại sao vậy ạ?" Takehiko gặng hỏi.

"Nếu là như vậy thì con bé phải hét lên một tiếng chứ? Hoặc nếu không có thời gian làm thế thì ít ra phải có dấu vết kháng cự. Nhưng cảnh sát không nhắc gì tới việc đó cả."

"Nếu bị tấn công bất ngờ thì không thể kháng cự nhanh được đâu."

Người vừa lên tiếng là Naoyuki. "Đặc biệt trong trường hợp hung thủ là đàn ông."

"Cảnh sát chẳng bảo có dấu vết bị siết cổ đó sao."

Sosuke nhớ lại lời thanh tra Yazaki, nói: "Siết cổ, làm con bé bất tỉnh rồi mới đâm bằng dao."

"Thanh tra nói con bé bị siết cổ sau khi đã tắt thở mà."

Trước lời phản bác của Yoko, Sosuke chỉ biết cứng họng trong giây lát. Sau đó ông ta giả bộ ho lên một tiếng:

"Vậy chắc đúng là một tên biến thái rồi. Vì nếu trộm cắp thông thường có lẽ đã không làm đến mức đấy."

Giả thuyết về kẻ biến thái đúng là rất lọt tai. Ngay cả những việc có hơi bất thường thì cũng có thể giải thích được hết. Vài người gật đầu vẻ đã bị thuyết phục.

"Mẹ này, con đi thu dọn đồ sẵn đây."

Kanae lên tiếng, phá vỡ sự im lặng. "Cũng chẳng biết khi nào nhưng con muốn chuẩn bị sẵn để có thể rời khỏi đây bất cứ lúc nào. Con thấy khó chịu sao đó."

"ừ. Thế mẹ cũng đi."

Yoko đồng ý, đặt ly rượu brandy chưa uống hết lên bàn, đoạn hai mẹ con họ cùng rời khỏi sảnh. Thấy vậy những người khác cũng bắt đầu rục rịch đứng lên, nhưng rồi lại đồng loạt dừng lại giữa chừng, nhìn xung quanh. Gương mặt họ hiện rõ vẻ bất an, sợ lúc mình không có ở đây, không biết sẽ bị nói sau lưng những chuyện gì. Dù thế cuối cùng hầu hết mọi người đều đứng lên. Chỉ còn lại mỗi Takehiko.

Tôi cũng quyết định rời khỏi sảnh. Chắc chắn cảnh sát vẫn đang ở trong phòng tôi. Biết đâu tôi sẽ dò hỏi được kết quả giám định.

Tôi vừa thả bước trên hành lang, vừa nhìn ngắm khu vườn. Ngay cả ở đây cũng có vài nhân viên điều tra đang đi lại vẻ bận rộn. Thấy một người

trong số họ đang ngồi xổm ở mép hồ nước nên tôi dừng lại. Đấy chính là chỗ tối qua tôi đã nhảy qua.

Anh ta đang làm gì vậy nhỉ? Tìm gì đó sao? Tôi kiễng chân.

"Bà sao vậy?"

Đúng lúc đó, có giọng nói vang lên sau lưng tôi, tôi rùng mình quay lại. Luật sư Furuki cùng Ajisawa Hiromi đang ở ngay đằng sau.

"A, luật sư. Không có gì. Tôi đang nghĩ không biết cảnh sát đang làm gì thôi ấy mà."

"À, nếu hung thủ đột nhập từ ngoài vào thì nhất định phải đi qua vườn, nên chắc họ đang tìm đồ bỏ quên hay dấu vết gì đó. Nhưng vị cảnh sát kia đang tìm ở chỗ lạ nhỉ. Ở ven hồ đấy thì có cái gì được chứ?"

Luật sư Furuki chừng như cũng có mối hoài nghi giống tôi.

"Để tôi đi hỏi xem sao."

Nói xong, lập tức Ajisawa Hiromi đi vào căn phòng trống gần đó, mở cửa kính rồi nhảy xuống vườn. Dù bị điều tra viên nhắc nhở ngay sau đấy song cậu ta vẫn nói lại gì đó không chút nao núng.

"Cậu ấy hoạt bát quá nhỉ. Trông như chẳng sợ điều gì."

Nhìn tấm lưng Hiromi, tôi nhận xét.

"Thằng bé được ông Takaaki gửi gắm, hiện đang giúp việc ở chỗ tôi."

Luật sư Furuki nheo đôi mắt bé hơn nữa.

"Ồ, vậy ư?"

Tôi hơi ngạc nhiên. Chuyện này tôi mới nghe lần đầu.

"Nghĩ lại thì đó là yêu cầu cuối cùng của ông Takaaki. Nghe nói cậu ấy là con của một người bạn, lại rất được việc nữa. Cậu ấy chịu làm cả những việc con gái gần đây rất ghét như pha trà hay những việc vặt. Hơn nữa Hiromi lại học hành rất chăm chỉ."

"Cô Kanae còn khen cậu ấy rất đẹp trai."

Tôi nói xong, luật sư Furuki tủm tỉm cười, gật đầu lia lịa.

"Rất thẳng thắn. Đúng là cô Kanae. Mà cũng phải thôi. Cô Kanae cũng đến tuổi kết hôn rồi nên phải chú ý để không yêu người chẳng ra gì. Nhưng cậu Hiromi thì ngay thẳng lắm nên chắc không có vấn đề gì."

Khi những lời khen tạm lắng xuống cũng là lúc Hiromi quay trở lại.

"Hình như họ tìm thấy dấu chân."

"Dấu chân? Của hung thủ à?"

"Cái đó thì vẫn chưa biết ạ."

Hiromi nghiêng đầu hoài nghi. "'Thông thường chỗ như thế này có dấu chân thì hơi lạ' cảnh sát bảo vậy."

"Cũng đúng nhỉ."

Luật sư Furuki nhìn ra ngoài. Đường đi dạo đều rải đá, chỉ ở chỗ trồng cây thì mới để đất không. Nếu chỉ đi bộ thông thường thì không thể để lại dấu chân được. Mồ hôi dưới nách tôi đang nhỏ từng giọt. Điều tra viên vẫn đang ngồi thụp ở ven hồ. Có lẽ anh ta sẽ đổ thạch cao hay gì đó để lấy cả hình dạng dấu chân chăng.

"Sáng hôm qua trời mưa thì phải."

Ajisawa Hiromi đột nhiên lên tiếng.

"Ừ, đúng nhỉ."

"Tức là dấu chân đó có từ khoảng tối qua đến sáng nay. Vì nếu là dấu vết từ trước đó thì chắc chắn đã bị mưa cuốn trôi rồi."

"Quả đúng là như vậy."

Luật sư Furuki nói vẻ thán phục. Tôi nhìn khuôn mặt đẹp trai của Ajisawa Hiromi, dạ dày quặn lại.

"Nếu đó là dấu chân của hung thủ thì có lẽ đúng là người ngoài. Bởi hắn đã đi bộ bên ngoài."

"Không hẳn như vậy đâu ạ. Người ở trong lữ quán thì cũng có thể ra vào qua đằng vườn mà."

Hiromi đưa tay vuốt tóc lên, nói trơn tru.

"Cái đó cũng đúng. Nhưng vị trí dấu chân không phải rất lạ sao? Chẳng lẽ hắn lại muốn nhảy vào hồ?"

"Có lẽ là để nhảy qua. Ông nhìn đi, nếu ở chỗ kia thì chiều ngang khá hẹp, có thể nhảy qua được."

Đúng lúc Ajisawa Hiromi đang nói những điều khiến tôi rùng mình thì từ phía hành lang đối diện, Kobayashi Maho rảo bước tới gần.

"Có điện thoại từ văn phòng của luật sư. Bên kia nói là trợ lý nghe cũng được ạ."

"Vậy tôi đi nghe máy rồi quay lại."

Hiromi cùng Maho đi qua hành lang rời đi. Nhìn theo bóng dáng họ từ phía sau, tôi thở phào.

"Trong lúc bận rộn, ông lại bị cuốn vào vụ việc này, thật vất vả quá."

"Ôi có gì đâu. Tôi cũng đang không có việc gì đặc biệt cả. Việc phân chia tài sản thừa kế của giám đốc Ichigahara lần này mới là quan trọng nhất."

"Vì số tiền quá lớn ư?"

"Đúng thế đấy." Luật sư Furuki gật đầu. "Ông Ichigahara không còn vợ và con cái thành thử câu chuyện càng trở nên phức tạp."

Từ "con cái" vang vọng trong ngực tôi. Làm tôi nhớ đến Satonaka Jiro.

"Ông Ichigahara thật sự không có con cái sao? Con với người phụ nữ nào đó khác ngoài phu nhân chẳng hạn?"

Nói xong, tôi hối hận vì đã lỡ lời. Câu hỏi quá là thô lỗ. Quả nhiên luật sư Furuki nhíu mày vẻ ngờ vực rồi nhanh chóng nở nụ cười.

"Câu hỏi của bà làm tôi bất ngờ quá. Bà biết điều gì chăng?"

"Không, không", tôi vội vàng xua tay. "Tôi chỉ lấy ví dụ những việc thiên hạ vẫn hay có thôi mà. Tôi nghĩ luật sư sẽ biết mọi chuyện của ông Ichigahara. Tôi lại nói chuyện không đâu rồi. Xin ông hãy quên đi."

Luật sư Furuki cười gượng gạo.

"Người biết rõ nhất việc của giám đốc Ichigahara là cô Kiriyu Eriko đã mất cơ. Bà có nghe được điều gì từ cô ấy không?"

"Không hề."

"Vậy à."

Nhìn ông ấy im lặng, tôi thấy sốt ruột. Không biết ông ấy đang nghĩ gì vậy nhỉ? Vị luật sư này chắc chắn biết chuyện tôi, tức Kiriyu Eriko đã tìm con của ông Takaaki. Hẳn là ông ấy đang nhớ lại chuyện đó.

Đúng lúc ấy, Ajisawa Hiromi đi tới, gọi ông Furuki. Hình như ông Furuki vẫn phải nghe máy. Furuki khẽ ra dấu chào tôi rồi rời đi. Nhìn theo sau tấm lưng ông, dạ dày tôi nhói lên.

Tôi nhìn ra vườn, nhưng trong đầu thì lại nghĩ đến chuyện hoàn toàn khác. Chắc chắn có ai đấy biết chuyện tôi đi tìm con của ông Takaaki. Và kẻ đó chỉ mong sao tôi và anh ấy sớm chết đi.

Cái ngày đáng nhớ ấy lại hiện về trong đầu tôi. Nếu hung thủ đã âm mưu gì đó thì chắc chắn là sau ngày hôm ấy. Ngày mà tôi và anh ấy gặp nhau lần đầu tiên.

[19]

"Trước hết hãy để tôi đưa ra điều kiện."

Khi chúng tôi ngồi đối diện nhau trong quán cà phê, JIRO nói với vẻ mặt cứng nhắc.

"Điều kiện gì vậy?"

Tôi cố tình hỏi bằng giọng điệu suồng sã để giảm bớt căng thẳng của đối phương.

"Hãy kể cho tôi về người nhờ cô việc này, tức người có thể là bố của tôi. Ông ấy là người ở đâu? Tại sao đến bây giờ lại muốn tìm đứa con mà mình đã vứt bỏ?"

Hai người thanh niên trước cũng đã hỏi tôi những điều này. Những câu hỏi hết sức đương nhiên. Tuy nhiên, ở thời điểm này tôi không thể trả lời.

"Rất tiếc, nhưng tôi xin phép nói những điều ấy sau khi có được bằng chứng xác thực rằng cậu là con trai của người đó. Có vậy mới không phải lo chuyện há miệng mắc quai về sau nếu có nhầm lẫn."

"Nhưng như thế không công bằng. Sao chỉ có mình tôi phải nói?"

"Vậy ư?"

"Tất nhiên. Vì người đó sẽ biết tên của tôi."

"Nếu là việc đó thì xin chớ lo. Tôi sẽ chỉ thông báo kết quả cuối cùng cho ông ấy, chứ không thông báo quá trình. Tức là trong trường hợp cậu không phải con thật thì ông ấy sẽ vĩnh viễn không biết tên cậu."

"Nhưng cô thì biết."

"Việc đó thì không còn cách nào khác. Phải có ai đó làm trung gian chứ..."

JIRO cắn nhẹ môi dưới vẻ đang suy nghĩ điều gì. Đôi mắt ánh lên tia cảnh giác cao độ. Nhưng nếu cậu ta không như vậy thì có lẽ sẽ không thể sống nổi một mình.

"Nhưng nếu cô không thể tự mình kết luận được thì sao? Cô sẽ phải bàn bạc với người đó đúng không?"

"Đương nhiên là vậy rồi. Nhưng cũng không cần thiết phải nói ra tên hay địa chỉ, số liên lạc của cậu. Chỉ cần xác nhận tình trạng khi bị bỏ lại thôi. Tôi sẽ phán đoán từ những điều đó, nếu chắc chắn là con đẻ thì tôi sẽ sắp xếp nơi gặp mặt. Tôi nghĩ đến khi đó hai bên cùng nói tên thì sẽ tốt hơn. Vậy đã công bằng chưa?"

"Nếu cô không lừa tôi."

“Tôi chẳng có lý do gì để lừa cậu cả, cậu buộc phải tin tưởng tôi thôi.”

Cậu ấy vẫn nhìn tôi bằng đôi mắt sắc lẹm, nhưng cuối cùng khẽ gật đầu.

“Đành vậy thôi. Tôi sẽ tin cô. Chỉ có điều, dù khả năng cao là con đi chăng nữa, cũng chưa chắc tôi sẽ gặp mặt. Cái đó tôi sẽ quyết. Được không?”

“Được chứ.”

Cứ như thế, cuối cùng tôi cũng có thể bắt đầu hỏi chuyện cậu ấy.

Theo lời JIRO, cậu ấy bị bỏ rơi vào ngày 25 tháng Mười 24 năm về trước. Không có thư để lại, cũng không có một thứ gì ghi tên của cậu ấy.

“Vì vậy mà người ở cô nhi viện đã đặt tên cho tôi. Dù giá mà họ đặt cho tôi cái tên sang hơn một chút thì tốt.”

Hình như cậu ấy không thích cái tên Satonaka Jiro cho lắm.

“Đồ cậu mặc trên người khi bị bỏ rơi giờ vẫn còn chứ?”

“Vẫn còn đó. Tôi chỉ có thứ đó là manh mối mà. Nói thế thôi chứ cũng không phải tôi muốn gặp bố mẹ đến mức ấy.”

“Mấy đồ đó là gì vậy?”

“Trước tiên là chăn. Tôi được cuốn trong một cái chăn nhỏ màu be. Đồ trẻ con thì có tất, túi giữ ấm...”

“Túi giữ ấm?”

“Không phải loại dùng một lần mà là loại làm ấm bằng cách đốt xăng ấy.”

“Tôi biết. Loại cho vào hộp kim loại đốt nóng lên nhỉ. Nhớ quá.”

Đúng là người làm mẹ có khác, tôi nghĩ. Nếu là nửa cuối tháng Mười thì trời đã se lạnh. Người mẹ hẳn đã lo con mình sẽ bị cảm lạnh khi bị bỏ lại ngoài trời.

“Còn lại là vài miếng tã làm bằng khăn tay Nhật, và mũ len nữa, chừng đấy thì phải.”

“Mũ len?”

Tôi hỏi lại. “Thật à?”

“Vâng.”

“Mũ kiểu gì vậy?”

“Kiểu gì là sao, thì mũ tròn như bình thường thôi. Giờ nó đã bị đen lại vì sờ mó nhiều nhưng có lẽ vốn dĩ là đồ màu trắng.”

Tôi thật muốn vỗ tay. Trong hồi ký của Katsuko rõ ràng có nhắc tới chiếc mũ tự đan màu trắng. Tôi cố gắng không thể hiện sự phấn khích ra mặt, hỏi: “Ngoài ra còn gì nữa không?”

“Hết rồi. Đồ sơ sinh thì cũng chỉ có từng đấy thôi mà.”

“Có lẽ vậy nhỉ.”

Dù sao cũng biết là có chiếc mũ. Những người tôi gặp trước đó đều không hề nhắc gì tới mũ cả. Tại thời điểm này, tôi khẳng định chắc chắn Jiro là con của ông Ichigahara.

“Tôi muốn nhờ cậu một việc. Cậu có thể cho tôi mượn những món đồ mà cậu vừa nhắc tới được không? Tôi xin đặc biệt nói điều này, theo những gì tôi nghe được đến giờ, xác suất cậu là con của người đó rất cao. Nhất định hãy để tôi tìm hiểu kỹ hơn.”

“Cái đó thì tôi không phiền nhưng... cô có cần gấp không?”

“Càng nhanh càng tốt. Nhưng cũng phải tiện cho cậu nữa. Nếu cậu có thể gửi cho tôi bằng chuyển phát nhanh đến nhà hoặc gì đấy cũng được.”

Cậu ta lại suy nghĩ một lát, rồi ngẩng mặt lên, nói.

“Tôi không thích gửi.”

“Vậy sao?”

“Toàn đồ quan trọng nên tôi thấy lo. Tôi sẽ đưa trực tiếp. Tôi sẽ liên lạc, nên khi đó cô hãy quyết định ngày giờ gặp mặt.”

Cậu ấy lo lắng cũng phải thôi. hơn nữa, sự thật là, lòng tôi đã dấy lên một suy nghĩ, ít nhất tôi có thể gặp lại người thanh niên này thêm một lần nữa.

“Vậy tôi sẽ đợi.”

Mắt tôi lúc này chắc đang lấp lánh như mắt mấy cô nữ sinh. Từ hôm sau trở đi, tôi khấp khởi chờ đợi điện thoại của cậu ấy. Nhìn dáng vẻ tôi khi đó chắc giống y cô thiếu nữ tuổi dậy thì đợi điện thoại của bạn trai. Có chuyện này chỉ nhớ lại thôi cũng đỏ hết cả mặt, nhưng để chuẩn bị quần áo cho lần gặp tới mà tôi đã ngó vào tiệm thời trang trước giờ chưa từng đặt chân đến.

Cuối cùng cậu ấy cũng liên lạc. Tôi diện bộ quần áo mới mua, háo hức đi đến quán cà phê đã hẹn.

Cậu ấy mang tất cả đồ đến như đã hứa. Tôi ngửi thấy phảng phất mùi băng phiến, có lẽ đồ đã được cất kỹ trong góc tủ.

“Tôi có thể mượn trong bao lâu?”

“Cô cần trong bao lâu?”

“Lâu nhất thì khoảng một tuần.”

“Hãy nhanh nhất có thể. Chúng rất quan trọng với tôi.”

Cậu ấy nhìn chằm chằm vẻ lo lắng khi tôi cất đồ đạc vào túi giấy. Quả nhiên cậu ấy rất coi trọng mấy món đồ, tôi nghĩ bụng.

Sau đó, tôi hỏi về tiểu sử của cậu ấy từ trước đến giờ. Chúng không liên quan trực tiếp tới việc cậu ấy có phải con của ông Ichigahara hay không, nhưng tôi cần biết. Thú thật chẳng qua tôi chỉ muốn kéo dài thời gian ở cùng cậu ấy càng lâu càng tốt.

Nghe nói cậu ấy học đến cấp ba, và rời khỏi cô nhi viện cùng lúc tốt nghiệp. Hiện tại cậu đang làm việc ở xưởng sửa chữa ô tô, và có ước mơ tương lai sẽ làm chủ một cửa hàng tập hợp những người mê xe.

"Dù chẳng biết lúc nào mới thành hiện thực."

"Sẽ thành hiện thực thôi, chắc chắn."

"Được vậy thì tốt quá."

Nói đoạn, dạ dày cậu sôi ùng ục. Hẳn là cậu đang đói.

"Cậu vẫn chưa ăn phải không? Hay ta cùng đi ăn gì nhé?"

Tôi vờ như nói bâng quơ, nhưng thật ra những lời này khá táo bạo với bản thân tôi. Tôi chưa từng mời ai đi ăn riêng và cũng chưa từng được ai mời. Cậu ấy có vẻ hơi bất ngờ, im lặng không nói gì.

"Tôi biết nhà hàng món Tây Ban Nha này ngon lắm."

Vì sợ sự im lặng của cậu ấy, tôi tiếp tục nói, nhưng giọng nói đã lên cao vút. Tôi hối hận vì đã nói những điều thừa thãi. Bị một cô gái xấu xí hơn tuổi như tôi mời đi ăn, chắc chắn một thanh niên trẻ đẹp như cậu ấy sẽ chẳng vui mừng gì.

Câu "Hay để lần sau vậy nhé" sắp ra đến cổ họng, thì cậu ấy ngẩng mặt lên nói:

"Ăn hăm bơ gơ có được không?"

"Gì cơ?"

"Ăn hăm bơ gơ hay gì đó ở Mc Donald's nhé. Vì tôi không ăn được mấy món Tây Ban Nha hay Pháp gì gì đấy."

Cậu ấy đưa ngón út gãi gãi thái dương. Tôi cảm thấy như thứ gì đó nặng trĩu thắt chặt trong lồng ngực đã được gỡ bỏ hoàn toàn.

"Ừ, được đấy. Gần đây có cửa hàng nào không?"

Tôi nói xong, cậu ấy cười khoe hàm răng trắng như yên lòng. 30 phút sau, vừa nhìn JIRO phồng má ăn hăm bơ gơ cỡ lớn, tôi vừa ăn hăm bơ gơ phô mai.

Sau đó, chúng tôi gặp nhau thêm mấy lần nữa. Đầu tiên là khi trả đồ đã mượn, sau đó là hôm tôi cho cậu xem tiến trình điều tra, và cả khi có thêm

câu hỏi nữa. Tôi phải thừa nhận là ngay cả những việc có thể gọi điện thoại, tôi vẫn sắp xếp để có thể nhanh chóng gặp được cậu. Nhìn thấy cậu ấy không ngại phiền phức, thậm chí còn vui vẻ khi ở cùng tôi khiến tôi có dũng khí, mạnh dạn hơn.

“Dạo này cô có chuyện gì vui à?” Ông Ichigahara từ trên giường dò hỏi. Nhờ vậy mà tôi mới nhận ra mình vừa gõ bàn phím máy tính vừa ngâm nga khẽ hát.

“Ôi, xin lỗi ông.”

“Không sao mà. Dạo này, trông cô tươi tắn hẳn nhỉ. Nhìn những biểu cảm này ở phụ nữ tôi thấy dễ chịu lắm.

Bị ông Takaaki nhìn chằm chằm, tôi những muốn bỏ chạy. Nếu ở gần những người có con mắt tinh tường như ông, sẽ dễ dàng bị nhìn thấu tâm can.

“Thưa ông, về chuyện con của ông, xin ông đợi thêm một chút. Vì còn nhiều điều cần tìm hiểu.”

Tôi định đánh trống lảng, nhưng ông Takaaki lắc đầu.

“Không phải vội đâu. Cô cứ từ từ làm cũng được. Rồi khi nào tới lúc cô có thể báo cáo, hãy bảo tôi.”

“Tôi hiểu. Tôi sẽ thử tìm hiểu tiếp.”

Như đã nói với JIRO, tôi hoàn toàn không báo cáo quá trình với ông Takaaki. Chính ông Takaaki đã chỉ thị tôi như vậy. Và sự thật là ông ấy chưa từng hỏi tình hình điều tra lần nào.

Và ngày tôi cần báo cáo với ông ấy cuối cùng cũng tới gần. Trong số những đồ mượn từ JIRO, thứ trở thành manh mối lớn nhất chính là mấy miếng tã được làm bằng khăn tay. Trong số khăn tay ấy, có cái in tên của diễn viên. Người diễn viên đó bây giờ hầu như không ai biết, nhưng từng là nam diễn viên có tiếng của đoàn kịch mà Katsuko trực thuộc.

Không thể nhầm được, tôi tin chắc. Satonaka Jiro - chính JIRO là con của ông Ichigahara Takaaki.

[20]

Khi quyết tâm trả thù, tôi đã thử nghĩ xem liệu ai là người biết về JIRO. Nếu gia đình Ichigahara hoặc trong số những người liên quan này có người biết về sự tồn tại của JIRO, thì chắc chắn kẻ đó là hung thủ của vụ giết người rồi tự sát.

Nhưng dù tôi có lục lại ký ức đến mấy cũng không cách nào hiểu được. Tôi không nói cho bất kỳ ai, kể cả ông Takaaki, về anh ấy. Vậy mà, ai đã biết được cơ chứ?

Không thể nào JIRO lại tự nói ra được. Anh ấy không có lý do để làm thế. Vì ngay cả sau khi tôi khẳng định chắc chắn anh ấy là con của ông Takaaki, anh đã ngăn cản tôi báo cáo việc đó.

“Tại sao?” Tôi hỏi JIRO. “Tại sao tôi không được báo cáo?”

“Ngay từ đầu tôi đã nói rồi. Tôi chưa biết là có nên gặp hay không. Nếu cô báo cáo, kiểu gì ông ấy cũng đến gặp. Tôi ghét việc đó.”

“Tại sao cậu không muốn gặp?”

“Giờ có gặp thì để làm gì chứ? Đã vứt bỏ tôi vì phiền phức mà giờ lại mưu mô muốn tôi chăm sóc khi về già à? Không có chuyện đó đâu.”

“Nếu cậu không thích thì ông ấy cũng không thể tự nhận bố con đâu. Chỉ gặp thôi cũng không được à?”

“Tôi xin từ chối.”

“Nhưng cậu nỗ lực giúp tôi cho đến giờ chẳng phải vì cậu cũng muốn biết bố mẹ đẻ của mình là ai ư?”

“Cái đó thì đúng nhưng... vì tôi đã nghĩ chắc chắn là không phải.”

“Thật không? Thậm chí cậu đã rất nhiệt tình mà. Cậu đã nhiệt tình giúp tôi điều tra.”

Tức thì cậu ấy nói nhỏ lại: “Không phải vậy đâu.”

“Cái gì không phải vậy đâu?”

“Thì là...”

Cậu ấy định nói gì đó nhưng nhìn tôi rồi thở dài. “Thôi. Dù sao bây giờ tôi cũng không muốn gặp.”

Những cuộc nói chuyện như vậy lặp đi lặp lại hai, ba lần. Tôi lờ mờ đoán ra ý nghĩa “Không phải vậy đâu” mà cậu ấy nói. Có lẽ nào ý cậu ấy là “Vì muốn gặp em nên anh mới tận lực vậy.” Và hình như chính vì muốn nghe những lời đó mà tôi đã liên tục dồn hỏi cậu ấy.

Dù gì tôi cũng phải thuyết phục cậu, bằng cách nào đó. Nói đúng hơn là tôi muốn cậu ấy nắm lấy hạnh phúc. Bởi vậy, tôi đã quyết định cho cậu ấy biết tên bố mình, như một biện pháp tạm thời. Dù cậu ấy không biết tên Ichigahara Takaaki thì chắc chắn cũng phải biết đến công ty và sự nghiệp kinh doanh của ông ấy. Tôi nghĩ nếu biết người như thế là bố của mình, có lẽ cảm xúc của JIRO cũng thay đổi.

Đúng như dự đoán, cậu ấy tỏ rõ sự bất ngờ. Chúng tôi ngồi đối diện nhau trong quán cà phê mọi khi, mắt cậu ấy như nhìn xuyên qua cơ thể tôi để đến một nơi xa xôi nào đó.

“Không thể tin được”, cậu ấy lẩm bẩm. “Không ngờ người đó lại là bố của tôi...”

“Trong một thời gian dài, ông Ichigahara thậm chí cũng không biết việc mình có con.”

Tôi giải thích tóm tắt chuyện giữa ông Takaaki và bà Katsuko. Cả chuyện ông Takaaki đã không tìm cậu ấy ngay mà phải đến khi biết mình sắp không qua khỏi mới thay đổi ý định.

JIRO im lặng một lúc. Tôi hiểu cậu ấy cảm thấy không thoải mái trước sự xáo trộn của tình hình.

“Cô... vẫn chưa nói chuyện của tôi cho ông ấy đúng không?”

“Tôi chưa nói. Nói cho cậu biết về ông Ichigahara trước như này cũng tức là tôi đã phản bội lại ông ấy, nhưng chỉ mình cậu là tôi không nói dối được.”

Với tôi đây là những lời vô cùng táo bạo, nhưng JIRO chỉ lơ đễnh nhìn chăm chú vào không trung. Tôi thấy hơi sốt ruột.

“Cô đợi thêm một thời gian nữa được không?” Cậu ấy hỏi. “Tôi muốn bình tĩnh suy nghĩ lại thử xem. Hiện tôi vẫn chưa thể sắp xếp lại mọi thứ.”

“Tôi hiểu. Tôi sẽ đợi thêm. Cậu quyết định xong thì hãy liên lạc với tôi. Nhưng hãy suy nghĩ tích cực nhé. Vì ông Ichigahara không còn nhiều thời gian nữa.”

Tức thì, ánh mắt lạnh lùng, cậu ấy nói:

“Đó đâu phải là lỗi của tôi.”

Tôi không thể nghĩ ra được lời nào đáp lại ngay lúc ấy.

Sau đó mười hai ngày, không có liên lạc gì của cậu ấy. Trong khoảng thời gian đó, tôi đã gọi cho cậu ấy khoảng hai lần, nhưng lần nào cậu ấy cũng vắng nhà.

Và buổi tối của ngày thứ mười ba, đột nhiên cậu ấy đến chung cư tôi ở. Tôi có cho cậu biết địa chỉ, nhưng không thể ngờ cậu lại tới tận nhà như

vậy, quả tình tôi đã vô cùng bối rối.

Cậu ấy vừa tránh ánh mắt tôi vừa hỏi liệu cậu có thể vào nhà được không. Tôi đắn đo. Tất nhiên không phải tôi không muốn cho cậu ấy vào. Chỉ là tôi lo nếu dễ dàng đồng ý thì cậu ấy sẽ nghĩ thế nào.

Nhưng tôi không muốn bỏ lỡ cơ hội chỉ có hai người với nhau. Giả bộ bình thản, tôi mở cửa.

"Phòng đẹp thật!"

Đứng giữa phòng, cậu ấy nói: "Có mùi của phụ nữ. Mùi của cô Kiriyu... à không, của Eriko."

Âm hưởng của từ Eriko kích thích lồng ngực tôi. Nhưng bên ngoài tôi giả vờ như không nghe thấy, đoạn hỏi "Cậu uống cà phê nhé" rồi đi vào bếp. Vừa pha cà phê, tôi vừa nơm nớp lo lớp trang điểm của mình lúc này. Từ công ty về, tôi vẫn chưa tẩy trang. Thật là may, tôi nghĩ bụng. Tôi không có dũng khí đối diện cậu ấy với bộ mặt mộc.

"Thế là, cậu đã quyết tâm rồi phải không?"

Vừa mang cà phê ra, tôi vừa hỏi. Cậu ấy không đưa tay nhận lấy cốc mà chỉ nhìn chằm chằm làn hơi bốc lên.

"Máy đánh chữ à?"

Cậu ấy hỏi. "Sao cơ?" Tôi hỏi lại.

"Cô gõ bản báo cáo bằng máy đánh chữ à?"

Ý JIRO là bản báo cáo liên quan đến cậu ấy. "Đúng vậy", tôi trả lời.

"Cái máy đánh chữ ấy giờ có ở đây không? Hay ở công ty?"

"Tôi không thể làm ở công ty. Cậu đến đây, tôi sẽ cho cậu xem."

Tôi dẫn cậu ấy đến trước máy chữ, cho cậu xem bản báo cáo đang làm dở. Sau khi nhìn như đắm chìm vào màn hình, cậu hỏi: "Chỉ in nữa là xong phải không?"

"In ra, rồi tôi ký vào nữa là xong."

"Ừm..."

Cậu ấy nhìn màn hình lần nữa rồi nói: "Bây giờ, ở đây, nếu tôi xóa toàn bộ nội dung, cô có giận không?"

"Sao cậu lại làm thế?"

"Không... chẳng có gì đặc biệt."

"Nếu cậu xóa thì tôi phải làm lại thôi."

"Đúng vậy nhỉ."

Cậu ấy quay lại phòng khách. Tôi tắt công tắc máy đánh chữ.

“Cứ thế này, tôi thấy bực mình quá.” Cậu ấy lầm bầm.

“Sao cơ?”

“Tôi thấy bực mình. Vì mọi chuyện sẽ thành như ý ông ta. Tìm được con trai bình an vô sự, rồi lại có thể kéo nó đến bên cạnh lúc lâm chung.”

“Cậu không phải chăm sóc ông ấy đâu. Ông Ichigahara không phải người như vậy.”

“Đối với tôi, khối tài sản thừa kế kếch xù kia mới là mối phiền phức to lớn đấy.”

“Dù cậu nói vậy...”

JIRO nhìn rất bấn loạn. Tôi vừa nghĩ những lời có thể khiến cậu ấy bình tĩnh lại, vừa khuấy thìa trong cốc cà phê.

“Vậy, cậu muốn làm thế nào?”

Tôi gặng hỏi thì hai má cậu ấy giật giật. Cậu ấy từ từ nhìn mặt tôi.

“Hôm nay, tôi... đến để xâm hại cô.”

“Sao cơ?”

Tôi cất giọng mà không hề thay đổi biểu cảm. Có lẽ nên nói là không thể thì đúng hơn. Những lời cậu ấy nói rõ ràng tôi nghe thấy, nhưng ý nghĩa thì không lọt được vào đầu.

“Tôi sẽ xâm hại cô...” cậu ấy nắm lấy tay tôi. “Ngay bây giờ...”

“Đợi đã!”

Tôi cố giật tay lại, nhưng cậu ấy khỏe quá nên không thể di chuyển gì. Tôi từ bỏ, không những thế tôi đưa tay còn lại đặt lên tay cậu ấy. “Tại sao lại thành ra thế này?”

“Để nhắc cho ông ta nhớ”, cậu ấy nói. “Tôi sẽ dạy cho ông già Ichigahara gì đấy. Rằng nếu ông tưởng mọi thứ sẽ như ông tính toán thì ông đã lầm to rồi.”

“Ông ấy không nghĩ như vậy đâu.”

“Không, ông ta có nghĩ. Chắc chắn ông ta tin rằng chỉ cần có tiền, thì quá khứ như thế nào cũng có thể xóa sạch được. Bởi vậy, tôi sẽ xâm hại cô. Cô cứ thoải mái báo cáo việc này cho ông ta. Chắc hẳn ông ta sẽ không tài nào lường trước được tình huống này. Biết tôi làm chuyện như vậy, liệu ông ta có còn muốn nhận tôi là con trai không nhỉ? Tôi cá là không. Nói là muốn xin lỗi tôi nhưng chắc cũng ở mức đó mà thôi.”

“Vì những lý do đó mà cậu xâm hại tôi?”

Bị tôi nhìn chằm chằm, cậu ấy chớp chớp mắt nhìn sang ngang. Cơ má cậu chuyển động.

“Không phải chỉ vì vậy... Từ trước... tôi đã muốn ôm cô rồi.”

Lời nói của cậu ấy đánh thẳng vào ngực tôi. Tim bắt đầu đập dồn dập đến mức tôi như cảm nhận được cả máu đang lưu thông. Từ cơ cổ cho đến má đều nóng như bị lửa đốt.

“Tôi hiểu lý do của cậu. Bởi vậy hãy bỏ tôi ra.”

Tôi quyết che giấu những rung động trong lòng, cố gắng bỏ tay cậu ấy ra. Cậu ấy từ chối và vẫn nắm bằng lực rất mạnh, nhưng lần này tôi cũng không chịu thua. Tôi giằng tay thoát ra rồi đứng lên, đi về phía ban công. Trên khung cửa kính hiện lên hình ảnh cậu ấy. Mắt cậu ấy đổ dồn vào lưng tôi.

Tôi đóng rèm lại, xoay nửa người, nhìn xuống cậu ấy. Trống ngực vẫn đập nhanh như cũ, tôi khổ sở kìm lại hơi thở dồn dập.

“Tôi hiểu rồi”, tôi nhắc lại. Và sau khi hít thật sâu, tôi nói tiếp: “Ôm tôi đi!”

Cậu ấy có vẻ hoang mang thấy rõ, chỉ khẽ mấp máy miệng như thể đã quên cách phát âm.

“Tôi không muốn cậu làm ra những việc như xâm hại phụ nữ”, tôi nói. “Hơn nữa, bản thân tôi cũng không muốn bị xâm hại. Đây là việc dựa trên sự đồng thuận. Nếu đối phương là cậu thì bị ôm cũng chẳng sao.”

Cậu ấy đưa mắt nhìn cốc cà phê để trên bàn.

“Cô có đồ gì uống không? Whisky chẳng hạn?”

“Có đấy. Nhưng không được. Đánh lừa cảm xúc bằng rượu là hèn nhát.”

Tức thì, JIRO với tay lấy cốc cà phê rồi hớp một hơi hết sạch. Đặt cốc xuống, im lặng đứng lên, cậu ấy cứ cúi gằm tiến lại chỗ tôi.

“Cô không báo cáo chuyện này đấy chứ?” Cậu ấy hỏi.

“Không đâu. Chẳng có lý do gì để tôi làm thế cả. Vì đây là việc cá nhân của tôi.”

Cậu ấy nhìn chằm chằm vào mắt tôi. Tôi nhận ánh nhìn từ chính diện, nhưng nói thật thì việc này đúng là tra tấn tinh thần.

Khoảnh khắc tiếp theo, tôi bị cậu ấy ôm ghì lấy. Vì lực mạnh, nên trong một khắc tôi ngạt thở. Rồi cậu ấy hôn tôi cuồng nhiệt. Từ lâu lắm rồi, tôi cũng từng có một nụ hôn chớp nhoáng. Nhưng chuyện đã từ hơn 10 năm trước. Tôi thậm chí còn chẳng có thời gian để lo cậu ấy sẽ nhận ra rằng tim tôi đang đập loạn xạ.

Đê mê ngọt ngào, căng thẳng và cả một chút đớn đau. Cậu ấy không vụng về nhưng cũng không hẳn thành thục. Dù sao đó chỉ là ấn tượng đơn

thuần của tôi.

32 năm. Trải qua bao năm tháng như những ký ức nhạt nhòa, tôi lần đầu tiên trở thành đàn bà.

Từ sau buổi tối đó, cuộc đời tôi thay đổi hoàn toàn. Một ngày 24 giờ tôi nghĩ đến JIRO không ngừng nghỉ. Tôi không thể tưởng tượng cuộc sống không có anh ấy. Tôi nghĩ thậm chí mình có thể chết vì anh ấy.

[21]

Tôi mơ màng trong nỗi buồn. Tôi đã nhớ lại cả những điều không nên nhớ. Giờ đâu phải lúc bi lụy. Tôi phải tìm ra sự thật càng sớm càng tốt.

Tôi quay về phòng mình, chỉ còn cảnh sát trẻ Takano ở đó. Nghe nói những việc cần điều tra hầu hết đã hoàn thành.

"Vậy thì, tôi vào phòng được rồi nhỉ?"

"Việc đó thì được, nhưng tôi có điều cần bà Honma xác nhận. Ngoài di thư đó ra, bà có bị mất thứ gì khác không?"

"Ô, để tôi xem nào..."

Tôi vào phòng, giả vờ tìm lại trong túi xách, rồi bồn rửa mặt.

"Phụ nữ nhiều đồ trang điểm thật nhỉ."

Takano nhìn đủ loại chai lọ đặt trên bồn rửa mặt, nói. Chắc kèm cả ý "bà già rồi mà còn bày đặt". Nếu là phụ nữ, nhìn chỗ mỹ phẩm này chắc chắn sẽ sinh nghi. Vì có những thứ thông thường họ sẽ không dùng.

"Hình như tôi không mất gì khác nữa đâu."

Sau khi nhìn xung quanh một lượt, tôi nói.

"Vậy à", Takano gật đầu rồi nhìn xuống túi xách. "Món đồ này của bà lạ nhỉ. Bên trong chắc là whisky hay gì à?"

Tôi biết cậu ta đang nói tới thứ gì. Bình đựng rượu bằng thép không gỉ từ ngăn túi xách lộ ra ngoài.

"À, cái này phải không?"

Tôi ấn cái bình vào trong ngăn túi rồi đóng túi lại. "Không, bên trong không phải là rượu đâu. Cồn để tôi tẩy trang ấy mà..."

Đúng lúc đó có tiếng gõ cửa. Tôi trả lời thì Sosuke ló mặt vào.

"Ô, ngài cảnh sát vẫn còn ở đây à? Bà Honma, thanh tra Yazaki hình như muốn gặp mọi người đấy."

"Có chuyện gì vậy?" Nói đoạn tôi đứng lên.

"Có vẻ họ đã tìm ra được điều gì đấy. Nhưng họ không chịu nói rõ, thật phiền quá."

Sosuke vừa nói vừa liếc sang cảnh sát Takano.

Tôi cùng mọi người đứng đợi ở sảnh, rồi thanh tra Yazaki đi tới. Nét mặt anh ta giờ đã khá nghiêm nghị.

"Bà Kobayashi!"

Thanh tra cất tiếng gọi Kobayashi Maho. "Tôi muốn hỏi lại lần nữa, ngày hôm qua, bà thực sự không cho bất cứ ai mượn chìa khóa đa năng phải không?"

"Ban nãy tôi cũng đã trả lời anh rồi đấy thôi."

Nghe bà ấy nói, thanh tra Yazaki lắc đầu.

"Xin bà hãy trả lời rõ ràng. Bà không cho ai mượn đúng không?"

"Tôi không cho ai mượn cả."

"Được rồi."

Tiếp theo, thanh tra nhìn về phía tôi. "Bà Honma, hôm qua cô Yuka có vào phòng bà lần nào không?"

"Không ạ", tôi lắc đầu.

Thanh tra gật đầu một cái rồi khoanh tay, nhìn chằm chằm tất cả những người liên quan đang chờ, vẻ đầy thần bí.

"Chúng tôi phát hiện có dấu vân tay của cô Yuka trên chìa khóa đa năng."

Ai đó vừa "ồ" một tiếng. Như để phụ họa theo, thanh tra Yazaki gật đầu hai, ba cái.

"Không chỉ ở chìa đa năng, mà ở cả cửa và mép cửa trượt trong phòng Inoichi, là phòng bà Honma nghỉ lại, cũng thấy dấu vân tay của cô Yuka. Như bà Honma vừa nói, từ sau khi đến đây, chắc chắn cô Yuka chưa hề vào phòng bà Honma. Vậy tại sao dấu vân tay của cô ấy lại lưu ở mấy chỗ đó?"

"Tức người lấy trộm di thư là Yuka?"

Yoko cất giọng the thé. Thanh tra gật đầu.

"Nghĩ như vậy thì cũng hợp lý."

"Hàm hồ. Tại sao Yuka phải làm việc đó?"

Kiyomi phản pháo lại, mắt đã rơm rớm.

"Đúng vậy", thanh tra Yazaki nói bằng giọng điềm tĩnh trái ngược hẳn. "Tại sao cô Yuka phải làm việc đó, chúng tôi cũng muốn hỏi điều này. Là mẹ, bà có nhận thấy điều gì không?"

"Chắc chắn là không rồi."

Kiyomi nói, giọng đanh thép.

"Những người khác thì sao?"

Viên thanh tra hỏi nhưng không ai trả lời. Có lẽ không phải là họ không có suy đoán gì, chỉ là họ không muốn tự bản thân nói ra điều đó mà thôi.

"Bà Fujimori Yoko", anh ta gọi đầy đủ cả tên Yoko. "Tối qua, nghe nói bà đã đưa ra suy luận rằng nếu vụ án giết người yêu rồi tự sát nửa năm

trước được dàn dựng, thì biết đâu trong di thư của cô Kiriyu Eriko sẽ viết nội dung tố cáo sự thật đó?”

“... Vâng”, bà ta ủ rũ đáp lời.

“Nếu suy luận của bà là đúng, thì đối với hung thủ, di thư của cô Kiriyu là thứ rất bất lợi nhỉ?”

“Tôi nghĩ vậy.”

“Nếu vậy”, viên thanh tra dựng ngón tay trỏ trước mặt. “Việc cô Yuka lấy trộm di thư chứng tỏ cô ấy là hung thủ dàn dựng vụ giết người yêu rồi tự sát?”

“Ông nói cái gì cơ, tại sao Yuka lại...”

Kiyomi từ bên cạnh hét ầm lên. Viên cảnh sát đứng gần đó trấn an.

“Phu nhân, xin bà bình tĩnh. Chỉ là giả thuyết thôi.”

“Giả thuyết gì chứ. Toàn những điều vô căn cứ. Con bé đã bị giết giờ lại còn bị các người nghi ngờ vớ vẩn... Yuka đáng thương của tôi.”

Bà ta khóc toáng lên, nhưng cũng nhờ vậy mà bầu không khí yên tĩnh trở lại. Thanh tra Yazaki không thay đổi sắc mặt, tiếp tục hỏi: “Thế nào, bà Fujimori?”

Yoko xoa hai tay vào nhau như để nén xúc động.

“Tôi chỉ nói là có khả năng được dàn dựng, chứ không nói nhất định là như thế. Hơn nữa, sao lại có chuyện Yuka là hung thủ cơ chứ...”

“Nhưng bà thừa nhận là có khả năng phải không?”

Viên thanh tra hỏi dồn. Yoke thở dài như đành chấp nhận.

“Vâng, có khả năng.”

“Phải vậy chứ. Mời bà ngồi xuống.”

Thanh tra vòng hai tay ra sau lưng, hơi cúi đầu, đi qua đi lại trước mặt chúng tôi. Rồi đứng lại, lẩm bẩm: “Vậy tức là sao nhỉ?” Người đã lấy trộm di thư của cô Kiriyu Eriko mà bà Honma giữ có vẻ là cô Yuka. Cô Yuka lại bị kẻ nào đó sát hại. Các vị thấy điều này thế nào?”

“Di thư có ở trong phòng Yuka không?”

Naoyuki hỏi, viên thanh tra lắc đầu.

“Chúng tôi đã tìm khắp nơi nhưng không thấy. Có thể hung thủ đã mang đi rồi. Nhưng nếu như vậy thì lại sinh ra nghi vấn là tại sao hung thủ lại mang nó đi.”

“Tôi trình bày suy nghĩ của mình được chứ?”

Cắt lời viên thanh tra, Naoyuki nói. Yazaki đưa tay ra như nói xin mời.

“Tại sao Yuka lại lấy bức di thư đó thì tôi không rõ. Nhưng tôi nghĩ việc này không liên quan gì tới việc con bé bị giết cả. Hung thủ cầm nó đi có thể vì nghĩ bên trong phong bì có tiền hay gì đó. Trên thực tế, ví của con bé cũng mất mà, đúng không?”

Giả thuyết của anh ta hàm ý hung thủ là kẻ đột nhập từ bên ngoài. Ngay lập tức, Sosuke hùa theo.

“Đúng đấy, có thể vì trên phong bì đó không viết gì nên hung thủ lẻn vào nhầm là phong bì tiền.”

Những người khác cũng khẽ gật đầu.

“Đúng là có khả năng như vậy.”

Thanh tra Yazaki đồng ý với giọng đầy hình thức. “Chỉ là tôi cảm thấy hơi quá trùng hợp.”

“Anh Yazaki”, Naoyuki nói giọng dữ dằn. “Anh muốn nói hung thủ là một trong số chúng tôi đấy à?”

“Anh nói gì vậy”, thanh tra tròn mắt ngạc nhiên, đoạn nói: “Tôi nào có. Chính vì nghĩ tới khả năng hung thủ là người ngoài, nên chúng tôi mới cho tiến hành lấy lời khai những người quanh đây hòng tìm ra kẻ tình nghi. Nhưng hiện tại vẫn chưa có thông tin đáng tin cậy.”

“Việc xảy ra giữa đêm nên không có nhân chứng cũng phải thôi.”

“Có lẽ đúng như anh nói.”

“Các anh nói phát hiện dấu vân tay của Yuka ở phòng bà Honma, nhưng phòng Yuka thì sao? Sáng nay, cảnh sát đã lấy dấu vân tay của tất cả chúng tôi mà.”

Yoko nói vẻ thù hằn. Viên thanh tra mở sổ tay.

“Ngoài dấu vân tay của chính cô Yuka, chúng tôi phát hiện có dấu vân tay của bà Ichigahara Kiyomi, bà Kobayashi Maho, cô Fujimori Kanae, cùng nhân viên phụ trách dọn dẹp. Người nhân viên ấy hôm qua không đến đây, mà chứng cứ ngoại phạm cũng đã được xác nhận.”

“Kẻ trộm thì hẳn sẽ đeo găng tay chứ”, Naoyuki nêu ý kiến.

“Có lẽ vậy. Ngoài vân tay, chúng tôi cũng đã tìm thấy một vài sợi tóc. Hiện bên giám định đang xét nghiệm.”

Nghe đến tóc, tim tôi đập thình thịch. Có lẽ tóc tôi cũng đã rụng. Nếu là tóc của tôi thì cũng có thể bao biện bằng cách nào đấy, nhưng tóc giả màu trắng là sợi tổng hợp. Liệu trong số sợi tóc tìm thấy có lẫn sợi tóc bạc nào không?

Không, nếu lẫn thì chắc chắn chẳng đợi điều tra họ đã truy hỏi tôi rồi. Vì theo tôi thấy thì ngoài tôi ra không có ai có tóc bạc cả. Ổn rồi, ổn rồi. Tôi động viên bản thân.

"Từ tóc sẽ biết được điều gì?" Sosuke hỏi.

"Nhiều thứ lắm", thanh tra trả lời. Nhưng xem ra anh ta không có hứng giải thích thêm.

"Nếu không phải là tóc của những người ở đây thì khả năng cao hung thủ là người ngoài nhỉ." Naoyuki nói như nhắc nhở.

"Vâng, đúng vậy", thanh tra Yazaki trả lời không chút hào hứng, đoạn hỏi: "Ngoài ra có ai có câu hỏi nào khác không?"

Không ai nói gì. Viên thanh tra ho một tiếng. "Dù sao tại thời điểm này, vẫn chưa thể đưa ra kết luận gì cả. Tuy nhiên, dẫu sao, vẫn phải làm sáng tỏ hành động của cô Yuka. Vì hành động lẻn vào phòng lấy cắp di thư của người khác chắc chắn phải có sự tình nào đó. Có lẽ từ giờ tôi sẽ còn hỏi mọi người nhiều điều, nên xin hãy hợp tác."

Giọng điệu của viên thanh tra như thể hiện quyết tâm sẽ lật lại cả vụ án nửa năm trước để điều tra. Bầu không khí càng trở nên u ám hơn, cùng lúc đó, những ánh nhìn dò xét biểu cảm của nhau trong khoảnh khắc bắt gặp nhau giữa khoảng không.

[22]

Tôi tạm thời quay về phòng mình. Cơ thể mệt mỏi đến mức tôi chẳng thể làm gì. Tối qua, đúng là tôi chẳng chợp mắt được tí nào, nhưng hơn cả, việc cải trang liên tục trong nhiều giờ đồng hồ đã bào mòn sức mạnh tinh thần của tôi hơn tưởng tượng. Tôi xếp đệm ngồi thành hàng rồi nằm lên đó.

Dù vậy, vì không thể ngủ được nên tôi khẽ nhắm mắt, quyết định sắp xếp lại mọi thứ trong đầu.

Đầu tiên là việc của Yuka. Tại sao cô ấy lại lấy trộm di thư?

Yuka không phải loại con gái sẽ giết người vì tài sản thừa kế. Lòng tự trọng của Yuka đúng là cao, và có vẻ cô ấy sẽ không thể chịu đựng sự nghèo khó, nhưng nếu cứ duy trì mức sống hiện tại thì có lẽ Yuka sẽ chẳng mạo hiểm đánh cược làm gì. Và rõ ràng ngay cả hiện tại, với tiềm lực tài chính của mẹ con họ thì chẳng có gì phải lo lắng cả.

Nói đúng hơn, nếu nhắm vào tài sản thì có lẽ là bà mẹ. Kiyomi là người đàn bà tham lam hơn vẻ bề ngoài. Nếu bà ta không có được khoản tài sản thừa kế đáng kỳ vọng của ông Takaaki, thì có lẽ sẽ kích động đến mức phát điên mất.

Ra là vậy, tôi mở mắt.

Có thể Kiyomi là hung thủ.

Nếu vậy cũng có thể giải thích được việc Yuka trộm di thư. Vì biết mẹ mình chính là thủ phạm ngụy tạo vụ giết người rồi tự sát, nên để che giấu việc đó, cô ta đã lấy trộm di thư. Có khi bà mẹ đã nhờ con gái làm cũng nên.

Nhưng tại sao Yuka lại bị giết? Nó không liên quan gì tới vụ giết người rồi tự sát mà chỉ là để tăng phần tài sản thừa kế, ai trong số Sosuke, Yoko hoặc Naoyuki đã làm việc đó ư?

Không, không thể nghĩ việc Yuka lấy trộm di thư không liên quan tới việc cô ta bị giết. Chẳng cứ Yazaki, tôi cũng cho việc như vậy là quá mức ngẫu nhiên.

Nếu Kiyomi không phải là mẹ Yuka thì chắc cũng có khả năng nội bộ chia rẽ, nhưng đời nào mẹ lại giết con gái.

Vấn đề là ở chữ "И". Rốt cuộc là có ý nghĩa gì? Yuka định nhắn nhủ lại điều gì?

Trong khi còn đang mải mê suy nghĩ, có lẽ vì mệt mỏi mà tôi hơi lơ mơ ngủ. Tôi tỉnh giấc vì có tiếng gõ cửa.

Sau khi kiểm tra tình trạng cải trang qua gương tay, tôi đáp lời rồi mở khóa cửa. Người đứng bên ngoài là thanh tra Yazaki và cảnh sát Takano.

“Bà đang nghỉ ngơi ạ?” Viên thanh tra hỏi với giọng điệu hối lỗi.

“À vâng, tôi cũng đang lơ mơ thôi ạ.”

Tôi cố gượng cười, nhìn hai người cảnh sát: “Xin lỗi, có việc gì vậy ạ?”

“Chả là chúng tôi có chút việc muốn hỏi bà. Giờ có tiện cho bà không ạ?”

“Vâng, xin mời.”

Tôi mời hai người vào rồi đưa đệm ngồi ra. Nhưng cả hai cùng ngồi khoanh chân lên chiếu. “Hôm qua, bà có đi ra vườn phải không?”

Đây là câu hỏi đầu tiên. Tôi trả lời có, thì ở bên cạnh Takano trải một thứ như tấm bản đồ ra. Nhìn kỹ thì đó là bản phác thảo đơn giản của khu vườn. Một cái hồ được vẽ ở gần như chính giữa.

Viên thanh tra hỏi tôi đi dạo lúc mấy giờ và ở khu vực nào. Tôi đáp là trước khi đi ngủ, và lúc ấy tôi có gặp Kobayashi Maho. Ở bên cạnh, Takano vẽ vào bản phác thảo lộ trình ấy. Tôi hiểu rõ mục đích của họ.

Sau khi nghe xong chuyện, viên thanh tra xoa cằm vẻ mãn nguyện.

“Cảm ơn bà nhiều.”

“Không có gì. À mà việc này có liên quan tới dấu chân tìm thấy ở ven hồ không ạ?”

Tôi thử dò hỏi như không có gì, nhưng mặt viên thanh tra lập tức biến sắc.

“Bà nghe chuyện này từ ai?”

Tôi kể lại cuộc trò chuyện với luật sư Furuki và Ajisawa Hiromi lúc nãy. Sắc mặt thanh tra Yazaki liền trở lại như cũ.

“Hóa ra là vậy.”

“Quả đúng là dấu chân của hung thủ phải không?”

“Vẫn chưa thể nói được gì. Ý tôi là chúng tôi cũng không thể phán đoán được. Chỉ chắc chắn được là ai đó đã nhảy qua hồ. Vì ở phía bên kia hồ cũng có dấu chân tương tự.”

“Ồ, cái đó bí hiểm nhỉ.”

“Nếu chỉ đi dạo thông thường, thì chẳng ai làm thế cả.”

Nói xong, thanh tra cười nhăn nhó, rồi nhanh chóng lấy lại vẻ mặt nghiêm túc. “Vẫn chưa thể nói được gì, nhưng nếu là dấu chân của hung thủ thì đây là manh mối khá quan trọng. Tuy nhiên, vì hình dạng không rõ ràng nên có vẻ khó xác định được ai cụ thể.”

“Có nghĩa là hung thủ sau khi ra khỏi phòng cô Yuka, đã nhảy qua hồ rồi chạy trốn đi đâu đó?”

Đương nhiên tôi đang nói với ý hung thủ là kẻ ở bên ngoài. Nhưng câu trả lời của viên thanh tra lại bao hàm một ý nghĩa khác. “Đúng vậy. Chắc hắn quay lại đâu đó trốn chăng.”

“Dù sao”, anh ta tiếp “lúc này, chỉ có thể kết luận chủ nhân của dấu chân đó là người có đủ thể lực để nhảy qua hồ. Ngoài điều ấy ra, có lẽ không nên có cái nhìn phiến diện.”

“Vâng, nếu vậy thì không phải tôi rồi. Những người khác không nói làm gì, chứ tôi sao có khả năng làm việc đấy.”

Câu buông khỏi miệng tôi mới thấy mình đã lỡ lời. Một lão phu nhân phẩm hạnh đầy mình mà lại tự biện hộ quá đáng thế này. Dù vậy, viên thanh tra cũng chẳng có vẻ sinh nghi, chỉ nói thẳng tuột: “Nhưng cũng chưa chắc đã là hành vi phạm tội của người ở bên trong.”

Vì câu hỏi đã tạm lắng xuống, tôi quyết định pha trà mời hai người. Hai người đưa tay đỡ lấy tách trà, vẻ ái ngại.

“Tách trà đẹp quá.”

Nhấp một ngụm xong, viên thanh tra cầm tách trà lên nói, rồi quay sang phía tôi. “Nhắc mới nhớ, nghe nói bà Honma đã từng dạy trà đạo ạ?”

“À, vâng... Chuyện cũng từ lâu rồi.”

Tôi đã từng nghe chuyện này từ phu nhân Honma. Nhưng tại sao người đàn ông này lại biết chuyện đó. Tức thì, anh ta nói như đọc hết tâm tư tôi.

“Xin thứ lỗi, nhưng tôi đã xác nhận thông tin từ phía Maebashi.”

“À, ra vậy...”

Trong suốt nửa năm qua, phu nhân Honma không chạm mặt với bất kỳ người hàng xóm nào. Không biết họ có nghi ngờ điểm này không nhỉ.

“Trà đạo tôi cũng từng học một chút đấy. Nhưng tôi đánh bọt không đẹp, mãi mà không lên tay được.”

“À, cái đó thì ban đầu tôi cũng học vất vả lắm.”

Tôi trả lời qua loa cho khớp với câu chuyện, thanh tra Yazaki liền bắt chước khuấy chổi trong tách, đoạn nói: “Thế à. Vậy thì tôi không làm được cũng đành chịu thôi.”

“Mẹ của cô Yuka... cô Kiyomi, các anh thẩm vấn xong rồi chứ ạ?”

Tôi quyết định thay đổi chủ đề câu chuyện.

“Vâng, cũng gọi là xong.”

Viên thanh tra quay sang nhìn cậu cảnh sát Takano. Có vẻ họ đã khá vất vả.

"Có gì có thể coi là manh mối không vậy?"

"Không bà ạ. Nhưng buộc phải nói thì, là thuốc ngủ chăng."

"Thuốc ngủ?"

"Nghe nói cô Yuka vì khó ngủ nên đã đến chỗ mẹ xin thuốc. Bà Kiyomi luôn mang theo thuốc khi đi du lịch, nên đã đưa cho cô ấy một viên."

"Ồ..."

Yuka cần thuốc ngủ để làm gì nhỉ? Tôi im lặng, như nhìn ra được suy nghĩ của tôi, viên thanh tra nói: "Có lẽ cô Yuka định bắt bà Honma uống. Nếu bà ngủ, đương nhiên cô ấy sẽ dễ dàng lấy trộm di thư hơn. Nhưng hình như cô ấy đã không cần làm thế."

"Vì người già hay ngủ sớm mà."

Tôi cười khổ rồi hỏi dò: "Thanh tra có nghĩ vụ giết người yêu rồi tự sát nửa năm trước với vụ án lần này có quan hệ với nhau không?"

Viên thanh tra đặt tách trà xuống, khoanh tay đầy kiểu cách rồi cất giọng ậm ừ.

"Giờ thì tôi nghĩ là có. Tôi sẽ nói riêng với bà Honma điều này. Sự thật là khi vụ giết người yêu rồi tự sát xảy ra, nghe nói trong nội bộ cảnh sát cũng có ý kiến hoài nghi. Họ cho rằng nên điều tra thêm bối cảnh của vụ án, rồi còn nghi đấy phải chăng là âm mưu của kẻ nào đó. Dù thế, vụ án vẫn kết thúc trong mơ hồ, ngay cả nhân chứng sống duy nhất, cô Kiriyu Eriko, cũng không đưa ra lời khai lật lại giả thuyết vụ giết người tự sát là cố ý. Trong khi đó, bản thân cô ấy lại lên kế hoạch tự tử."

"Nếu có liên quan đến vụ án lần này, thì sẽ liên quan thế nào nhỉ?"

"Thì..." viên thanh tra nghiêng đầu suy tư. "Hợp lý nhất thì như cô Fujimori Yoko đã nói, điểm chung đều nhắm vào tài sản thừa kế. Tuy nhiên, suy luận cũng vẫn chưa khớp hoàn toàn. Kiểu chỗ kia được thì chỗ này lại không thông."

Có vẻ như cảnh sát cũng đang bị lạc vào mê cung giống tôi. Hẳn nhiên là tôi có lợi thế áp đảo hơn.

"Nếu vụ giết người yêu rồi tự sát kia đúng là ngụy tạo..."

Thanh tra Yazaki buông tay xuống, rướn người về phía tôi. "Hung thủ tại sao lại phải chọn kiểu ngụy tạo giết người yêu rồi tự sát nhỉ? Nếu muốn giết cô Kiriyu Eriko thì chỉ cần làm giả thành vụ tự sát là được mà. Không thì tai nạn cũng được."

“Cái đó thì...”

Bị chọc đúng chỗ hiểm, tôi ngập ngừng.

“Quan trọng hơn, tại sao hung thủ lại chọn lữ quán này làm hiện trường vụ giết người ngụy tạo? Muốn không bị nghi ngờ thì phải chọn chỗ nào khác hẳn, như vách đá mà cô Kiriyu đã nhảy xuống tự sát chẳng hạn.”

Sau khi nói liên hồi với giọng nhiệt huyết, thanh tra cười như tự chế nhạo bản thân. “Buồn cười thật. Tôi lại bị đắm chìm vào vụ án trong quá khứ chứ. Tóm lại là, việc giải quyết vụ án lần này rất quan trọng.”

“Chắc chắn trong lúc đó sẽ có được manh mối.”

“Được vậy thì tốt quá.”

Viên thanh tra đưa mắt ra hiệu với Takano, rồi đứng lên. “Cảm ơn bà đã tiếp chúng tôi. Có lẽ tôi sẽ lại hỏi bà điều gì đó, lúc đấy mong bà hợp tác.”

“Vâng, lúc nào cũng được ạ.”

Sau khi thanh tra cảnh sát đi khỏi, tôi nhớ lại câu hỏi anh ta đặt ra. Rằng tại sao hung thủ lại chọn lữ quán này là hiện trường của vụ giết người ngụy tạo.

Đấy là vì nơi đây đáng nhẽ đã trở thành địa điểm hội ngộ của bố con ông Takaaki.

Lúc tôi đang đắm chìm trong hạnh phúc, thì bi kịch cũng rình rập khắp nơi. Bệnh tình của ông Takaaki xấu đi rất nhanh. Tôi đề nghị JIRO để tôi báo cáo việc của anh cho ông ấy.

“Sắp tới, có cuộc họp mặt người nhà Ichigahara đấy.” Tôi nói với anh. “Mọi người sẽ ở lại lữ quán tên Kairotei. Em nghĩ nếu có thể, ông Ichigahara sẽ muốn giới thiệu con mình vào lúc đó. Bởi vậy, em muốn báo cáo trước lúc đấy.”

JIRO có vẻ phân vân. Dù phủ nhận, nhưng tôi tin chắc là anh cũng muốn gặp bố mình.

“Anh hiểu rồi. Anh sẽ gặp.”

Sau khi im lặng một hồi, anh ấy nói. Tôi nở nụ cười, thì anh ấy tiếp: “Nhưng em đừng thông báo trước. Anh sẽ đi gặp trực tiếp.”

“Anh sẽ gặp kiểu gì?”

“Khi họ hàng nghỉ tại đó, anh sẽ đến phòng ông Takaaki. Anh sẽ làm ông ấy bất ngờ. Eriko sẽ giúp anh chứ?”

“Việc đó thì em không ngại nhưng...”

“Vậy thì quyết định thế nhé.”

Anh ấy nói với giọng hào hứng, rồi đập lòng bàn tay trái vào mu bàn tay phải.

Tối hôm đó, tôi mở sẵn khóa cửa kính để anh ấy có thể vào bất cứ lúc nào. Tôi chui vào chăn, nhắm mắt lại, nhưng vì phấn khích nên không tài nào ngủ được. Khi ấy tôi đã mang tâm trạng của đứa trẻ vừa nghĩ ra một trò đùa nghịch tinh quái.

Nhưng thứ chờ đợi tôi vào buổi tối hôm đó lại là bi kịch không thể tưởng tượng nổi.

JIRO, JIRO của tôi.

Nỗi căm hận bị cướp mất anh ấy, tôi sẽ báo thù bằng chính đôi tay mình.

[23]

Tôi ở trong phòng đến chiều tối thì Kobayashi Maho tới gọi. Bà ta thông báo là đã chuẩn bị xong bữa tối.

"Bà đích thân làm ạ?"

Tôi ngạc nhiên hỏi. Chắc chắn hôm nay đầu bếp không đến.

"Không ạ, tôi đã đặt sushi theo lời ông Sosuke. Xin lỗi bà."

"Không, không", tôi phẩy tay. "Tôi thì cơm chan trà cũng xong mà. Nhưng bà đã mất công mua về thì tôi xin phép dùng."

Tại phòng ăn tối qua, sushi đã được bày ra. Những người đã ngồi vào chỗ đang bắt đầu dùng bữa. Trong tình hình này cũng chẳng thể trách họ vô phép.

"Cảnh sát đã về rồi ạ?"

Kanae đã nhanh chóng ăn hết khay sushi của mình, đang cầm cốc trà nóng, hỏi.

"Không thấy bóng dáng ngài thanh tra đâu nhỉ." Yoko phụ họa theo. "Có lẽ anh ta quay lại phòng điều tra rồi cũng nên."

"Cảnh sát vẫn còn trong vườn đấy", Sosuke lên tiếng. "Bọn họ chăm chỉ thật. Phải ngả mũ cúi đầu trước sự hăng hái và kiên trì của họ."

"Họ cứ bắt được hung thủ thì sẽ chẳng ai phàn nàn gì." Yoko than thở.

Luật sư Furuki và Ajisawa Hiromi lúc bấy giờ mới đến ngồi vào ghế.

"Xin lỗi, còn phiền đến cả luật sư bị cầm chân ở đây."

Sosuke thay mặt gia đình nói lời xin lỗi. Vị luật sư già tươi cười trả lời: "Ôi, có gì đâu."

"Tối nay ông nghỉ ở đâu ạ?" Naoyuki hỏi.

"Tôi xin phép ở lại khu lữ quán của nhân viên. Một vài cảnh sát cũng sẽ ở đó thì phải."

"Ơ kìa, xin hãy nghỉ lại đây chứ."

Kanae nhìn về phía Ajisawa Hiromi nói, như thể họ đã thân nhau từ lúc nào.

"Cảm ơn cô. Nhưng cảnh sát hình như không muốn để vậy đâu."

"Tại sao?"

"Có lẽ họ muốn cách ly nghi phạm với nhau đấy mà."

Yoko nói với giọng điệu gai góc. "Hừm", Kanae tròn mắt ngạc nhiên.

Kiyomi vẫn vắng mặt như những lần trước. Nhìn khay sushi duy nhất còn lại, Naoyuki nói với Kobayashi Maho: "Có khi phiền bà mang đến cho chị ấy."

"À, đợi đã. Tôi sẽ mang đi cho."

Ngăn Maho đang định đứng lên, tôi kéo lấy khay sushi của Kiyomi. Tôi phải tóm lấy cơ hội để hỏi chuyện bà ta mới được.

"Không đâu bà Honma. Đây là việc của tôi."

"Xin bà hãy chăm lo cho mọi người. Chừng này thì tôi mang được mà."

"Ơ kìa bác. Nếu vậy thì để cháu mang đi cho. Cháu ăn xong hết rồi đây."

Kanae hùng dũng đứng lên.

"Không, Kanae không nên đi thì hơn", Sosuke can ngăn. "Có lẽ Kiyomi sẽ lại nghĩ đến Yuka. Hơn nữa, hiện giờ Kiyomi đang nghi ngờ tất cả chúng ta. Ngoài vòng nghi vấn chỉ còn mỗi bà Honma."

Không ai phản bác lại vì họ đều biết đó là sự thật. Tôi nháy mắt ra hiệu với bà Maho đang thấy có lỗi, cầm khay sushi, rồi đi ra khỏi phòng.

Thấy tôi mang đồ ăn tới, Kiyomi có vẻ hơi ngạc nhiên. Tôi nghĩ có lẽ bà ta sẽ từ chối bảo không muốn ăn, nhưng không ngờ lại ngoan ngoãn nhận lấy khay sushi.

"Cô đang sắp xếp đồ đạc à?"

Nhìn tình hình trong phòng, tôi dò hỏi. Quần áo đang được xếp trên chiếu.

"Họ vừa mới trả lại đồ của Yuka."

Bà ta cụp đôi mắt vẫn còn đỏ hoe xuống.

"Xin lỗi, tôi ở lại một lát có được không?" Tôi hỏi. "Tôi có chuyện muốn nói với cô."

Kiyomi thoáng cảnh giác, nhưng vẫn nói: "Vâng, xin mời", rồi để tôi vào phòng.

Ở chính giữa phòng có một cái túi xách, những thứ hình như vừa được dỡ ra nằm ngay ngắn ở bên cạnh. Hầu hết là quần áo, nhưng cũng không ít các loại mỹ phẩm với nữ trang.

"Cảnh sát có nắm được manh mối gì từ đồ đạc này không cô?" Tôi dò hỏi.

"Ôi, tôi nghĩ chỉ là kiểm tra theo hình thức thôi."

Giọng bà ta thể hiện rõ sự nghi ngờ năng lực điều tra của cảnh sát.

"Cô Kiyomi này", tôi nhỏ giọng lại. "Cô nghĩ thế nào? Thanh tra Yazaki thì nói như thể hung thủ là người nhà Ichigahara."

Kiyomi nhìn tôi với vẻ mặt bất ngờ. Nhưng ánh mắt đó nhanh chóng chuyển thành ánh mắt nhìn đồng minh. Có lẽ bà ta nhớ ra rằng bà lão này chẳng có động cơ gì để giết Yuka.

"Tôi nghĩ hung thủ có là một trong số bọn họ thì cũng không có gì lạ. Toàn những kẻ coi tiền là trên hết."

Có lẽ do ảnh hưởng của nỗi buồn mất con gái, mà trong lời nói của bà ta hoàn toàn không có ý bảo vệ người thân.

"Cô đang nghi ngờ cô Yoko phải không?"

Tôi nói xong, Kiyomi nhăn mặt.

"Thì chị ta cần tiền nhất mà. Tình hình công việc của chồng chị ta thế... Nhưng không phải tôi có bằng chứng gì to tát. Lúc đó tôi bị xúc động quá."

"Thế cô nghĩ sao về việc cô Yuka đến phòng tôi, lấy di thư của cô Kiriyu đi?"

"Việc đó thì tôi hoàn toàn không hiểu."

Kiyomi chau mày vẻ đau khổ, lắc đầu. "Tôi chỉ có thể nghĩ là có gì nhầm lẫn. Chuyện đó quá sức bất ngờ, tôi có cảm giác như bị đánh úp vậy."

"Khi vụ giết người yêu rồi tự sát xảy ra, cô Kiyomi cũng ở đây nhỉ?"

"Vâng", bà ta gật đầu.

"Sau vụ việc, Yuka có nói gì không? Hoặc là, có biểu hiện gì kỳ lạ không?"

"Thanh tra Yazaki cũng hỏi tôi y hệt."

Kiyomi không che giấu biểu cảm khó chịu. "Nhưng thật là không có gì cả. Tôi cũng không nghĩ là do mình đần độn đâu. Lúc sự việc xảy ra đúng là tôi có xúc động thật, nhưng cũng trở lại bình thường ngay. Sau đó, chúng tôi cũng chẳng mấy khi nhắc tới chủ đề đó, mà nói thật lòng, cả tôi và con bé đều đang bắt đầu quên đi rồi."

Thật không đây? Kiyomi chừng như không nói dối, nhưng Yuka thì sao?

"Ôi, tôi muốn nhanh chóng ra khỏi chỗ này. Còn phải lo đám tang của Yuka nữa chứ, vả lại mỗi lần chạm mặt mấy người đó tôi lại thấy khó thở... Nhưng nếu hung thủ ở trong đây, thì tôi phải tự mình chứng kiến lúc hắn bị bắt."

Trông Kiyomi như đang quằn quại giữa căm giận và đau buồn.

Có vẻ không thể khai thác gì thêm từ người phụ nữ này rồi. Tôi định đứng lên, đúng lúc đó, đồ trang sức của Yuka đập vào mắt. "Ô", tôi nghĩ bụng.

"Chiếc nhẫn đẹp quá nhỉ."

Đó là một chiếc nhẫn ngọc trai, hơi ánh hồng, bề mặt không một vết xước.

“Nhẫn mới gia công đấy.” Kiyomi giải thích. “Thỉnh thoảng tôi kiếm được ngọc trai chất lượng cao nên bảo con bé làm một đôi khuyên tai, nhưng con bé lại thích nhẫn hơn. Tôi nói nếu là ngọc trai thì đeo đến buổi lễ cũng không vấn đề gì, còn kêu đúng lúc quá. Vậy mà, kết cục con bé còn chưa kịp đeo lần nào...”

“Ra là vậy à.”

Bà ta nói mà giọng nghẹn lại, tôi bèn để chiếc nhẫn vào chỗ cũ với vẻ mặt thần bí. Tôi đưa mắt lướt qua mấy đồ nữ trang khác, rồi hỏi: “Thế viên ngọc trai kia đâu rồi ạ?”

“Viên ngọc trai kia...?”

“Nếu là khuyên tai, thì chẳng phải sẽ cần hai viên ngọc trai sao?”

“À”, nói rồi bà ta lấy khăn tay chấm nước mắt. “Tôi đã bảo con bé làm cho tôi cái trâm cài. Hình như tôi để ở nhà rồi thì phải, nhưng... Có vấn đề gì sao...?”

“Không, không.”

Tôi phẩy tay. “Không có gì. Ngọc trai đẹp quá đâm tôi thắc mắc không biết cô đã làm gì với viên còn lại thôi. Xin cô thứ lỗi.”

“Không sao đâu.”

“Vậy thì tôi xin phép cáo lui.”

Chào hỏi lấy lệ rồi tôi rời khỏi phòng. Trên đường trở về chỗ mọi người, tôi vận động não đến chóng mặt. Tại sao đến tận giờ tôi lại không nhận ra cái điều đơn giản như vậy.

Hung thủ dù không phải bà mẹ, nhưng nếu là người rất quan trọng đối với Yuka thì chẳng phải cô ta sẽ tự mình lấy trộm di thư sao?

Vậy thì, nhân vật quan trọng đó là ai? Tôi nhớ lại câu chuyện Yoko đã nói tối qua. Rằng Yuka có yêu một người đàn ông.

Takehiko? Không, không phải cậu ta.

Người đó là Naoyuki.

Tôi nhớ lại việc sáng nay khi anh ta làm rơi chiếc cà vạt. Khi đó, một cái ghim ngọc trai cũng đã rơi ra. Khi Yoko nói là “cậu không dùng ghim cà vạt cơ mà” thì anh ta nói là “đồ được tặng” rồi nhét vào trong túi như để giấu đi.

Cái đó liệu có phải quà của Yuka? Viên ngọc trai gắn ở nhẫn của Yuka tôi nhìn thấy lúc nãy, và viên ngọc trai ở ghim cà vạt, có màu sắc và độ lớn

gần y chang nhau.

Làm thế nào để xác nhận thật giả đây? Nghe Kiyomi nói chuyện thì có vẻ bà ta cũng không nhận ra tình cảm của con gái. Kanae thì sao? Không, không nên kỳ vọng thì hơn. Cô bé ấy mà biết thì đã nói ra từ đời nào rồi. Takehiko thì khỏi bàn.

Tôi quay lại chỗ ngồi khi vẫn chưa nghĩ ra được gì. Mọi người hỏi về tình hình của Kiyomi. Tôi trả lời là cô ấy vẫn khỏe.

Tôi ngồi vào ghế, ăn nốt phần sushi nhưng chẳng cảm nhận được vị gì. Bất giác ánh mắt tôi nhìn về phía Naoyuki. Có lẽ vì độc thân mà trông anh ta chỉ khoảng giữa 30. Có lẽ đúng là kiểu mà những cô gái tầm tuổi Yuka ngưỡng mộ. Dẫu vậy, họ có quan hệ chú cháu nên dù có yêu đến thế nào thì cũng sẽ chẳng đi đến đâu. Yuka có ý định gì được nhỉ?

Bữa ăn kết thúc một cách vội vàng, mọi người đều như muốn quay lại phòng mình. Tôi sốt ruột. Phải làm gì đấy mới được.

May sao Naoyuki không về phòng mà bắt đầu đọc báo buổi tối ở góc sảnh. Có vẻ vụ án ở đây đã được lên báo, anh ta nhíu mày, đăm chiêu đọc.

Ngoài ra không còn ai hết. Chẳng lý nào lại để vuột mất cơ hội này. Tôi hạ quyết tâm ngồi đối diện với anh ta. Anh ta liếc mắt về phía tôi nhưng nhanh chóng lại vùi mắt vào tờ báo.

"Cậu Naoyuki!"

Có lẽ vì giọng điệu tôi có phần hơi trịnh trọng nên anh ta làm vẻ mặt hoảng hốt. "Có chuyện gì vậy bà?"

Tôi điều chỉnh lại hơi thở, sau khi chắc chắn xung quanh không có ai, tôi hỏi:

"Cậu có biết người đàn ông mà cô Yuka yêu là ai không?"

Trong phút chốc, biểu cảm trên gương mặt Naoyuki biến mất. Ánh mắt anh ta hơi rối loạn, mất vài giây trôi qua anh ta mới nhìn mặt tôi lần nữa.

"Sao lại là chuyện đó?"

Trông anh ta dao động một cách khác thường. Tôi tin chắc trực cảm của mình không sai.

"Không có ý gì đặc biệt, nhưng... tôi nghĩ chuyện đó có lẽ có liên quan đến vụ án lần này."

Tức thì, Naoyuki gập tờ báo, đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, rồi vươn người về phía tôi.

"Tôi không biết. Tại sao bà Honma lại nói những chuyện này? Và tại sao bà lại hỏi tôi?"

“Đơn thuần là trực cảm của tôi thôi. Hơn nữa, người tôi hỏi là ai cũng được. Chỉ có điều...”

Tôi nở nụ cười thân thiện. “Tôi cảm thấy nếu là cậu Naoyuki thì sẽ biết. Nhưng nếu không phải thì cho tôi xin lỗi. Mong cậu đừng bận tâm nhé.”

Tôi đứng lên, định rời khỏi chỗ. Nhưng ngay lập tức bị anh ta gọi giật lại: “Bà Honma!” Tôi quay lại.

“Những chuyện như vậy tôi nghĩ bà không nên nói với người khác. Vì bà chẳng liên quan gì đến vụ án này.”

Anh ta nói với vẻ mặt u tối.

“Vâng, tôi hiểu. Tôi sẽ không nói với ai nữa đâu.”

“Vậy xin phép cậu”, nói đoạn tôi cất bước. Tôi cảm nhận được ánh nhìn dữ dội của Naoyuki ở phía sau lưng.

[24]

Tôi bước qua dãy hành lang dài, đi về phòng mình. Tôi giả bộ bình thản, nhưng trống ngực đập dữ dội, những bước chân nhanh dần trong vô thức.

Không thể nhầm được, Yuka đã yêu Naoyuki. Và anh ta cũng biết điều đó. Nếu không phải vậy, chắc chắn anh ta đã không dao động đến mức ấy.

Nếu nghĩ Naoyuki là hung thủ, thì tất cả đều hợp lý.

Lại giả dụ Yuka biết việc anh ta là thủ phạm ngụy tạo vụ giết người yêu rồi tự sát và sự tồn tại bức di thư của Kiriyu Eriko thì cô ta sẽ nghĩ thế nào? Chẳng phải cô ta sẽ tìm cách cướp bức thư đi sao?

Đương nhiên, chắc cô ta không nghĩ Naoyuki lại không làm gì. Hẳn là cô ta cũng đoán được anh ta sẽ cố tự trộm lấy di thư. Thế nhưng, cô ta lại muốn tự mình sẽ làm việc đó. Cô ta muốn mối quan hệ giữa họ sẽ trở nên thắm thiết hơn nhờ việc có chung bí mật với Naoyuki.

Tôi nhớ lại hai lời khai. Chuyện về rượu vang và thuốc ngủ.

Để chính tay mình lấy trộm di thư, Yuka cần đánh thuốc mê Naoyuki. Bởi vậy, cô ta mới xin thuốc ngủ từ chỗ mẹ mình, rồi bỏ vào rượu vang cho Naoyuki uống. Việc từ chối để Kobayashi Maho mở nắp rượu vang cho, rồi lại cố tình đến phòng Naoyuki cũng sẽ dễ hiểu hơn.

Nhưng, tại sao Yuka lại bị giết?

Tôi thử suy nghĩ ở vị trí của Naoyuki. Không rõ thuốc ngủ có tác dụng ở mức độ nào, nhưng nếu giả dụ anh ta tỉnh dậy vào giữa đêm thì sao? Có lẽ ngay sau khi thức dậy, anh ta vẫn có ý định đi lấy trộm di thư. Và khi đó nếu anh ta nhìn thấy Yuka hành động thì sẽ thế nào?

Hoặc giả, họ gặp nhau ở hành lang? Có lẽ Yuka sẽ thông báo cho Naoyuki việc đã lấy trộm di thư.

Dù thế nào thì Naoyuki cũng nhận ra cô ấy đã biết sự thật. Yuka yêu anh ta, nhưng anh ta hoàn toàn không để ý gì tới cô ấy. Và để bảo vệ bí mật, anh ta đã quyết định giết cô ấy.

Chuẩn không cần chỉnh. Không có gì bất hợp lý cả. Và ngay trước lúc chết, Yuka đã để lại lời nhắn là tên của Naoyuki. Chữ "И" hẳn nhiên là viết nhầm của N, cũng là chữ cái đầu của tên Naoyuki.

Nếu nói đến điểm duy nhất còn vướng mắc thì là ấn tượng của tôi với Naoyuki. Đến tận bây giờ, tôi vẫn không thể tưởng tượng được anh ta lại là loại người làm những việc như thế.

Không, tôi lắc đầu. Không được hoang mang bởi những điều như vậy. Không được để bị mắc lừa. Không gì có thể lật ngược được suy luận hoàn hảo thế này.

Tôi quyết tâm tiến hành báo thù. Tôi sẽ giết Naoyuki. Chẳng còn mấy thời gian nữa.

Vừa đi, tôi vừa lên kế hoạch tác chiến. Làm thế nào để trót lọt đây? Đúng là chỉ còn cách đánh úp khi đang ngủ say. Nếu quấn dây quanh cổ, siết hết sức mình thì dù người có thể lực như Naoyuki cũng sẽ chết mà không chống cự được gì.

Vấn đề là cảnh sát đang giám sát ở mức độ nào. Theo như tôi tình cờ nghe được thì họ chỉ ở xung quanh tòa nhà và tiền sảnh chứ không đi tuần tra đến từng phòng, nhưng tôi không biết thanh tra Yazaki đang nghĩ gì. Tôi cần làm rõ điều này. Tùy vào từng trường hợp, có thể sẽ buộc phải lập lại kế hoạch tác chiến.

Tôi nhìn đồng hồ, gần 8 giờ. Đợi đến khi mọi người ngủ say thì vẫn còn khá nhiều thời gian.

Tôi dừng lại giữa hành lang đi từ khu Ro đến khu 1. Có bóng dáng ai thấp thoáng ở đó. Đối phương cũng nhận ra tôi, gật đầu chào.

Là Ajisawa Hiromi.

“Cậu có việc gì cần hỏi tôi sao?”

Tôi hỏi với nụ cười tươi rói. Hiromi cũng đáp lại với nụ cười mỉm tự nhiên.

“Dạ không, tôi chỉ đi lòng vòng xem xung quanh chút thôi.”

“Vậy à.”

Anh ta đang điều tra gì đây? Chắc về vụ giết hại Yuka.

Hiromi cứ chằm chằm nhìn thẳng mặt nên bất giác tôi hơi cúi xuống.

“Còn luật sư Furuki đâu rồi?”

“Ban nãy ông ấy kêu mệt nên chắc đang ở trong phòng rồi ạ. Nếu có việc gì, tôi xin phép nhắn lại.”

“Không, không có việc gì đâu. Vậy chúc cậu ngủ ngon.”

Tôi vẫn cúi mặt, đi ngang qua Hiromi.

“Vâng, chúc bà ngủ ngon.”

Hiromi cũng bước đi theo hướng ngược lại với tôi. Tôi đứng lại, quay người.

Dạ dày tôi lại nhói đau.

[25]

Như một cơn gió mang điềm gở, đội của thanh tra Yazaki đến vào lúc hơn 9 giờ. Tôi vừa lấy nước nóng vào bình, đang định quay lại phòng. Thật ra, tôi định xuống bếp tìm xem có thứ gì có thể làm hung khí không, nhưng vướng Kobayashi Maho nên chẳng thể động thủ được.

Thanh tra chỉ thị Maho gọi Takehiko đến. Giọng nói anh ta giờ đã đầy uy lực, khác hẳn lúc trưa.

"Cậu Takehiko đã làm gì sao?"

Tôi thử hỏi nhưng thanh tra chỉ trả lời với giọng điệu cứng nhắc: "Không, không có gì."

Chẳng mấy chốc, Takehiko xuất hiện ở sảnh với gương mặt tái mét. Ông bố Sosuke cũng theo sau. Thanh tra Yazaki nhíu mày.

"Xin lỗi, nhưng tôi chỉ muốn hỏi chuyện mình cậu Takehiko."

"Tại sao lại vậy?"

Sosuke hình như đã hơi thay đổi sắc mặt vì tức giận. "Chỉ riêng Takehiko là nghĩa làm sao? Việc lấy lời khai cá nhân chẳng phải đã kết thúc từ sáng rồi ư?"

"Xin ông chớ suy nghĩ trầm trọng thế. Ngược lại tôi nghĩ việc này liên quan tới chuyện riêng tư của cậu Takehiko nên mới đề nghị làm vậy."

Cách dùng từ thì nền nã, nhưng giọng điệu viên thanh tra không có sự thỏa hiệp.

"Tôi không hiểu ý anh. Tại sao chuyện riêng tư của Takehiko lại liên quan ở đây?"

Không chịu thua, Sosuke cũng đáp trả. Vì giọng nói khá to nên Kanae vừa ra khỏi phòng cũng bị giật mình đứng đờ người ra.

"Tôi không làm gì sai trái cả. Nên nếu có gì muốn hỏi, thì ở đây cũng..."

Takehiko hơi cúi mặt nói. Giọng điệu không khí thế bằng ông bố.

"Thôi đành vậy."

Thanh tra Yazaki thở dài. "Sự thật là chúng tôi đã tìm ra dấu vân tay của cậu."

"Ở đâu cơ?" Sosuke hỏi.

"Ở bên ngoài cửa kính phòng cô Yuka. Có dấu vết bị lau, nhưng cuối cùng chúng tôi đã xác nhận được dấu vân tay của cậu. Tôi muốn cậu giải thích về điều này."

Thanh tra nói xong, đến cả Sosuke bênh con từ nãy đến giờ, cũng đổ dồn ánh mắt về phía Takehiko. Takehiko mím chặt môi, chớp mắt liên hồi.

“Có chuyện gì à? Sao con không nói? Con đi bộ trong vườn, rồi tình cờ chạm vào cửa kính phòng Yuka. Kiểu vậy phải không?”

Sosuke nói với con trai như ông bố bảo vệ đứa con bị thầy giáo mắng. Nhưng giọng nói ráo hoảnh của thanh tra lại tiếp tục vang lên.

“Lúc trưa, tôi đã hỏi mọi người là hôm qua có đi ra vườn hay không. Chắc chắn cậu Takehiko đã đáp là không.”

Sosuke vẫn hít thật sâu, như quên cả thở ra.

“Tôi hiểu rồi.”

Cuối cùng, Takehiko cũng chịu lên tiếng. “Tôi sẽ giải thích. Ở một chỗ nào đó khác...”

“Takehiko, con...”

“Được rồi. Vậy thì mời cậu đến văn phòng lúc trước.”

Thanh tra Yazaki giục Takehiko. Trong khi Sosuke câm nín đứng sững như trời trồng, thì Takehiko đi giữa thanh tra và cảnh sát Takano, rời khỏi sảnh.

Có lẽ Sosuke lỡ nói quá to, cả Naoyuki và Yoko cùng xuất hiện. Kanae chứng kiến mọi việc đã giải thích sự tình cho họ.

“Takehiko á?” Nói xong, Naoyuki im bặt. Tôi suy nghĩ về ý nghĩa của sự im lặng đó. Nhưng từ biểu cảm của anh ta, tôi không thể đoán được đó là sự an tâm vì biết cảnh sát đang nghi ngờ kẻ khác, hay đơn thuần là lo lắng cho người cháu trai.

Sosuke đi vòng quanh như một con gấu, nhìn đồng hồ hết lần này đến lần khác. Khoảng 30 phút sau, con trai ông ta được thả ra quay trở lại. Mặt cậu ta đỏ khác thường.

“Takehiko, thế nào rồi con?”

Nhưng cậu ta không trả lời, chạy băng qua chúng tôi rồi mất hút ở hành lang. Sosuke đuổi theo sau.

Cảnh sát Takano đi vào, gọi Naoyuki. Họ có chuyện cần hỏi anh ta.

“Tôi à? Vâng, tôi hiểu rồi.”

Giọng điệu không lấy gì làm bất ngờ, rồi anh ta theo sau Takano. Trông thái độ anh ta bình thản vậy, tôi chẳng thể nghĩ người này lại là hung thủ. Tôi lại bắt đầu hoang mang.

Kiyomi đi tới, nói với Kobayashi Maho là muốn xin đá để chườm trán vì bà ta đang bị sốt.

“Vậy để tôi chuẩn bị gối chườm đá cho bà.”

“Không cần đâu, tôi chỉ cần đá để cho vào túi ni lông thôi, thế cũng như túi chườm rồi.”

Maho đã lui vào trong bếp, Kiyomi liền nhìn chúng tôi. Bà ta không hề biết chuyện gì đang xảy ra.

Tôi thuật lại ngắn gọn tình hình hiện giờ. Bà ta chỉ đáp “Thế à” trong vô cảm. Có lẽ giờ bà ta chỉ muốn yên lặng chờ hung thủ bị bắt.

Maho mang xô đựng đá quay lại gần như cùng lúc Naoyuki trở về. Cảnh sát Takano cũng đi cùng. Takano nhìn tôi rồi nói: “Bà Honma, xin phiền bà.” Tôi khá bất ngờ vì việc nằm ngoài tưởng tượng này.

“Tôi á?”

“Vâng, xin mời bà.”

Tôi liếc nhìn Naoyuki. Anh ta hấp háy mắt, mặt thì như hối lỗi.

Thanh tra Yazaki và một cảnh sát khác hình như đang bàn bạc điều gì đó. Anh ta nhìn bản ghi chép rồi gật đầu liên tục. Sau khi bảo người cấp dưới ấy đi ra, thanh tra nhìn tôi.

“Chà, xin lỗi phiền bà.”

“Có chuyện gì vậy ạ?” Người hỏi là cảnh sát Takano. Thanh tra có vẻ hơi bận tâm vì có tôi ở đó, nhưng sau chừng như thấy không vấn đề gì nên đáp lại: “Phía giám định đến báo về vụ tóc. Có bốn loại tóc khác nhau ngoài tóc của nạn nhân tìm được trong phòng cô Ichigahara Yuka. Một trong số đó trùng khớp với tóc của nhân viên dọn phòng nên có thể loại trừ. Ba loại tóc còn lại, cậu đi xác nhận xem trùng với tóc của ai.”

Thanh tra đưa Takano bản ghi chép. Takano nhìn một lát rồi nói: “Theo cái này thì toàn là phụ nữ nhỉ. Vậy có nghĩa sẽ là một trong số Fujimori Yoko, Kanae, Ichigahara Kiyomi và Kobayashi Maho.”

Nói xong, cậu ta nhìn tôi rồi vội vàng chữa lại: “À, bà Honma không hẳn là đối tượng ngoại lệ đâu.”

“Không sao. Tóc được tìm thấy tất cả đều là tóc đen phải không?”

“Xin lỗi. Nhưng đúng là thế... Vậy, tôi sẽ đi kiểm tra xem sao.”

Takano cầm bản ghi chép, đi về phía sảnh.

“Từ tóc cũng biết được cả giới tính sao?” Tôi dò hỏi thanh tra Yazaki.

“Biết chứ. Biết được cả người đó đã cắt tóc bao nhiêu ngày rồi nữa kìa.”

“Thế cơ à?”

“Và có thể ước tính được khoảng tuổi nữa. Nếu nhờ chuyên gia lão luyện thì khá chính xác.”

“Đến cả tuổi nữa!”

Tôi đã hiểu lý do Takano loại tôi ra từ đầu. Chắc không có loại tóc ước tính từ 60 đến 70 tuổi.

“Mà ngài thanh tra cần hỏi tôi việc gì vậy?”

“À vâng.”

Thanh tra nhấc lưng, dịch ghế lại gần tôi rồi lại ngồi xuống. “Chả là tôi có điều cần bà xác nhận. Nghe nói bà nghĩ cô Yuka đã yêu anh Ichigahara Naoyuki à?”

Tôi khá bối rối trước câu hỏi hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng. Thanh tra gật đầu.

“Tôi đã nghe từ anh Naoyuki. Nghe nói hai người vừa mới trao đổi chuyện đó ban nãy. Theo lời anh Naoyuki, dù không rõ ràng, nhưng không hiểu sao bà Honma lại biết được tình cảm của cô Yuka.”

Nói thế có nghĩa là Naoyuki đã thú nhận hết mọi chuyện về Yuka rồi sao? Tại sao lại dễ dàng nói thẳng toẹt ra như thế? Mà hơn cả, tại sao câu chuyện lại diễn biến theo hướng này?

“Thế nào thưa bà?” Thanh tra hỏi lại.

Tôi kể chuyện chiếc nhẫn với ghim cà vạt ngọc trai, và giải thích từ đó mà suy đoán quan hệ của hai người. Nghe những điều đó xong, thanh tra nói những lời rõ là để lấy lòng “quả là phụ nữ để ý đến những khía cạnh khác hẳn”.

“Xin hỏi, việc đấy có liên quan thế nào với vụ án? Và với việc tìm thấy dấu vân tay của cậu Takehiko ở phòng cô Yuka thì có liên hệ nào không?”

Rõ ràng mục đích ban đầu là để điều tra việc này. Tức thì, với thái độ thận trọng, thanh tra chậm rãi cất sổ tay rồi nói: “Việc đó thật sự rất kỳ lạ.”

“Theo những điều Takehiko nói, vì nghe thấy tiếng động lúc nửa đêm, lo có ai đó ở trong phòng cô Yuka nên Takehiko mới đi xem.”

“Tiếng động như thế nào vậy ạ?”

“Kiểu tiếng động trầm đục của thứ gì đó rơi xuống chiếu. Tiếng không hẳn to, nhưng tình cờ đúng lúc cậu Takehiko tỉnh giấc nên thấy lo lắng. Bởi cậu ấy cũng đang có chuyện bận tâm. Mà chuyện đó thì lại liên quan tới anh Naoyuki.”

Tôi nín thở kinh ngạc.

“Hôm qua, cậu Takehiko đã nghe cô Yuka bộc bạch chuyện tình cảm dành cho anh Naoyuki. Nghe nói tình cảm đó đã khá mãnh liệt. Cô ấy nói với ý là ‘vì chú Naoyuki có thể làm bất cứ điều gì’. Nghe thấy thế những

người đàn ông khác hẳn sẽ từ bỏ, nhưng cậu Takehiko thì không. Vì cậu ấy nghĩ kiểu gì cũng phải ngăn không cho tình cảm giữa hai người tiến triển nhanh chóng. Phòng của hai người đó gần nhau. Nên cậu ấy lo lắng nếu giữa đêm anh Naoyuki đến phòng cô Yuka thì sao."

"Đến như thế cơ à?"

Tôi nhăn mặt, đúng là Takehiko thì có thể nghĩ vậy lắm.

"Bởi vậy, sau khi nghe thấy tiếng động, vì đứng ngồi không yên, nên cậu ấy quyết định đi xem tình hình thế nào. Trước hết, cậu ấy ra đến hành lang, xác nhận xem anh Naoyuki có ra khỏi phòng hay không, sau đó vòng ra vườn, cố gắng nhòm vào phòng cô Yuka. Lo lắng thấy cửa trượt đang mở, nhưng nhìn qua thấy có vẻ không có gì bất thường, nên cậu ấy yên tâm quay trở lại phòng mình. Cậu ấy nói vân tay lưu lại cửa kính có lẽ là vào lúc đó. Sáng hôm sau, khi thi thể được phát hiện và mọi chuyện ầm ĩ lên, nghĩ không thể viện cớ gì nếu vân tay của mình bị tìm thấy, nên cậu ấy đã lén lút ra lau cửa kính từ bên ngoài. Tuy nhiên, có lẽ vì cuống quá nên một dấu vân tay vẫn còn sót lại."

"Cậu Takehiko tỉnh dậy lúc nửa đêm là khoảng mấy giờ?"

"Cậu ấy nói là khoảng 3 giờ."

Nói đến đây, mắt viên thanh tra sáng lấp lánh. Anh ta hạ thấp giọng nói tiếp: "Nếu mọi chuyện là thật, thì sẽ thành thông tin vô cùng hữu ích. Tôi đang nghĩ tiếng động mà cậu Takehiko nghe thấy lúc đầu chắc là tiếng do hung thủ gây ra."

Tôi chỉ muốn tặc lưỡi. Chắc chắn là tiếng động đó. Tiếng khi tôi bất giác ngồi phịch xuống sàn vì nhận ra Yuka đã bị giết. Vậy thì, tiếng ai đó ra khỏi phòng đối diện mà tôi nghe thấy sau đó là của Takehiko sao? Vậy mà tôi cứ tưởng là từ phòng Naoyuki.

"Sau đấy cậu Takehiko đi ra phía hành lang, và trong khoảng thời gian cậu ấy ra đến vườn, hung thủ đã chạy trốn khỏi phòng cô Yuka. Tức là, tình trạng cậu Takehiko nhìn thấy là sau khi cô Yuka đã bị giết. Lý do cửa trượt mở có lẽ cũng là vì vậy."

Thật may mắn làm sao. Chạy chậm tí nữa có lẽ tôi đã bị Takehiko bắt gặp.

"Nhân tiện, tôi hỏi chút có được không?" Tôi cất tiếng.

"Chuyện gì vậy bà?"

"Anh nói cậu Takehiko đã xác nhận xem cậu Naoyuki có ra khỏi phòng hay không, cậu ấy đã làm thế nào để biết vậy?"

"À, về việc đấy hả? Chuyện đấy rất buồn cười nhé."

Thanh tra Yazaki lại tủm tỉm cười. “Nghe nói trước khi đi ngủ, cậu Takehiko đã giở chút mánh khóe ở cửa phòng anh Naoyuki. Cậu ấy đã dùng nước bọt dính một sợi tóc vào mép cửa. Vì nếu đóng mở cửa, sợi tóc sẽ rơi xuống nên có thể xác định người bên trong có ra khỏi phòng lúc nửa đêm không. Thật không phải, nhưng tôi đã bật cười đấy. Dù lo lắng cho người con gái mình yêu đi nữa, cũng đâu cần làm đến mức như vậy nhỉ.”

“Thế khi cậu Takehiko tới thì sợi tóc thế nào?”

“Nghe nói vẫn còn nguyên vẹn.”

Thanh tra vừa cười vừa trả lời, rồi nói tiếp:

“Hài hước thật. Nếu chuyện của cậu Takehiko là thật, thì nhờ sợi tóc đó mà anh Naoyuki sẽ không bị tình nghi nữa. Bởi việc này chứng minh vào thời điểm cô Yuka bị giết, anh ta đã không ra khỏi phòng.”

[26]

Câu chuyện kết thúc, tôi cùng thanh tra Yazaki ra khỏi văn phòng. Thanh tra than thở mấy chuyện như dạ dày không được ổn, song tôi thì như ở trên mây. Từ sau khi nghe câu chuyện của thanh tra lúc nãy, đầu tôi rối tung lên, tôi không sao sắp xếp được suy nghĩ.

Kẻ giết Yuka không phải Naoyuki.

Việc tối qua cửa phòng anh ta không bị mở ra lần nào đã chứng minh điều này.

Nếu thế, câu chuyện lại quay về điểm xuất phát. Có nghĩa là Naoyuki không liên quan đến vụ ngụy tạo giết người yêu rồi tự sát.

Không, thủ phạm vụ ngụy tạo giết người yêu rồi tự sát đúng là Naoyuki, nhưng kẻ giết Yuka trong vụ án lần này là kẻ khác?

Nhưng không thể có chuyện đó, tôi gạt đi. Thủ phạm lần này chắc chắn đã giết Yuka để cướp di thư của Kiriyu Eriko. Và kẻ buộc phải cướp di thư là thủ phạm vụ ngụy tạo giết người yêu rồi tự sát.

Là kẻ mà tôi phải trả thù.

Kẻ đó không phải Naoyuki.

Nhưng, nếu như vậy thì không thể giải thích được lý do Yuka lấy trộm di thư đi. Cô ta còn muốn bảo vệ ai đó khác ư?

Điều đáng bận tâm là câu chuyện của Takehiko. Yuka đã nói là vì Naoyuki có thể làm bất cứ điều gì. Và từ một loạt các hành động của Yuka, thì rõ ràng cô ta đã nghĩ Naoyuki là thủ phạm vụ giết người rồi tự sát.

Nhưng sự thật lại không phải vậy. Vậy tại sao cô ta lại nghĩ Naoyuki là thủ phạm?

Tôi quay lại sảnh, cảnh sát Takano đang đứng trước những người liên quan, mặt khó đăm đăm. Chỉ Takehiko và Kiyomi là không có mặt.

"Thanh tra, về chuyện tóc..."

"Thế nào rồi?"

"Vâng, biết được hai loại tóc rồi ạ. Có vẻ một là của cô Fujimori Kanae và một là của bà Kobayashi Maho. Nhóm máu và độ dài của tóc trùng khớp. Để cho chắc, tôi đã nhờ bên giám định xác nhận lại."

"Vậy à. Thế loại còn lại thì sao?"

"Cái đó... không có ai trùng khớp."

Takano lấy bản ghi chép ra: "Giới tính nữ, nhóm máu AB, tuổi tầm 20 đến 30, tóc ngắn, có dấu hiệu cắt tóc gần đây. Không có ai phù hợp với

những điều kiện này. Tôi cũng hỏi cậu Takehiko và bà Kiyomi cho chắc nhưng nhóm máu cả hai người đều không trùng.”

“Gì cơ?”

Thanh tra Yazaki á khẩu, giật lấy bản ghi chép từ tay Takano. Đồng thời cất tiếng hỏi: “Có ai nhóm máu AB không?”

“Có tôi”, Sosuke đáp. “Tôi cũng mới đi cắt tóc gần đây.”

Nhưng Sosuke không phải phụ nữ mà cũng không ở tầm tuổi 20 đến 30. Thanh tra quay qua nhìn Takano vẻ bực bội.

“Bảo bên giám định xác nhận lại ngay cho tôi. Xem giới tính và độ tuổi ước tính chính xác đến mức độ nào.”

Takano lao ra khỏi sảnh. Tôi cố gắng hết sức giữ nguyên biểu cảm. Đặc điểm của sợi tóc đó chính là tóc tôi, tóc thật của tôi.

“Không cần phải căng thẳng vậy đâu, thanh tra.”

Naoyuki nói với viên thanh tra: “Không có ai trùng khớp. Điều đó chứng tỏ người ở bên ngoài đã đột nhập vào phòng Yuka.”

“Nếu không có người trùng khớp thật thì đúng là như vậy rồi.”

Thanh tra gật đầu, vẻ vô cùng chua chát. Hẳn là vì anh ta đã thiên về hướng phạm nhân là người nội bộ.

“Phụ nữ à...”

Yoko đảo con ngươi vòng vòng. “Cũng có nhiều kiểu người lắm.”

“Không có gì đảm bảo phụ nữ không trộm cắp. Mỹ nữ trộm cắp chẳng phải vẫn thỉnh thoảng xuất hiện trên báo sao? Những ả dụ dỗ đàn ông, cho uống thuốc ngủ rồi trộm tiền đấy.”

Sosuke nói giọng miệt thị. Vì xuất hiện khả năng hung thủ là người ngoài nên bầu không khí nặng nề giữa những người có liên quan hình như đã bớt đi đôi phần. Chỉ riêng thanh tra Yazaki mặt vẫn nhăn nhó.

“Sợi tóc đó chưa chắc đã là của hung thủ.”

Thanh tra nói như giội gáo nước lạnh vào bầu không khí đang dần bớt căng thẳng. “Có thể là tóc của khách trọ lại trước đó.”

“Không, không thể có chuyện đó được.”

Thật hiếm khi Kobayashi Maho lại lên tiếng. “Lúc nào chúng tôi cũng dọn dẹp cẩn thận. Tuyệt đối không thể có chuyện đó.”

“Dẫu vậy”, viên thanh tra không thể nói hết câu. Chắc vì hiểu về điểm này Maho có lợi thế hơn. Thay vào đó, anh ta lại bắt đầu chĩa mũi rìu vào hướng khác. “Mà không hẳn lúc nào kết quả giám định cũng chính xác.”

Cảnh sát Takano quay lại. Cậu ta nói với viên thanh tra, vẻ đầy bối rối.

“Về sợi tóc kia, họ nói là giới tính và tuổi ước tính đúng với xác suất khá cao.”

Thanh tra Yazaki khó chịu ra mặt, còn những người liên quan thì tỏ vẻ hả hê như giành được thắng lợi.

“Tôi xin phép một chút.”

Thanh tra dẫn Takano đi ra. Có lẽ anh ta sẽ yêu cầu những cảnh sát cấp dưới khác đi nghe ngóng tình hình xung quanh. Chuyện đã thành ra như này cũng không thể cứ ngoan cố bám lấy giả thuyết hung thủ là người trong lữ quán được.

“Phụ nữ à...”

Sosuke nói giống hệt Yoko. “Bảo sao không có dấu vết bạo lực với Yuka. Mục đích của tên tội phạm chỉ là tiền. Nhưng nếu đúng thế thì chứng tỏ môi trường ở đây cũng chẳng tốt đẹp gì lắm nhỉ.”

“Anh Takehiko nghe thấy tiếng động thì phải tới xem sao luôn đi chứ.”

Nói đoạn, Kanae giải thích với tôi, chắc cô ấy nghĩ tôi chưa nắm được tình hình: “Nghe nói khoảng 3 giờ đêm, vì nghe thấy tiếng động từ phòng chị Yuka nên anh ấy đã nhòm từ ngoài cửa sổ vào xem tình hình. Dấu vân tay bị lưu lại lúc đó”. Sosuke nghe chuyện từ con trai, có lẽ đã giải thích ngắn gọn như vậy với mọi người. Tất nhiên không đời nào ông ta nói những chuyện như tình cảm của Takehiko dành cho Yuka hay việc giám sát Naoyuki.

“Tối nay phải đặc biệt chú ý. Nhớ khóa cửa kỹ vào nhé.” Yoko lên tiếng.

“Tôi không nghĩ lại có tên trộm nào lẻn vào nữa đâu nhưng vẫn nên cẩn thận.”

Sau khi khẽ mỉm cười trước lời của người em gái, Sosuke quay lại phía Kobayashi Maho. “Tôi hơi khát. Bà pha cho tôi cốc cà phê với nhé?”

“Vâng, thưa ông.”

“Không cần đâu, để cháu đi pha cho.”

Kanae đứng dậy. “Bà quản lý đã làm việc liên tục từ sáng rồi còn gì. Bà cứ nghỉ ngơi chút đi.”

“Ôi không được đâu cô.”

“Được mà, được mà.”

Kanae nhanh chóng đi vào bếp, Maho vội vã đuổi theo sau.

“Sao thế nhỉ? Đột nhiên con bé lại ngoan hiền vậy?”

Dù nói vậy nhưng Yoko vẫn tự hào ra mặt về sự chu đáo của con gái.

“Chắc vì Yuka không còn, nên con bé cảm thấy mình phải có trách nhiệm.”

Mọi người gật đầu đồng tình với Naoyuki.

Chẳng mấy chốc, Kanae quay trở lại với chiếc khay đặt mấy cốc cà phê. Maho thì mang theo bánh kẹo.

“Mọi người đang khen cháu chu đáo kìa.”

Sosuke châm biếm, Kanae hơi tức giận.

“Mấy việc này cháu vẫn làm mà. Dù gì cháu cũng là con gái chứ bộ.”

“Cũng may mà còn có dù gì. Cháu vẫn đang học trà đạo và cắm hoa đấy chứ?”

“Nó bỏ rồi, trà đạo í.” Yoko trả lời với bộ mặt nhăn nhó.

“Con đã bỏ đâu. Đang tạm nghỉ ngơi chút xíu thôi.”

Vừa đưa cà phê cho từng người, Kanae vừa chu miệng nói.

“Nhắc đến trà đạo mới nhớ, nghe nói bà Honma cũng theo môn này suốt nhỉ.”

Naoyuki lại nói những điều vô bổ. Tôi khiêm tốn trả lời. Tôi không muốn kéo dài chủ đề này chút nào, vậy mà Yoko lại hỏi tiếp: “Trường phái Ura phải không bà? Chắc ý bà ta là trường phái trà đạo Urasenke[7]. Tôi hơi hoang mang. Cái nào nhỉ? Nếu không ai biết thì trả lời đại cũng xong, thế nhưng...

“Omotesenke thì phải.”

Naoyuki đã trả lời thay tôi: “Tôi có nghe anh Takaaki kể là vợ của ông Honma từng dạy trà đạo trường phái Omotesenke.”

Người đàn ông này biết toàn những điều vô bổ. Nhưng may mà tôi đã không lỡ miệng trả lời. Tôi gật đầu.

“Vâng, đúng vậy. Là Omote ạ.”

“Cách pha trà của hai trường phái này có gì khác nhau ạ?”

Như phản lại mong muốn của tôi, Kanae tấn công bằng một câu hỏi mới toanh. Cũng may ngay lập tức, Yoko cứu tôi:

“Trời, điều đó mà con cũng không biết à?”

“Mẹ thì biết chắc?”

“Đương nhiên.”

Yoko nhấp một ngụm cà phê rồi nói: “Urasenke thì cố gắng tạo bọt trà thật đẹp, còn Omotesenke thì lại phải đánh sao cho không có bọt. Phải vậy không bác nhỉ?”

Tôi tức điên người. Tôi không hề biết điều này. Tôi nhớ lại những điều nói với thanh tra Yazaki lúc trưa.

Chẳng phải tôi đã lỡ nói là đánh bọt đẹp rất khó gì đó sao.

"Không đúng hả bác?"

Thấy tôi im lặng, Yoko hỏi vẻ bất an.

"Không, đúng vậy đấy."

Mồ hôi toàn thân tôi túa ra. Nhưng sống lưng thì lạnh toát.

"Ô, thanh tra Yazaki. Có chuyện gì vậy?"

Tôi rùng mình, ngẩng mặt lên theo giọng nói của Sosuke. Đúng lúc thanh tra Yazaki đi vào. Anh ta đã ở đó từ khi nào vậy? Anh ta có nghe được đoạn hội thoại khi nãy không?

Trong khoảnh khắc, mắt chúng tôi chạm nhau. Ánh mắt anh ta nhìn tôi ẩn chứa tia sắc lẹm mà trước giờ chưa từng có.

[27]

"Chúng tôi sẽ tạm thời quay về phòng điều tra, nhưng điều tra viên thì vẫn giám sát xung quanh đây nên mọi người cứ yên tâm nghỉ ngơi nhé." Thanh tra Yazaki dặn mọi người. Nhưng ý thực tâm thì hắn là "Bởi vậy đừng có liều đi ra ngoài, mà hãy ngoan ngoãn ở yên trong phòng đi."

Sau khi thanh tra đi khỏi, tôi lo lắng không nguôi. Anh ta có nghe thấy cuộc trò chuyện về trà đạo không nhỉ? Nếu nghe đương nhiên sẽ nhận ra mâu thuẫn trong lời nói của tôi.

Mọi người bắt đầu lui về phòng. Chẳng còn cách nào, tôi cũng đành đứng dậy, bỗng Naoyuki tiến lại phía tôi.

"Lúc nãy khi bà Honma hỏi, tôi đã không thể nói rõ ràng chuyện với Yuka mà ngược lại còn gây rắc rối cho bà. Xin bà thứ lỗi."

"Không sao, có gì rắc rối đâu chứ."

Naoyuki ngồi xuống xô pha bên cạnh, tôi cũng đành ngồi xuống.

"Nhưng tại sao bà Honma lại nhận ra tình cảm của Yuka vậy?"

Naoyuki hỏi với vẻ hiếu kỳ thật sự. Nghe tôi nhắc tới món đồ trang sức bằng ngọc trai, anh ta chỉ biết cười khổ sở.

"Ra vậy. Quả đúng là phụ nữ để ý đến những khía cạnh khác hẳn. Nhưng may người nhận ra là bà Honma. Chứ là người khác thì chuyện sẽ ít nhiều phiền phức rồi."

"Xin cậu đừng lo, tôi sẽ không kể cho ai đâu."

"Xin nhờ bà."

Naoyuki mỉm cười, nhắm mắt trong thoáng chốc như đang suy nghĩ xem nên giải thích thế nào. Sau đó anh ta mở mắt ra, bắt đầu bộc bạch: "Con bé thổ lộ tình cảm của mình lần đầu tiên vào khoảng nửa năm trước. Đúng vậy, ngay trước khi vụ giết người rồi tự sát xảy ra. Con bé nói là có chuyện cần tư vấn nên hai chúng tôi đã gặp nhau. Chuyện là về Takehiko. Yuka bảo thằng bé cư xử như hai đứa đã đính hôn, nhưng con bé hoàn toàn không có tình cảm đó, nên muốn nhờ tôi nói giúp. Tôi thì khuyên chuyện như vậy nên trực tiếp nói sẽ bớt làm tổn thương tình cảm của Takehiko hơn. Nhưng con bé lại bảo không muốn làm thế. Nó kêu sợ bản thân sẽ lỡ lời nói điều không nên. Tôi mới hỏi lỡ lời việc gì cơ..."

"Việc thích cậu Naoyuki phải không?"

"Đúng là ý đó."

Naoyuki thở dài.

“Cô bé đáng yêu thật.”

“Ban đầu tôi nghĩ chắc con bé trêu mình thôi nhưng hình như không phải vậy. Nói thật tôi có hơi yếu lòng. Vì dù sao tôi cũng chưa từng xem con bé là phụ nữ.”

“Đúng vậy nhỉ.”

“Tôi khuyên con bé tình cảm đấy chỉ là nhất thời thôi, thời gian trôi qua sẽ nguội lạnh dần, nhưng con bé không hiểu cho. Còn nói dù không thể kết hôn cũng không sao...”

Nhìn qua có vẻ chín chắn, nhưng Yuka đúng là có thể có những nét tính cách như vậy thật. Chính như Kanae nhìn có vẻ phóng khoáng nhưng không chừng lại bảo thủ.

“Thế rồi cậu làm thế nào?”

“Tôi chẳng làm gì cả.” Naoyuki nhún vai. “Tôi chỉ cố gắng để không gặp con bé. Vì nếu gặp, không biết chuyện gì sẽ xảy ra.”

“Nhưng dù vậy tình cảm của cô Yuka vẫn không hết phải không?”

“Đúng vậy. Thế nên con bé đã gọi cho tôi không biết bao lần. Vì tôi không ghét bỏ gì con bé, nên không thể lúc nào cũng từ chối khi con bé nói muốn gặp. Nói thẳng ra là khi ở cùng con bé tôi cũng thấy vui.”

Hẳn là vậy rồi, tôi gật đầu. Lòng tự trọng của Yuka rất cao. Nếu cảm thấy bị ghét bỏ sẽ ngay lập tức rút lui.

“Nhưng xin hãy tin tôi. Giữa tôi và con bé không có thứ gọi là quan hệ nam nữ.”

“Tôi tin mà”, tôi nói. “Cái ghim cà vạt là quà của cô ấy nhỉ?”

“Hôm qua, sau khi đến đây, con bé đã tặng cho tôi. Còn bảo mình sẽ đeo chiếc nhẫn có viên ngọc trai giống như thế nên cũng muốn tôi gài cái ghim đấy. Tôi không muốn nhận, nhưng nghĩ lời qua tiếng lại không khéo bị người khác nhận ra thì chết dở nên tôi đành miễn cưỡng nhận lấy.”

“Thôi thì cũng là một món kỷ vật đẹp.”

“Cuối cùng lại thành ra như vậy. Một câu chuyện mỉa mai.”

Hình như cố cười nên má Naoyuki co lại.

“Mà nhân tiện”, tôi trầm giọng xuống. “Cậu Naoyuki nghĩ sao về việc cô Yuka lấy trộm di thư?”

Trong một thoáng anh ta thu người lại như bị tấn công vào điểm yếu. Sau đó cắn môi, nhìn lên trần nhà như suy nghĩ muộn phiền lắm, rồi lại hít thật sâu.

“Bà Honma...” anh ta ngập ngừng nói. “Bà cũng đoán được gì đó đúng không?”

“Cũng không hẳn là suy đoán gì...”

Tôi tỏ vẻ do dự. “Tôi nói chuyện này xin cậu đừng giận nhé. Vì đây chỉ là tưởng tượng tùy tiện của tôi thôi. Quả thực tôi nghĩ cô Yuka trộm di thư là để bảo vệ cậu Naoyuki.”

Tôi đã thắc mắc về phản ứng của anh ta, nhưng không ngờ anh ta bình thản như không. Chỉ khẽ chuyển động khóe môi, Naoyuki bắt đầu gật gù mà không thay đổi sắc mặt chút nào.

“Ra vậy, bà Honma cũng nghĩ như vậy à? Sự thật là tôi cũng đang nghĩ như vậy. Rằng phải chăng con bé đã nghĩ tôi là hung thủ của vụ giết người tự sát ngụy tạo.”

“Cậu cũng...”

Thật kinh ngạc. Tuy nhiên, với độ sắc sảo của Naoyuki thì cũng không phải là chuyện không thể.

“Bằng chứng là việc con bé đã xin thuốc ngủ của chị Kiyomi. Sự thật là tối qua, sau khi uống rượu vang con bé đưa, đột nhiên ý thức tôi trở nên mơ màng, rồi cứ thế tôi ngủ một mạch đến sáng. Có lẽ con bé đã bỏ thuốc ngủ vào trong rượu vang. Tại sao con bé lại làm như vậy chứ...”

“Vâng, tôi hiểu.”

Tôi hơi đưa tay phải ra, gật đầu. “Nhưng cậu đã không nói với cảnh sát phải không?”

“Tôi nghĩ phải nói nhưng...”

Mặt Naoyuki hiện rõ vẻ khổ sở. Một phần là vì ý tốt với Yuka, nhưng có lẽ phần nhiều anh ta lo cảnh sát sẽ nghiêng về giả thuyết hung thủ là người trong lữ quán.

“Chỉ là nghĩ sao tôi vẫn không thể hiểu. Tại sao con bé lại nghĩ tôi là hung thủ cơ chứ?”

Nói đoạn, anh ta nhìn tôi như thể nhận ra điều gì. “Thật sự là tôi không biết gì về vụ giết người rồi tự sát. Tôi xin thề, có thần linh chứng giám, về vụ Yuka bị giết cũng vậy, tôi không biết gì cả. “

“Tôi hiểu, tôi hiểu.”

Tôi phẩy tay trước ngực. “Hơn nữa, việc tối qua cậu không ra khỏi phòng một bước đã được cậu Takehiko chứng minh rồi.”

“Việc đó hả?”

Naoyuki trông như vừa hoang mang vừa xấu hổ. “Tôi không hề biết Takehiko lại khổ sở suy nghĩ đến mức ấy. Nhưng nhờ vậy mà lần này thật may cho tôi. Chuyện thật chẳng ra làm sao.”

“Cậu chưa từng nói chuyện với cô Yuka về vụ giết người rồi tự sát à?”

“Chúng tôi chưa từng đặc biệt nói với nhau về chuyện đó. Vì cho đến ngày hôm qua, tôi vẫn tin là chúng tôi không có liên quan trực tiếp gì đến vụ đó. Tôi nghĩ với con bé cũng vậy.”

Nói xong, Naoyuki đưa mắt nhìn về xa xăm, nhưng hình như nhớ ra điều gì, anh ta “À” một tiếng:

“Ngay sau vụ án, có lần con bé đã từng hỏi tôi một điều khá kỳ lạ. Rằng ‘Trước vụ hỏa hoạn, chú đã đi đâu?’, hình như là vậy. Tôi đáp là ‘Chú không đi đâu cả, chỉ ngủ thôi’ thì con bé nghiêng đầu suy tư nói ‘Vậy chắc do cháu tưởng tượng ra rồi’.”

“Tại sao cô Yuka lại hỏi như thế nhỉ?”

“Tôi không biết. Khi đó, không hiểu sao tôi chỉ nghe mà chẳng bận tâm, nhưng có lẽ nó mang ý nghĩa quan trọng nào đó.”

Naoyuki ngước đôi mắt chân thành lên không trung, như đang cố gắng tìm kiếm câu trả lời. Nhưng chẳng mấy chốc anh ta nhìn đồng hồ đeo tay, rồi đột nhiên thả lỏng toàn thân. “Không được rồi. Đã đến giờ này rồi cơ à. Xin lỗi đã bắt bà tiếp chuyện. Còn lại tôi sẽ suy nghĩ trong phòng mình vậy. Dù chắc tôi cũng chẳng nghĩ ra được gì hay ho đâu.”

Anh ta đứng lên, tôi cũng nhấc người dậy.

“Đến bây giờ cậu Naoyuki vẫn nghĩ hung thủ giết cô Yuka là người ở bên ngoài phải không?”

“Đương nhiên rồi”, anh ta đáp dứt khoát. “Không thể phủ nhận sau hành động của Yuka còn có nhiều sự tình phức tạp, nhưng hung thủ không phải trong số chúng tôi. Tôi tin là vậy.”

Anh muốn tin là như vậy thôi. Tất nhiên tôi không nói ra miệng câu đó.

Chúng tôi đi bộ sóng đôi qua hành lang dài. Khi vừa đi qua khu Ni, Naoyuki lên tiếng:

“À mà, chân bà khỏe thật đấy?”

“Gì cơ?”

“Người già thường chê hành lang này quá dài khiến họ mệt hết hơi, nhưng nhìn bà Honma hoàn toàn không có vẻ gì mệt mỏi cả. Trong khi, bà còn ở phòng Inoichi là phòng xa nhất.”

“Ôi không, không có chuyện đó đâu.”

Tôi dừng lại, vỗ bồm bộp vào hông phải. “Nói thật thì tôi đang hơi đau chân và lưng đây. Tối nay chắc phải mát xa rồi.”

“Tôi xin thay mặt anh Takaaki xin lỗi bà.”

Chúng tôi lại bước tiếp.

Naoyuki bắt đầu kể chuyện hồi ông Takaaki xây dựng Kairotei này. Khi đó, Naoyuki chỉ vừa tốt nghiệp đại học, nhìn thấy khu lữ quán kỳ lạ mà người anh trai vĩ đại xây dựng ở trong núi sâu, anh ta chỉ biết hoài nghi. Phải vài năm sau đó anh ta mới biết ý tưởng thiết kế này là để tận dụng tối đa môi trường tự nhiên và hạn chế tối thiểu việc phá hoại thiên nhiên.

Chúng tôi đi đến khu Ha. Naoyuki lại lần nữa xin lỗi vì khiến tôi bị cuốn vào vụ án này.

“Xin cậu đừng bận tâm.”

“Xin lỗi bà. Nhưng ngày mai nhất định sẽ giải quyết xong. Theo tôi nghĩ thì hung thủ vẫn đang ẩn náu xung quanh đây. Cảnh sát Nhật rất xuất sắc nên chắc chắn sẽ tìm ra. Ngày mai thôi.”

“Vâng, chắc là mai thôi nhỉ.”

“Vậy chúc bà ngon giấc.”

“Chúc cậu ngủ ngon.”

Naoyuki biến mất sau cánh cửa đối diện.

[28]

Sau khi Naoyuki vào phòng, tôi vẫn đứng chôn chân tại đó một lúc. Rồi tôi quay lại. Ngay đằng sau là phòng của Yuka.

Tại sao cô ấy lại nghĩ Naoyuki là thủ phạm vụ giết người rồi tự sát nhỉ? Đương nhiên cuối cùng là nhầm lẫn, nhưng kể cả vậy, phải có căn cứ nào đó thì cô ấy mới đinh ninh như thế.

Rốt cuộc cô ấy bắt đầu cho là vậy từ khi nào?

Trong câu chuyện của Naoyuki còn có điều vướng mắc. Yuka đã hỏi anh ta: “Trước vụ hỏa hoạn, chú đã đi đâu?”

Tại sao cô ấy lại hỏi vậy?

Nguồn cơn của sự hiểu lầm đó là gì?

Tôi thử nhớ lại những cuộc nói chuyện với Yuka về vụ giết người rồi tự sát. Đó là khi chúng tôi ăn tối và uống trà tại sảnh. Trong những câu chuyện đó liệu có chứa đựng gợi ý nào không?

Tôi khẽ “A” lên một tiếng.

Vì nhớ ra vụ tranh cãi nhỏ nhặt giữa Kanae và Yuka.

Lúc đó, tôi đã hỏi hai cô gái là: “Có ai khai là đã nghe thấy tiếng động nào đó trước khi vụ hỏa hoạn xảy ra không?” Người trả lời câu hỏi đó là Takehiko. Cậu ta nói: “Dù có tiếng động từ phòng Inoichi thì người có thể nghe thấy rất hạn chế.” Ngay lập tức, Kanae đáp trả lại thế này. “Tiếng động phát ra không nhất thiết phải từ phòng Inoichi, nếu thủ phạm phóng hỏa là người ở bên trong lữ quán, thì có lẽ sẽ có người nghe thấy tiếng hung thủ ra vào phòng của mình.”

Và Yuka đã phản bác dữ dội điều này với giọng điệu gay gắt không giống kiểu của cô ta. “Những tiếng động như thế thì đâu thể trở thành chứng cứ.”

Nghĩ lại mới thấy ý kiến của Yuka thật lạ lùng. Kanae không hề nhắc tới chứng cứ hay gì. Chỉ nói là có lẽ có người nghe thấy tiếng động.

“Những tiếng động như thế” sao?

Tôi đã hiểu và cũng đã nhìn ra sự tình.

Vào buổi tối xảy ra vụ giết người rồi tự sát, cô ấy đã nghe thấy tiếng động từ phòng của Naoyuki. Mà chẳng phải Kanae cũng đã nói vậy sao.

“Nói là ngủ nhưng chị Yuka rời khỏi phòng rất nhanh mà. Khi em lao ra khỏi phòng thì Yuka đang đi về phía sảnh rồi.”

Thật ra trước khi mọi người náo loạn lên vì vụ hỏa hoạn, Yuka đã tỉnh rồi. Chính vì vậy cô ta mới nghe thấy tiếng động nhỏ đó. Thế nên sau đấy

cô ấy mới dò hỏi Naoyuki. “Trước vụ hỏa hoạn, chú đã đi đâu?”

Kể cả sau này khi vụ việc đã trôi qua, Yuka vẫn nhớ về điều ấy. Bởi vậy, tối qua, khi giả thuyết có khi nào vụ giết người rồi tự sát là ngụy tạo được đưa ra, thì điều cô ấy nghĩ đến đầu tiên chính là Naoyuki là hung thủ. Mà không, hình như cũng không hẳn là cô ấy tin chắc tới mức ấy. Nhưng hẳn vì lo chẳng may có chuyện đó, nên cô ấy mới muốn tự tay mình lấy trộm di thư, rồi xác nhận nội dung bên trong.

Tuy nhiên, trái với suy luận của Yuka, trên thực tế hung thủ lại là một kẻ khác. Và tên hung thủ đó chắc chắn đã nhìn thấy Yuka lúc cô ta lấy trộm di thư. Một câu chuyện thật thương tâm nhưng quả thực Yuka đã bị giết chỉ vì sự nhầm lẫn không ngờ đó.

Vậy thì nguyên nhân của sự nhầm lẫn đó là gì?

Chợt nghĩ ra điều này, tôi bèn quay lại hành lang, gõ cửa phòng Kanae. Cô ấy nhìn tôi, mặt kinh ngạc. “Ơ, bác!”

“Tôi có việc cần hỏi cô Kanae, chút chuyện vặt vãnh thôi.”

“Gì vậy bác?”

“Phòng mà cậu Takehiko bây giờ đang ở, tức là phòng Hanosan, vào buổi tối xảy ra vụ giết người rồi tự sát, có ai ở không?”

Câu hỏi kỳ quặc nhưng Kanae không có vẻ gì nghi ngờ. Sau khi suy nghĩ một lát, cô ấy vỗ tay đánh đốp, nói: “À, đúng rồi.”

“Khi đó, không có ai nghỉ lại phòng ấy cả. Chắc chắn là phòng trống.”

“Không có ai cả...?”

“Vâng. Người nghỉ ở khu Ha chắc chắn chỉ có chị Yuka và chú Naoyuki thôi. Mà chuyện đó thì có vấn đề gì ạ?”

“Không. Không có gì. Xin lỗi, tôi hỏi việc kỳ quặc quá.”

Tôi nói một câu mập mờ cho qua chuyện, chúc cô ấy ngủ ngon, đoạn rời khỏi đó.

Đầu tôi u mê.

Tôi nhớ lại trải nghiệm của bản thân tối qua. Tôi đã nghĩ cửa phòng Naoyuki mở ra, nhưng đó lại là tiếng động từ phòng Takehiko. Có nghĩa là vào buổi tối xảy ra vụ giết người rồi tự sát, Yuka cũng đã nhầm lẫn tiếng động mình nghe được giống như thế.

Nhưng vào tối hôm đó, không có ai nghỉ lại phòng ấy cả.

Chỉ điều này thôi đã làm sáng tỏ việc Yuka nghi ngờ Naoyuki không hề vô lý. Ở khu Ha, ngoài phòng cô ấy ra, chỉ còn phòng Naoyuki, nên nếu có tiếng động nào đó thì hẳn là tiếng anh ta ra vào phòng.

Tôi quyết định về phòng thử nghĩ lại xem sao. Giả thuyết Yuka nghe thấy tiếng động không thể nhầm được. Bởi ngoài điều này ra, không thể giải thích được lý do cô ấy nghi ngờ Naoyuki. Nên tôi phải nghĩ theo hướng có kẻ nào đó đã ra vào phòng Hanosan.

Cứ coi như sau khi phóng hỏa, hung thủ đã chạy trốn vào phòng Hanosan. Nhưng tại sao kẻ đó không quay về phòng mình, mà lại trốn ở phòng khác? Là vì thuận tiện hơn chăng?

Tôi nằm phịch xuống. Nhấc tay phải lên, thử viết vào không trung chữ "W", tin nhắn mà Yuka để lại. Tôi phải giải câu đố này.

"N", "S", "VI" cái nào cũng không khớp. Rồi tôi chợt nghĩ, hay đây không phải chữ cái hoàn chỉnh. Vì có khi đang cố viết cái gì đó giữa chừng thì Yuka đã tắt thở.

Ví dụ chữ cái "W" chẳng hạn. Còn gì khác không nhỉ?

Tôi trở mình thành tư thế nằm sấp giống Yuka khi đó. Và cố gắng viết chữ bằng tay trái.

Vào khoảnh khắc đó, tôi nín thở kinh ngạc.

Tôi đã nghĩ ra một khả năng hoàn toàn khác.

Không phải N, không phải S, mà cũng chẳng phải w, trong đầu tôi hiện lên một chữ cái La tinh hoàn toàn khác. Và trong số những người liên quan chỉ có duy nhất một người có tên với chữ cái đầu như vậy.

Tôi khẽ lắc đầu. Không lẽ nào lại là người đấy...! Không, nhưng cũng không hẳn là không thể.

Nếu người đó là hung thủ thì thế nào? Những nghi vấn sẽ được giải đáp hết. Ví dụ có thể giải thích tại sao sau khi gây án kẻ đó lại trốn vào phòng Hanosan.

Tôi lại vươn ngón tay ra, lần này là để thử vẽ bản phác thảo Kairotei trong không trung. Phòng Hanosan rốt cục có ý nghĩa tồn tại như thế nào?

Ngón tay tôi dừng lại khi vẽ hồ nước. Tôi giật mình bật dậy. Vậy à! Ra là vậy à!

Thoáng chốc, trong đầu tôi trắng xóa, rồi từ đó một cảnh tượng sống động hiện lên.

[29]

Nước nóng trong bể tắm tối nay lạnh ngắt. Từ phòng tắm lúc nào cũng nghi ngút hơi nóng, luồng không khí lạnh tràn vào. Tôi đóng cửa kính.

Tôi chiếu đèn pin vào đồng hồ đeo tay. Còn khoảng ba phút nữa là 2 giờ sáng.

Tôi đã gọi điện trước 12 giờ, nói với đối phương là có việc quan trọng nên muốn gặp tại phòng tắm nữ lúc 2 giờ. Đây là một vụ cá cược lớn. Nếu đối phương không phải hung thủ thì chắc chắn sẽ sinh nghi mà bàn bạc với cảnh sát. Hoặc cũng có khả năng xấu nữa là cảnh sát nghe lén tất cả các cuộc điện thoại. Nhưng dù là trường hợp nào, thanh tra Yazaki hẳn cũng sẽ cử thuộc hạ đến giám sát chỗ này, bắt tôi rồi tra hỏi. Khoảnh khắc đó, mọi kế hoạch của tôi sẽ tan như bọt biển.

Nhưng dù là vụ cá cược nguy hiểm thì vẫn phải làm. Thanh tra Yazaki đang bắt đầu nghi ngờ tôi rồi. Nếu điều tra toàn diện về phu nhân Honma Kikuyo, họ sẽ nhanh chóng phát hiện ra tôi là giả mạo. Thời gian chỉ còn lại rất ít.

Mà có vẻ như vụ cá cược này sẽ thành công trót lọt. Ngay lúc này, tôi không thấy có dấu hiệu bị cảnh sát giám sát. Có thể tôi an tâm hơi sớm nhưng tôi tin tưởng suy luận của mình là chính xác.

Vấn đề là kẻ thù có đến hay không.

Tôi tin chắc là sẽ đến. Nếu là hung thủ thì nhất định sẽ đến.

Tôi nhìn đồng hồ lần nữa. 2 giờ 1 phút sáng.

Đúng lúc này, cửa ra vào phát ra tiếng kẽo kẹt. Trước mắt tôi, nắm cửa đang xoay. Và cánh cửa đang từ từ được mở ra từ bên ngoài.

“Bà Honma?”

Đối phương cất tiếng gọi khe khẽ. Không còn nghi ngờ gì nữa, là giọng của kẻ thù.

“Tôi ở đây.”

Có lẽ vì từ trong bóng tối có giọng nói cất lên, nên bóng đối phương bỗng khẽ giật mình. Sau đó, cái bóng đi vào trong và đóng cửa lại. Tại đây, tôi chiếu đèn pin xuống dưới. Hình dáng của đối phương hiện lên trong màn tối.

“Xin lỗi, chuyện bà muốn nói là?”

Đối phương dò hỏi bằng đôi mắt cảnh giác. Tôi phải lường trước tình huống đối phương cũng đang chuẩn bị giết mình. Trước hết phải khiến đối

phương bớt cảnh giác đi đã.

"Tôi có việc cần nhờ."

"Có chuyện gì vậy ạ?"

"Sự thật là", tôi nói rồi liếm môi. "tôi muốn động viên hung thủ ra tự thú."

Đối phương có vẻ ngạc nhiên, không cả đáp lại, mắt mở to.

"Tôi đã đoán ra hung thủ", tôi tiếp tục. "nếu ta thuyết phục thì kẻ đó sẽ nghe theo đấy, nghĩ vậy nên tôi mới nhờ vả thế này."

"... rốt cuộc bà nghĩ kẻ đó là ai vậy?"

"Cái đó thì..."

Tôi làm như đang do dự đôi chút, sau đó, lại nhìn vào mắt đối phương rồi nói: "Là Fujimori Yoko. Ngoài bà ta ra tôi không thể nghĩ được ai khác."

Đối phương như bị tấn công vào chỗ sơ hở. Một thoáng im lặng suy nghĩ đăm chiêu, rồi đối phương lắc đầu. "Không đời nào, tại sao lại vậy?"

"Xin hãy đến đây."

Tôi bước vào phòng tắm. Lòng bàn chân lạnh ngắt như chạm vào băng, nhưng bây giờ không phải lúc bận tâm đến việc đó. Đối phương cũng im lặng đi theo.

"Lúc chiều tối, đột nhiên tôi tìm thấy. Nhìn kìa, có thứ gì rơi trong bể tắm thì phải?"

Tôi đứng ở bên cạnh bể tắm, chỉ tay xuống làn nước nóng đã nguội. Đối phương cũng tiến một bước về phía trước.

"Ở đâu cơ?"

"Nhìn kìa, ở chỗ đó. Ở đáy bể, bên trái."

Tôi chiếu đèn pin xuống đáy bể. Đối phương vươn người xa hơn.

Không để vuột mất khoảnh khắc này, tôi lấy hết sức đâm thật mạnh cái dùi đục đá đã bí mật cầm theo vào lưng đối phương. Đối phương hự lên một tiếng rồi ngửa mình ra sau. Tôi rút cái dùi đục đá ra, rồi đâm xuyên qua lưng ra phía trước. Đối phương rơi xuống bể, bọt nước bắn lên.

Chưa hết, từ phía trên tôi dìm mạnh kẻ thù đang cố sức ngoi lên. Đối phương rõ ràng rất kinh ngạc trước hành động mau lẹ không có vẻ gì là của một bà lão của tôi. Tôi rút mạnh cái dùi đục đá, ra đòn tấn công lần hai. Lần này, tôi đâm thẳng vào ngực. Đối phương cất tiếng kêu kinh hãi nhưng không to đến mức bên ngoài có thể nghe được. Máu trào ra từ vết thương hòa vào dòng nước trong bể.

“Tại sao...?”

Vừa vùng vẫy trong máu, Kobayashi Maho vừa hỏi tôi.

Ngay trước khi vụ hỏa hoạn xảy ra, người đã vào phòng Hanosan là ai?

Tất cả người nhà Ichigahara chắc chắn đều ở trong phòng của mình. Và người còn lại chỉ có Kobayashi Maho. Vậy thì tại sao bà ta lại vào phòng Hanosan?

Đó là vì để rút ngắn đường tẩu thoát.

Sau khi châm lửa phòng Inoichi, bà ta cần nhanh chóng trở lại phòng mình. Nhưng hành lang quá dài. Không biết giữa chừng có bị ai nhìn thấy không. Dù vậy, vì có hồ nước, nên buộc phải đi qua hành lang để đến khu Ha. Vấn đề là sau đó.

Để trở về phòng của mình, Maho phải đi qua hết khu Ni và khu nhà chính. Bà ta đoán việc đó nguy hiểm, lại tốn quá nhiều thời gian. Bởi vậy con đường mà bà ta chọn là đi cắt ngang qua vườn.

Bà ta vào phòng Hanosan, mở cửa kính, chạy ra vườn. Rồi sau đó hẳn bà ta đã chạy men theo mép hồ để quay lại khu nhà của nhân viên. Kanae cũng có kể giữa đường chạy thoát thân đã sượt qua Maho, nhưng mục đích của Maho khi đó là để khóa cửa kính phòng Hanosan.

Manh mối giúp tôi đi đến được suy luận này chính là lời nhắn trước khi chết của Yuka. Chữ “И” nghĩa là gì? Tôi đã nhận ra khi nằm ở tư thế giống với Yuka lúc đó. Trong trường hợp nằm sấp, cố gắng viết chữ bằng tay trái, thì sẽ bị ngược với bình thường, cử động tay từ phải qua trái sẽ dễ viết hơn. Chữ cái mà Yuka muốn viết ngay trước khi chết không phải W, cũng chẳng phải N. Mà là chữ M. Là “M” trong MAHO.

Hung thủ là Maho.

Bà ta đã cố gắng thiêu sống tôi và Satonaka Jiro.

Máu đang chảy ra từ mặt Maho, tôi biết rõ ngay cả trong ánh sáng của đèn pin. Nước trong bồn tắm đang nhuộm toàn một màu máu.

“Chắc hẳn bà không hiểu vì sao lại bị tôi giết đâu nhỉ? Nhưng nếu biết tôi là ai, chắc bà sẽ hiểu ngay thôi.”

Nói thế xong, tôi tiến sát mặt về phía bà ta.

“Tôi... không... biết. Ai... vậy?”

Vừa thở hổn hển, Maho vừa hỏi.

“Vậy à, quả là không biết rồi? Hóa trang quá chuẩn nhỉ. Tôi muốn cho bà xem mặt thật nhưng vẫn chưa làm thế được. Bởi vậy, thay vào đó tôi sẽ cho bà xem cái này.”

Tôi nới dây bộ đồ ngủ, để lộ phần lưng, hướng về phía Maho. Những vết sẹo bỏng xấu xí đó chắn chắn bà ta cũng có thể nhìn thấy.

Phải mất mấy giây để bà ta hiểu ra sự tình. Bà ta vặn vẹo bộ mặt xám ngoét, há miệng không chút sức lực.

"Không... thể nào. Cô... đã chết... Rồi mà."

"Nhưng tôi vẫn đang sống đây. Đúng như vậy đó. Nhưng làn da bị bà thiêu đốt đã không lành lại được nữa."

Maho giương đôi mắt tỏ vẻ không thể tin được.

"Để tìm ra được bà tôi đã vất vả lắm đấy. Nhưng cuối cùng cái chết của Yuka đã trở thành manh mối cho tôi. Nào, hãy kể cho tôi nghe về lúc bà giết cô ta đi. Bà đã nhìn thấy cô ta lẻn vào phòng tôi đúng không?"

Maho gật đầu khó nhọc. Và vừa há miệng đớp đớp như cá vàng, bà ta vừa bắt đầu nói:

"Tôi đã thấy... cô ta lấy... chìa đa năng đi. Sau đó, thấy... cô ta... vào... phòng cô... Bởi vậy, tôi... đã phục... kích... tại phòng... Yuka."

Nghĩ là nói ra hết tội lỗi sẽ được tha hay sao mà bà ta gắng hết sức mở miệng. Nhờ vậy mà tôi hiểu được sự tình. Yuka đã bị tấn công bất ngờ khi trở lại phòng. Sau đó có lẽ Maho đã cho cô ta nằm vào trong chăn, và dàn dựng như thể bị tấn công khi đang ngủ. Tuy nhiên, Yuka chưa chết hẳn. Sau khi Maho bỏ đi, Yuka đã dồn chút sức lực cuối cùng để lại tin nhắn trước khi chết.

"Chuyện là vậy à. Tôi hiểu rồi."

Tôi còn định truy cứu cả vụ giết người rồi tự sát. Tuy nhiên, nhìn tình hình của Maho, có vẻ bà ta đã không còn sức để kể nửa. Bà ta mệt nhọc, hướng ánh mắt cầu cứu về phía tôi.

"Bây giờ, tôi sẽ để bà được thoải mái."

Tôi cho tay vào trong bồn tắm, rút mạnh cái dùi đục đá vẫn còn cắm trong ngực bà ta ra. Maho kêu lên như tiếng thứ gì bị rò rỉ, con ngươi lồi ra.

Ngay lúc đó, tôi đâm vào ngực lần nữa. Bà ta khẽ run lên vì kinh ngạc, co giật, rồi chẳng mấy chốc lả đi.

Chưa hết, tôi nắm tóc bà ta, giật mạnh ra trước và sau. Bà ta vẫn chưa chết. Mí mắt vẫn mở he hé.

"Bà có điều gì muốn nói hả?"

Tôi không biết lời của tôi có lọt đến tai bà ta không. Dẫu vậy, sau cùng Maho vẫn thì thào:

“Không... phải... chỉ... mình... tôi...”

Tôi giật một lần nữa nhưng không còn phản ứng nào khác. Mắt bà ta đang lờ đờ nhìn chằm chằm vào không trung.

Tôi bỏ tay khỏi tóc bà ta, rồi đứng lên.

Khi trở lại phòng thay đồ, tôi lau cán dùi đục đá bằng khăn lau rơi ở bên cạnh, rồi để nguyên như thế vứt vào thùng rác.

Chỉnh lại vẻ bề ngoài, tôi thận trọng mở cửa ra vào. Không có bóng dáng ai ở hành lang.

Đi dép trong nhà, tôi rảo bước qua hành lang trở lại phòng. Nếu bị bắt gặp thì hẳn là lúc này đây.

Nhưng thật may, tôi đã có thể trở về phòng mà không bị ai nhìn thấy. Tôi quỳ hai gối, cố kìm không hét lên, đan chặt ngón tay trước ngực như dâng lời cầu nguyện đến thần linh.

Đã xong, cuối cùng cũng đã xong.

Đến đây, việc báo thù đã hoàn thành một nửa.

Những lời cuối cùng của Kobayashi Maho văng vẳng bên tai. “Không phải chỉ mình tôi”. Tôi biết bà ta muốn nói gì sau đó. Chắc bà ta định nói “dù có giết tôi thì không hẳn mọi chuyện đã kết thúc đâu”.

Tôi biết điều đó. Kobayashi Maho chỉ đơn thuần là kẻ tòng phạm.

Kẻ mà tôi nên căm ghét nhất, tôi sẽ giết vào ngày mai. Và như vậy, việc báo thù sẽ hoàn tất.

[30]

Trời rạng sáng, cùng lúc một tiếng kêu vô cùng ai oán vang vọng khắp Kairotei. Tìm thấy rồi đây, tôi đoán. Nhanh chóng thay quần áo, tôi ra khỏi phòng. Mấy người nhà Ichigahara đang chạy qua hành lang.

"Đừng lại gần! Đừng di chuyển lung tung!"

Tôi theo sau mọi người đi đến trước nhà tắm, thì tiếng quát tháo của thanh tra Yazaki đập vào tai. Trông các thanh tra cảnh sát cấp dưới cũng đằng đằng sát khí.

Kanae đang ngồi thụp xuống ở hành lang. Yoko thì như thể đang ôm lấy cô ấy. Mặt Kanae đầm đìa nước mắt. Xung quanh chỗ cô ta ngồi bệt có nước chảy ra. Hẳn là cô ta đã quá kinh hãi mà không kìm được.

"Cô Kanae!"

Giọng nói không chút khách khí khoan nhượng của thanh tra đập đến.

"Tại sao cô lại định tắm bể vào lúc sớm thế này?"

"Tôi... tôi... không biết gì cả. Tôi tỉnh giấc... đến đây... Rồi... Rồi sau đó..."

Cô ta co rúm người lại, nắm chặt lấy bà mẹ, rồi òa khóc nức nở. Nếu là bình thường có lẽ cảnh sát sẽ đợi đến khi cô ta bình tĩnh lại, nhưng chừng như thấy giờ không phải lúc có thể câu giờ như vậy, viên thanh tra nắm chặt lấy vai Kanae.

"Cô hãy nói cho rõ. Tại sao cô lại đến đây?"

"Tôi nói rồi, không hiểu sao lúc tỉnh giấc, người tôi ướt đẫm mồ hôi, nên tôi định tắm suối nước nóng, à... tắm bể nước nóng."

"Vào giờ này sao? Mới có án mạng xảy ra mà cô vẫn có tâm trạng đi tắm bể buổi sáng à?"

Viên thanh tra không thể lý giải nổi cấu tạo thần kinh của Kanae, hét ầm lên không kiểm soát.

"Ông đâu cần phải quát tháo lên như thế. Ở đây, sáng nào con bé cũng tắm bể. Như vậy có gì sai?"

Yoko áp đầu Kanae vào ngực mình như bảo vệ một đứa trẻ.

"Bồn tắm thì trong phòng cũng có. Nhà tắm lớn thì từ hôm qua đã cắt nước nóng rồi."

"Tôi không biết... vì tôi không biết."

"Con bé đã nói là không biết rồi còn gì. Bình thường vẫn có thể tắm suốt 24 giờ. Chỉ vì nghĩ sáng nay chắc cũng vậy nên con bé mới vào tắm mà

phải chịu mắng mỏ như thế này à? Chính vì con bé đến đây nên mới nhanh chóng phát hiện ra thi thể còn gì.”

Giọng điệu gay gắt của Yoko như bao hàm cả thái độ tức giận và căm ghét đối với sự vô dụng của cảnh sát. Chừng như hiểu được điều đó, thanh tra Yazaki quay lại phía chúng tôi, vẻ vô cùng khó chịu.

“Tất cả hãy tập trung tại sảnh! Tuyệt đối không được đi đâu khác!”

Chúng tôi đi ra phía sảnh. Cuối cùng hình như cũng nghe thấy tiếng ầm ĩ, luật sư Furuki và Ajisawa Hiromi xuất hiện ở phía ngược lại.

“Nghe nói bà quản lý đã bị giết phải không?”

Luật sư Furuki nói với điệu bộ chậm rãi, trái ngược hẳn với cảm giác cấp bách ở hiện trường.

“Xin lỗi, nhưng hai vị hãy rời khỏi đây!”

Thanh tra nói thẳng thừng không kiềm chế: “Việc ở đây không liên quan đến hai vị.”

Quá kinh ngạc, vị luật sư già tròn mắt, im bặt.

“Hiện trường vụ án là ở nhà tắm lớn ạ?”

Ajisawa Hiromi hỏi không chút sợ hãi. Một cảnh sát khẽ gật đầu, rồi Hiromi im lặng rời đi. Sau khi nhìn theo bóng dáng ấy từ phía sau, thanh tra lần nữa quay lại phía chúng tôi.

“Có ai có manh mối gì về vụ án, nghe thấy tiếng động, hay nhìn thấy gì vào tối qua thì hãy báo với tôi. Dù là điều nhỏ nhặt đến mấy cũng được.”

Anh ta nói liến thoắng. Người này hẳn là đang rất mất bình tĩnh. Trong khu vực đang điều tra vụ án lại có người bị giết, coi đây là lỗi của cảnh sát thì cũng chẳng sai.

Không ai nói gì. Một phần vì không biết nói gì, phần khác vì ai nấy đều đang sợ hãi. Dù không có căn cứ chính xác nhưng họ đã bắt đầu lo lắng rằng kẻ sát nhân là một trong số bọn họ.

Người cảnh sát trẻ thì thầm gì đó vào tai thanh tra Yazaki. Thanh tra gật đầu một cái, rồi nhìn khắp lượt bằng vẻ mặt dữ dằn hơn.

“Hung khí là dùi đục đá”, anh ta lớn tiếng nói. “Đương nhiên là giống với đồ trong bếp của lữ quán này. Về điều này, có ai biết gì không?”

“Hôm qua, bà Maho đã dùng nó.”

Kiyomi mặt xanh lét nói.

“Tôi định chườm trán, nên đến lấy đá, khi đó bà ấy đã đập vụn đá cho tôi bằng dùi đục đá.”

“Sau đó bà Kobayashi đã làm gì với cái dùi đục đá đó?”

“À, tôi nghĩ có lẽ là đặt lên bàn trong bếp.”

“Khi đó, trong bếp có ai không?”

Kiyomi lập cập lắc lắc đầu.

“Không có ai cả.”

“Có người nào khác nhìn thấy cái dùi đục đá không?”

Thanh tra hỏi với giọng điệu tức giận, nhưng không ai trả lời. Người có thể trả lời chỉ có tôi. Tối muộn hôm qua, tôi đã vào bếp, lén lấy cái dùi đục đá trên bàn, rồi cho vào túi áo ngực. Tôi chỉ cần một thứ có thể trở thành hung khí.

“Đi lấy dấu vân tay trong nhà bếp ngay!”

Sau khi ra lệnh cho cấp dưới, anh ta vòng tay ra đằng sau, đi lại vòng vòng với vẻ mặt như giám sát tù nhân. Ánh mắt ấy tràn đầy sự căm ghét. Có lẽ anh ta đang vắt óc mà suy nghĩ làm thế nào để có thể truy ra được hung thủ trong số những người này.

“Cái dùi đục đá trong nhà bếp được trưng dụng thì hung thủ chắc là một trong số những người ở đây đấy nhỉ?”

Với biểu cảm có thể coi là tàn ác, anh ta săm soi mặt tất cả mọi người, nói. Nhưng Naoyuki đã phản bác lại.

“Nhỡ đâu người cầm cái dùi đục đá chính là bà Maho.”

“Ô, ý anh là sao?”

Thanh tra hỏi như khiêu khích.

“Nghe thấy tiếng động trong nhà tắm nên bà Maho đã quyết định đi xem tình hình thế nào. Tuy nhiên, vì bất an nên bà ấy đã cho luôn cái dùi đục đá tình cờ ở ngay trước mắt vào túi áo ngực. Nhưng tên tội phạm đã ẩn mình trong phòng tắm, không chỉ cướp mất cái dùi đục đá từ tay bà Maho mà còn đâm chết bà ấy. Cũng có khả năng đó phải không?”

“Ý anh là kẻ trộm không mang theo hung khí?”

“Cái đó thì tôi không biết. Nhưng có khi hắn nghĩ dùng đồ trong lữ quán này thì sẽ khó bị phát hiện ra dấu vết cũng nên.”

“Ừm, ra vậy.”

Thanh tra gật đầu nhưng ánh mắt thì không có vẻ đã bị thuyết phục với suy đoán của Naoyuki. Đúng như vậy, anh ta nói: “Vậy thì tôi xin hỏi, tên trộm đó đã lẻn vào từ đâu? Hiện nay, theo chỗ chúng tôi điều tra, tất cả cửa ra vào đều đóng. Ngoài ra còn có khả năng là hắn đã đi qua phòng của mọi người để vào. Nhưng dù có là kẻ ngốc đi nữa thì cũng phải nhận ra nếu ai đó đột nhập vào phòng mình chứ.”

“Thật quá đáng! Anh đang nói chúng tôi ngốc nghếch đấy à?”

Ngay khi thanh tra vừa dứt lời, Sosuke tức tối nói. Nhưng Yazaki không xin lỗi.

“Nếu không phải vậy, thì không thể nào có kẻ xâm nhập từ bên ngoài được. Hơn nữa, tối qua một vài cảnh sát đã liên tục giám sát nghiêm ngặt xung quanh lữ quán này.”

Tất cả đều im bặt như thể bị gí dao vào người. Nhìn khắp tất cả các nghi phạm, thanh tra nói đầy ác ý: “Tất cả các vị đều hiểu rồi phải không?”

“Cho tôi hỏi”, lại là Naoyuki phản bác lại. “hung thủ giết Yuka và thủ phạm lần này có thể là cùng một người không?”

“Chúng tôi nghĩ khả năng đó là rất cao. Nếu cho phép tôi nêu quan điểm cá nhân thì chắc chắn hung thủ là một.”

Viên thanh tra nói chắc nịch.

“Nếu vậy, sợi tóc kia thì sao? Chẳng phải các vị đã tìm thấy tóc của người lạ trong phòng Yuka à?”

“Việc đó hiện giờ chúng tôi vẫn đang tiến hành điều tra thêm, vẫn chưa có kết luận.”

“Thật là...”

Căn cứ duy nhất bị bỏ qua chóng vánh, Naoyuki cắn môi bực tức. Thanh tra hướng ánh nhìn từ anh ta qua những người khác.

“Tôi sẽ trình bày thêm một căn cứ cho thấy vụ án đầu tiên là hành vi gây án của người bên trong. Như tôi đã nói hôm qua, chúng tôi đã phát hiện dấu chân được cho là của hung thủ ở ven hồ. Tuy nhiên, điều kỳ lạ là, trong dấu chân đó, không có hình dạng của đế giày. Dù là không rõ ràng, thì điều này cũng bất tự nhiên. Và vừa mới đây thôi bên giám định đã khẳng định được hung thủ chạy bằng chân đi tất. Các vị nghĩ thế nào về việc này? Có tên đạo tặc nào lẻn vào từ bên ngoài với mục đích ăn trộm mà lại chạy trốn bằng chân trần không?”

Tôi có cảm giác như mình đã bị lộ. Nhưng tôi cũng đã lường trước được việc này từ lúc dấu chân bị phát hiện.

“Người trong lữ quán mà chạy bằng chân đi tất thì cũng kỳ cục lắm đấy.”

Yoko phản pháo. Tuy nhiên, thanh tra đáp lại đầy tự tin như thể đang trả lời câu hỏi đã dự đoán trước.

“Chính vì hung thủ là người ở bên trong nên việc như thế mới xảy ra. Hung thủ ngay từ đầu đã vào phòng Yuka qua lối hành lang, sau khi gây án cũng định quay lại qua lối này. Tuy nhiên, vì không ngờ có kẻ phá rối nên

đã không thể ra ngoài bằng lối cửa chính. Và người phá rối đó chính là cậu Takehiko."

Đột nhiên bị chỉ đích danh, Takehiko nhấp nhổm như bị say. Thanh tra tiếp tục: "Cậu Takehiko nói là vì có tiếng động lạ từ phòng cô Yuka nên đã ra khỏi phòng xem tình hình. Khi đó, hung thủ ở bên trong chắc chắn cũng biết điều này, nên để thoát thân mà không bị cậu Takehiko phát hiện thì chỉ còn cách đi ra vườn từ lối cửa kính. Do đó, mới để lại dấu chân trần. Các vị thấy thế nào? Rõ ràng hung thủ là người ở bên trong phải không?"

Không chỉ rõ ràng mà hầu hết đều là sự thật. Chỉ có một điểm sai duy nhất là khi tôi lẻn vào thì Yuka đã bị giết rồi.

Nhưng đó vẫn là suy luận rất kín kẽ. Có lẽ cũng hiểu điều đó nên không ai phát biểu lời nào. Thanh tra khẽ hừ mũi.

"Rồi, giờ thì là phương pháp loại trừ", anh ta nói. "Ở mạn bên kia hồ cũng có dấu chân giống như vậy. Từ điều này có thể kết luận hung thủ là kẻ nhất định phải nhảy qua hồ để quay về phòng mình từ phòng cô Yuka. Vậy thì sao?"

Viên thanh tra sải bước tiến lại trước mặt Naoyuki. "Anh Naoyuki ở phòng đối diện với cô Yuka, cậu Takehiko ở phòng bên cạnh, và cô Kanae ở khu Ni nên có thể loại trừ. Chỉ ba người này là không cần phải nhảy qua hồ để trở về phòng mình."

Naoyuki làm vẻ mặt đau khổ, Takehiko và Kanae thì thẫn thờ.

"Có nghĩa thủ phạm sẽ là một trong số bốn người ngoài những người này."

Sosuke cũng ở trong số bị nghi ngờ tức giận đến mức nổi hết cả gân xanh, môi run lên.

"Theo dấu chân thì đúng là như vậy."

Thanh tra Yazaki bình thản nói.

"Xin đợi một lát!"

Kiyomi theo dõi suốt diễn biến, nhướng lông mày lên. "Nếu thủ phạm của hai vụ án là một thì phải loại cả tôi ra chứ? Mẹ thì chắc chắn không thể giết con gái rồi, phải không?"

Vừa nghe thế xong, Yoko ở bên cạnh lườm người chị dâu. Sosuke cũng nhăn mặt. Trong bầu không khí căng thẳng, thanh tra nói với giọng đều đều: "Về mặt tâm lý thì đúng như vậy. Bản thân tôi cũng không nghi ngờ gì chị. Tuy nhiên, vì bây giờ đang là giai đoạn điều tra. Mong chị hiểu cho."

"Tôi không thể hiểu được."

Yoko lộ rõ vẻ tức tối. “Tôi vẫn chưa được nghe giải thích về bằng chứng để các anh có thể cho rằng thủ phạm của hai vụ án này là một.”

Ngay lập tức, thanh tra hỏi vẻ bất ngờ “Cần phải giải thích sao?”

“Cần!” Yoko trả lời.

Thanh tra nhìn lên trần nhà, lắc đầu như thể có nói cũng chẳng để làm gì.

“Chỉ trong thời gian ngắn, án mạng đã xảy ra liên tiếp, hơn nữa vụ nào hung thủ cũng có vẻ là người ở trong lữ quán này. Giờ hung thủ còn là những người khác nhau nữa thì cả gia đình nhà chị sẽ trở thành hội ác quỷ giết người đấy.”

Viên thanh tra tin chắc hung thủ là người trong lữ quán đã không còn tỏ ra khách khí với người nhà Ichigahara. Anh ta có khi còn đang coi tất cả mọi người là hung thủ.

“Đúng là bất thường, nhưng không thể nào khẳng định chắc chắn là không có chuyện đó. Cũng có thể vì vụ thứ nhất xảy ra nên mới có vụ thứ hai chứ.”

Yoko nói. Thanh tra nhếch môi.

“Chị có thể giải thích cho tôi ví dụ về trường hợp xảy ra phản ứng dây chuyền như thế không?”

“Ví dụ... Đúng rồi. Ví như vì bà Maho là hung thủ giết Yuka nên có người muốn trả thù chẳng hạn.”

“Đợi đã, Yoko!”

Biết là đang nói đến mình, Kiyomi đứng lên. “Cô đang nói là tôi giết bà Maho hả? Đừng nói những điều vớ vẩn!”

Yoko không nhìn về phía Kiyomi, nói thẳng thừng: “Thì tôi đã bảo ví dụ còn gì.”

“Gì cơ? Cô ăn nói kiểu gì vậy hả?”

Kiyomi định túm lấy Yoko. Naoyuki giữ lấy bà ta từ đằng sau.

“Chị bình tĩnh lại đi.”

“Cậu có thể bình tĩnh được không? Con gái bị giết, rồi bị nói những lời thế này? À, tôi hiểu rồi. Quả nhiên hung thủ là cô. Cô đã làm phải không?”

Vì vai đã bị giữ chặt, Kiyomi giơ chân vẫn đang đi dép trong nhà lên mà đá Yoko. Chiếc dép bay ra, trúng vào cẳng chân Yoko.

“Tại sao tôi lại làm những việc đó chứ?”

Yoko cũng đứng lên.

“Chắc chắn là vì tiền còn gì nữa. Cô thì vì tiền việc gì chẳng dám làm...”

“Chị nói cái gì cơ?”

Yoko toan vung tay lên, thì lần này tới lượt Sosuke lao đến ghìm lại.

"Đưa bà Ichigahara Kiyomi về phòng! Giám sát kỹ cho tôi!"

Thanh tra Yazaki ra lệnh cho viên cảnh sát trẻ. Kiyomi vừa ra khỏi phòng vừa gào thét những điều khó hiểu. Căn sảnh tạm thời yên ắng trở lại.

"Chết tiệt!"

Thanh tra có vẻ cáu tiết, đập mạnh tay lên cái bàn gần đấy. Sau đó, lại nhìn về phía tôi.

"Đúng là bà Kobayashi Maho có liên quan thế nào đấy tới vụ án thứ nhất. Tuy nhiên, khả năng bà ta là hung thủ không cao. Lý do là vì dấu chân tôi đã nói lúc nãy. Bà ta không cần phải nhảy qua hồ mà vẫn có thể trở về nơi ở của nhân viên tại khu nhà chính."

Viên thanh tra hình như định theo vụ dấu chân đến cùng. "Tuy nhiên, hung thủ của hai vụ án có phải là một hay không thì tạm thời gác lại đó đã. Dù sao đi nữa, hung thủ giết cô Yuka, tính cả bà Kiyomi mẹ cô ấy thì rút gọn lại còn bốn người."

"Tôi không phải hung thủ!" Yoko gào lên.

"Tôi cũng không phải hung thủ." Sosuke tiếp lời.

"Còn bà thì sao?" Thanh tra nhìn tôi. "Bà có điều gì muốn nói không?"

"Thật điên rồ!"

Naoyuki ở bên cạnh nói: "Thanh tra Yazaki, tôi tưởng anh thích suy nghĩ mọi việc thật lôgic chứ? Bà Honma sao có thể nhảy qua hồ kia được."

Về điều này, bản thân thanh tra Yazaki cũng đã từng nói. Tuy nhiên, lúc này viên thanh tra lại đang quan sát tôi không phải với ánh mắt ôn hòa khi đó, mà là ánh mắt sắc lạnh như của một nhà khoa học.

"Thì rõ ràng là vậy", anh ta nói. "Nếu suy nghĩ một cách thông thường thì quả là vậy."

Đã quá rõ ràng, anh ta đang nghi ngờ về chân tướng thật của tôi. Tất nhiên chưa đến mức nhìn ra được tôi đang cải trang, nhưng có lẽ anh ta đang manh nha việc phải điều tra lại về nhân vật tên Honma Kikuyo này.

"Tôi xin phép phát biểu."

Sosuke nổi hết mạch máu ở thái dương. "Ngài thanh tra, những điều ông vừa nói, cái nào cũng không thể coi là chứng cứ mang tính quyết định được. Ngay cả dấu chân cũng vậy. Chỉ có vẻ là dấu chân của hung thủ, chứ không có bằng chứng đủ để quyết định chắc chắn là thế. Cứ giả dụ đó là thứ hung thủ để lại, thì có thể khẳng định chắc chắn dấu chân đó không

phải thủ đoạn giả mạo nào đấy không? Đúng rồi, có thể hắn giở thủ đoạn để tránh bị nghi ngờ thì sao.”

Suy nghĩ có phần chớp nhoáng, nhưng có vẻ bản thân Sosuke cũng tự cho là quá hợp lý, nên sau khi nói xong, ông ta tự gật gù.

“Giở thủ đoạn?”

Thanh tra lặp lại như để xác nhận ý nghĩa những từ đó, rồi đi vòng vòng. Sau đó dừng lại, hỏi Sosuke: “Vậy thì tại sao lại là dấu chân trần? Nếu là bày trò, thì nên giả bộ như hung thủ ở bên ngoài chứ?”

“Việc đó... tôi không biết.”

Sosuke quay đi. “Có lẽ hung thủ cũng có lý do của hắn.”

“Sự tình à?” Thanh tra nói rồi thổi phù vào đầu ngón tay út. “Được thôi, cứ coi là hắn cố ý tạo ra đi. Nếu như vậy thì người giở thủ đoạn đó sẽ là ba người gồm cô Kanae, cậu Takehiko và cậu Naoyuki. Trong số này, cậu Naoyuki có bằng chứng ngoại phạm. Có nghĩa là...”

“Không phải, không phải tôi.”

Trong khi thanh tra chưa nói hết câu, Kanae đã vừa khóc vừa tuyên bố. “Tôi... không làm việc đó.”

“Tôi cũng không làm việc đó.” Takehiko lên tiếng.

Viên thanh tra mãn nguyện ra mặt.

“Nếu là giả mạo, thì dù hung thủ là cô Kanae hay cậu Takehiko cũng không tránh được việc sẽ đổ nghi ngờ cho bố mẹ đẻ. Ngay cả cậu Naoyuki cũng sẽ trở thành đổ tội cho anh chị. Quý vị nghĩ thế nào về điều này?”

Viên thanh tra nói như để chặn họng mọi người. Sosuke toát hết mồ hôi hột, miệng mím chặt thành đường kẻ, chỉ biết ậm ừ.

“Dù sao đi nữa”, thanh tra nói. “Tôi chắc chắn hung thủ là người trong lữ quán này. Có lý luận gì cũng vô ích. Tôi cảnh cáo hung thủ. Hãy ngoan ngoãn tự thú đi. Như thế sẽ không gây rắc rối cho mọi người, mà sau khi bị bắt cũng được hưởng chút khoan hồng.”

Cùng với lời của anh ta, im lặng lại quay về bao trùm lên tất cả.

Sự im lặng chứng tỏ rằng dù có phản đối giả thuyết hung thủ là người trong lữ quán, nhưng quả thật đâu đó trong lòng họ cũng đồng ý với ý kiến của viên thanh tra.

Thanh tra đợi khoảng hơn chục giây. Và đối với tôi đó là khoảng thời gian dài đằng đẵng.

“Tôi đang cho hung thủ cơ hội đấy.”

Nói đoạn, viên thanh tra ngồi phịch xuống chiếc ghế bên cạnh. “Nhưng hung thủ lại bỏ qua nó. Có lẽ vài giờ nữa người này sẽ thấy hối hận vì đã làm thế. Cảnh sát mà đã quyết tâm thì chuyện gì cũng tìm ra thôi. Sự im lặng của hắn sẽ trở nên vô nghĩa. Cái đó tôi có thể đoan chắc.”

Rồi đột nhiên, mặt anh ta trở nên ôn hòa.

“Xin mọi người hãy đợi ở đây thêm một lát. Tôi nghĩ chẳng mấy chốc sẽ bắt được hung thủ thôi. Chúng ta cứ kiên nhẫn đợi đến lúc đó đi.”

Anh ta lại quắc mắt lên dữ dằn, đoạn nói: “Hung thủ có thể tự thú bất cứ lúc nào. Cánh cửa vẫn luôn rộng mở.”

[31]

Trong bầu không khí nặng như chì, chúng tôi chẳng ai nói một lời và hầu như không cử động, chỉ chờ thời gian trôi. Đến mức nếu người không biết nhòm vào có khi lại nghĩ đang nhìn bảo tàng tượng sáp.

Ngoài tôi, mọi người hình như đều tập trung tinh thần vào phản ứng của Yoko và Sosuke. Chắc vì nghĩ một trong hai người sắp sửa tự thú. Và chắc hẳn cả hai người này cũng đang bắt đầu nghi ngờ lẫn nhau.

Tôi chú ý đến hành động của những điều tra viên khác. Họ chắc chắn đang lục soát phòng Kobayashi Maho. Như vậy e là bức di thư sẽ bị tìm thấy. Và nếu thế thì tất cả kế hoạch của tôi sẽ hỏng bét. Tôi sẽ đánh mất hoàn toàn cơ hội báo thù. Tôi lo lắng đến mất bình tĩnh.

Thanh tra Yazaki tấn công chúng tôi từ từ như thể đang "chiếu hết"[8] trong ván cờ Shogi. Trước hết là từ hung khí.

"Đã làm rõ được nơi từng để hung khí giết cô Yuka."

Mỗi khi cấp dưới đến báo cáo, viên thanh tra lại giải thích tình hình điều tra với điệu bộ nhẹ nhàng như dự báo thời tiết.

"Bên cạnh phòng tắm, có một phòng để đồ lớn. Trong đó có đặt dụng cụ leo núi cũ mà chúng tôi nghĩ là đồ ông Ichigahara Takaaki đã dùng hồi xưa. Theo điều tra, thì có dấu vết ai đó đã chạm vào gần đây, và vỏ bao dao leo núi cũng thừa một cái. Điều tra tiếp thì cái vỏ bao này vừa khít với con dao hung khí."

"Đồ cũ như vậy mà đến giờ vẫn còn dùng được ư?"

Ngay lập tức, Naoyuki đưa ra nghi vấn.

"Hình như vẫn dùng được", viên thanh tra trả lời. "Nghe nói vẫn còn dao leo núi khác nữa, nhưng cái nào cũng đều ở tình trạng bảo quản rất tốt."

Tại sao Kobayashi Maho lại chọn thứ đó là hung khí? Có lẽ vì phải nhanh chóng giết Yuka mà lại không tìm thấy hung khí thích hợp chăng? Rõ ràng không thể sử dụng dao trong nhà bếp. Bà ta vẫn nhớ tới bộ dụng cụ leo núi của ông Takaaki thì hẳn là vì họ từng là tình nhân của nhau. Không phải, lẽ nào người chăm chút những thứ đó chính là Maho. Chính vì vậy mà đến giờ chúng vẫn trong tình trạng không có một vết gỉ sét nào. Nếu đúng vậy thì kể ra bà ta cũng đáng thương.

Dù vậy, tôi lấy làm bất ngờ khi thanh tra Yazaki lại không dựa vào điều này để nhấn mạnh lần nữa giả thuyết chính người trong lữ quán đã gây án. Hay anh ta cho rằng không cần phải mất công nói ra bằng lời nữa? Ngay cả

Naoyuki, người đã liên tiếp phản bác lại giả thuyết hung thủ là người trong lữ quán, sau đó cũng chỉ biết cúi đầu.

Tôi sốt ruột. Cứ thế này thì có lẽ sẽ bị bắt mà chẳng thể làm được gì. Chắc chắn chẳng còn mấy thời gian trước khi thanh tra Yazaki tìm ra sự thật. Thế nhưng, bây giờ, tại đây, tôi có định trả thù đi nữa thì chắc chắn sẽ bị rất đông cảnh sát vây bắt.

Làm thế nào mới được đây?

Đúng lúc ấy, một viên cảnh sát đi tới. Tay mang tập tài liệu gì đó. Viên cảnh sát nhìn lướt qua phía này.

Phải hành động thôi, trực giác mách bảo tôi. Không thể cứ ngồi nguyên như vậy được. Tôi đứng dậy. Vô cùng nhanh chóng, một viên cảnh sát trẻ khác áp sát bên cạnh.

"Xin lỗi, cho phép tôi đi vệ sinh một chút có được không?"

Tôi nói với ánh mắt lấy lòng. Viên cảnh sát trẻ nhìn thanh tra Yazaki.

"Bà có thể đợi thêm một lát được không?" Anh ta đáp. "Tôi đọc xong tài liệu này thôi."

"Nhưng..."

"Bà ấy chỉ đi vệ sinh thôi mà."

Naoyuki cự nự thay cho tôi. "Chúng tôi không phải phạm nhân."

Thanh tra Yazaki vẫn cầm xấp tài liệu cấp dưới vừa mang đến bằng đầu ngón tay, nghĩ ngợi một lát. Nhưng cuối cùng cũng cho phép. "Thôi, thế cũng được".

Tôi ra khỏi sảnh. Có phòng vệ sinh bên cạnh nhà bếp. Bỏ lại viên cảnh sát giám sát, trước hết tôi đi vệ sinh. Sau đó, kiểm tra mặt mũi trước bồn rửa mặt. Bộ mặt bà lão đã quá quen thuộc vẫn ở đấy.

Không được do dự, sẽ không còn cơ hội nữa, tôi nói với bản thân mình trong gương.

Sau khi ra khỏi nhà vệ sinh, tôi nói với viên cảnh sát là muốn uống một cốc nước. Viên cảnh sát lộ rõ vẻ mặt khó chịu.

"Tôi phải uống thuốc. Xin phiền cậu."

"Vậy thì nhanh lên cho."

Viên cảnh sát nói cộc lốc.

Tôi vào nhà bếp, rót nước vào cốc. Viên cảnh sát đợi ở lối ra vào. Thật may tôi mang theo thuốc giảm đau. Trước tiên, tôi uống thuốc. Vừa làm vậy, tôi vừa liếc mắt nhìn cái giá. Nếu không có gì thay đổi thì trong cái giá này chắc chắn có công tắc hẹn giờ. Trong các sản phẩm gia dụng gần đây

thông thường đồng hồ hẹn giờ được lắp đặt bên trong, dù có lẽ không mấy khi được sử dụng.

“Xin hãy nhanh lên!”

Viên cảnh sát nói một tiếng rồi đi ra ngoài.

Tôi xong việc, ra khỏi nhà bếp rồi đóng chặt cửa ra vào. Bản thân tôi cũng biết sắc mặt mình đang thay đổi. Tuy nhiên, viên cảnh sát non nớt hình như không nhận ra sự đổi khác của tôi.

Khi tôi trở lại sảnh, mọi người vẫn đang đợi y như lúc tôi đi ra. Thanh tra Yazaki vẫn đang nhìn chằm chằm tập tài liệu mà người cảnh sát trẻ mang tới lúc nãy, rồi nhìn tôi hơi mỉm cười, đưa tay ra hiệu như nói hãy mau ngồi xuống. Tôi ngồi vào vị trí cũ. Bầu không khí tràn ngập sự căng thẳng khác thường.

“Xem nào...”

Thanh tra khẽ lầm bầm. Rồi nhìn khắp lượt mọi người. “Kết quả phân tích tóc đã có.”

“Tóc?” Yoko hỏi. “Lại tóc nữa?”

“Đúng, lại là tóc. Lần này là điều tra mẫu tóc thu được từ nhà tắm lớn nơi bà Kobayashi Maho bị giết hại. Trước hết, tóc được tìm thấy tất cả đều là tóc phụ nữ. Ngoài tóc bà Kobayashi và cô Yuka, còn ba loại khác. Ba loại tóc này cũng đã được phân tích xong, đó là của ba người riêng biệt gồm cô Kanae, bà Fujimori Yoko và bà Ichigahara Kiyomi.

“Tại sao lại biết là tóc của tôi?”

Yoko hầm hè nói: “Chắc chắn các anh chưa từng kiểm tra tóc tôi cơ mà.”

“Sự thật là khi mọi người đang đợi ở đây, chúng tôi đã lấy mẫu tóc ở trong phòng quý vị.”

“Ra vậy...”

Như thể muốn nói đấy là xâm hại quyền riêng tư, bà ta cùng Kanae lườm thanh tra.

“Gì chứ... Thế thì có gì mà phải điều tra.”

Sosuke nở nụ cười có hơi giả tạo. “Tóm lại, chỉ là tìm thấy tóc của những người đã tắm thôi mà.”

“Đúng là như vậy nhỉ?”

“Đúng là như vậy...?”

“Hơn nữa”, thanh tra lại nhìn tài liệu. “Chúng tôi thu thập mẫu tóc từ những nơi như xung quanh phòng tắm, xung quanh phòng cô Yuka, và từ phòng mà mọi người dùng bữa. Kết quả là...”

Anh ta duỗi thẳng lưng, nói như tuyên bố cáo trạng. “Sợi tóc bí hiểm được tìm thấy tại phòng cô Yuka ngày hôm qua lại được tìm thấy.”

Hầu hết mọi người đều “ồ” lên ngạc nhiên.

“Vậy thì quả nhiên có kẻ đột nhập từ bên ngoài vào. Và trong lúc chúng ta không biết kẻ đó đã đi lang thang trong khu lữ quán này.”

Naoyuki nói như đã lấy lại được chút sinh khí.

“Ôi không, đáng sợ quá!”

Kanae nhăn mặt, xoa hai cánh tay.

“Kết luận như vậy hình như có hơi nhanh quá.”

Yazaki nói chậm rãi đầy cố ý. “Nơi tìm thấy sợi tóc là phòng mà quý vị dùng bữa đấy.”

Điều mà anh ta định nói, tôi hiểu hết. Tôi nên chuẩn bị sẵn tinh thần đi thì hơn. Tôi liếc mắt nhìn đồng hồ. Kim đang chỉ gần đến 12 giờ 5 phút.

“Anh nói phòng ăn á? Thật vớ vẩn...”

Sosuke lớn tiếng. “Vậy tức là kẻ đột nhập cũng vào cả phòng đấy?”

“Chúng ta nên nghĩ chủ nhân của mẫu tóc nghi vấn kia nằm trong số quý vị thì sẽ hợp lý hơn đấy.”

“Trong số chúng tôi?”

Takehiko nói, rồi nhanh chóng nhìn về phía tôi như rất kinh ngạc. Rồi lần lượt Kanae, Sosuke, Yoko cũng quay mặt về phía tôi. Chỉ mình Naoyuki vẫn nhìn thanh tra.

“Thật tào lao... Như anh thấy đấy, bà Honma có bộ tóc trắng đẹp tuyệt. Chẳng phải anh nói tóc tìm thấy màu đen và hơn nữa là của phụ nữ trẻ sao?”

“Đúng là như vậy. Tuy nhiên, khi điều tra kỹ hơn, chúng tôi nhận ra một điều không thể lý giải nổi.”

Thanh tra đứng dậy khỏi ghế. “Chúng tôi không thể tìm thấy tóc của một người ở bất cứ đâu. Tóc của mọi người đều được tìm thấy, dù ít dù nhiều, nhưng chỉ mỗi tóc trắng mà nhìn qua cũng biết là của người này thì lại không thấy đâu. Tôi sẽ không vòng vo dài dòng thêm nữa. Tóm lại, không thấy tóc của bà Honma ở đâu cả.”

“Chắc... chỉ là ngẫu nhiên thôi?”

Naoyuki tấn công đến cùng. Tôi nhìn đồng hồ. Chỉ còn ba phút nữa.

“Cũng có thể là tình cờ. Nhưng việc vài sợi tóc đen được tìm thấy trong phòng Inoichi thì phải giải thích như thế nào? Hơn nữa, chúng lại có đặc điểm hoàn toàn trùng khớp với sợi tóc bí hiểm.”

"Chuyện này..."

Quả nhiên Naoyuki cũng mất hết lý lẽ để phản kháng, im lặng chẳng nói gì thêm. Thanh tra cố tình không nhìn mặt tôi, bắt đầu bước đi chậm rãi.

"Hơn nữa, theo điều tra của bên giám định, trong vài sợi tóc loại này lại có điểm đặc trưng rất khác biệt. Trước đó tóc đã bị tẩy mạnh vài lần, rồi được nhuộm một màu đặc thù phủ lên trên. Điều này rốt cuộc có ý nghĩa gì? Đội giám định suy luận như thế này. Nếu làm điều này trên toàn bộ tóc thì tóc sẽ trở thành màu bạch kim."

Lúc này, lần đầu tiên viên thanh tra nhìn tôi thật kỹ từ trực diện. Tất cả mọi người cùng hướng về phía tôi.

"Tóc này không phải là tóc thật của bà đâu nhỉ?"

Thanh tra chỉ ngón tay vào đầu tôi. "Chắc hẳn là tóc giả? Nhưng trước đây bà đã từng cố gắng tẩy tóc mình thành tóc trắng. Tôi không hiểu nổi. Nếu nhuộm tóc trắng thành đen thì không nói làm gì, đằng này tại sao lại làm ngược lại thế?"

"Hay ai đó đã cố gắng cài bẫy bà Honma?"

Chừng như vì sứ mệnh nào đó mà Naoyuki ra sức biện hộ. "Chắc hẳn hung thủ thật sự đang cố gắng đổ tội cho bà Honma."

"Thủ đoạn đó cũng có nghĩa gì đâu. Cứ kiểm tra tóc là biết ngay."

Thanh tra vẫn nhìn tôi mà trả lời. Rồi nói tiếp: "Nói thật là từ lúc gặp bà lần đầu tiên, tôi đã có cảm giác khang khác rất kỳ lạ. Nói sao nhỉ, một cảm giác rất khó cắt nghĩa. Tóm lại tôi không thấy như đang ở cùng người già. Hơn nữa, bản thân bà cũng nhận ra phải không? Bà đã mắc phải một lỗi vô cùng nghiêm trọng. Bà đã nhầm lẫn giữa trường phái trà Omotesenke và Urasenke. Để tôi chỉ ra thêm một mối nghi vấn nữa nhé. Sự thật là mẹ tôi cũng xuất thân từ Maebashi, nhưng cách phát âm đặc trưng của địa phương đó tôi lại hoàn toàn không thấy ở bà. Thậm chí chỉ là cảm giác thoáng qua cũng không có."

"Bà Honma! Không, cô!"

Thanh tra Yazaki tiến lại gần tôi thêm một bước. "Cô rốt cuộc là người ở đâu?"

Tôi đứng lên, lùi lại phía sau. Đồng thời lúc đó, còn có hai cảnh sát đang đứng sau lưng tôi.

"Tôi không nói cô là hung thủ. Nhưng tôi buộc phải hỏi xem cô có sự tình gì mà lại đóng giả thành phu nhân Honma Kikuyo, rồi thâm nhập vào Kairotei này?"

Tôi lùi ra sau hơn nữa, thì một cảnh sát ở đằng sau nắm chặt lấy cánh tay tôi. Thanh tra Yazaki ra lệnh: “Gỡ bộ tóc giả ra!”

Vào khoảnh khắc tay một cảnh sát khác vươn ra chạm vào đầu tôi...

Cùng với một tiếng nổ khủng khiếp, cơ thể tôi nẩy lên không trung.

Khi nhận ra, xung quanh đã bao phủ bởi khói. Thân thể tôi bị đập xuống sàn.

Kế hoạch tác chiến thành công mỹ mãn. Khi vào nhà bếp, tôi đã giở chút tiểu xảo. Tôi sử dụng công tắc hẹn giờ, sau khi cài đặt để đến đúng giờ đó thì sẽ bị chập mạch, tôi mở sẵn vòi gas.

Có tiếng rên rỉ ở gần đấy. Nhìn sang, người cảnh sát ở bên cạnh đã bị đè dưới chiếc đèn chùm vừa rơi xuống. Những người khác thì đang vật lộn giữa đống bàn ghế tanh bành.

“Gì vậy, chuyện quái gì đã xảy ra?”

Thanh tra Yazaki xuất hiện sau ghế xô pha, gào thét ầm ĩ. Nhưng hình như anh ta bị thương ở chân, trước khi kịp đứng lên đã khuỵu xuống sàn.

Naoyuki loạng choạng gượng dậy. Máu chảy ra từ trán.

“Mọi người tỉnh lại đi nào. Nếu không mau chạy trốn sẽ bị cuốn vào ngọn lửa mất.”

Nhờ giọng nói của anh ta, những người đang ngã cũng bắt đầu gượng dậy. Chỉ có mình Sosuke vẫn đổ gục không cử động gì.

“Gắng lên! Anh! Anh!”

“Tất cả chạy ra vườn! Nhanh!”

Thanh tra vừa kéo lê một bên chân vừa chỉ thị. Cả Yoko, Takehiko và Kanae cũng bắt đầu tháo chạy với bộ mặt đờ đẫn vô hồn.

Đột nhiên một tiếng nổ khủng khiếp phát ra, tường đổ sập. Từ phía đối diện, ngọn lửa đã biến thành biển lửa tràn vào.

Tôi nhìn phía đối diện. Ngọn lửa đã lan đến cả hành lang. Thứ tự ngược với lúc đó, nhưng chắc chẳng mấy chốc từng phòng dành cho khách sẽ bị thiêu hết.

Tôi từ từ đứng lên. Ngực đau nhói. Có lẽ xương sườn đã bị gãy. Nhưng chẳng bận tâm việc đó, tôi bắt đầu đi về phía hành lang đầy lửa.

“Bà Honma, không phải phía đó!”

Từ đằng sau, tôi nghe thấy tiếng hét của Naoyuki.

“Đứng lại, còn dám chạy à!”

Có cả tiếng thanh tra Yazaki. Nhưng cả hai đều không đuổi theo tôi.

Tôi bước đi giữa ngọn lửa. Đến bản thân tôi cũng không hiểu mình đang tìm cái gì nữa.

Khi đến giữa hành lang, một bóng đen hiện ra trước mắt. Tôi có thể đoán được đó là ai. Đồng thời niềm vui dâng lên từ sâu thẳm trái tim. Vì đây là người mà tôi muốn gặp nhất lúc này.

“Đang tìm tôi à?”

Tôi hỏi. Đối phương không trả lời, tiến lại gần tôi hơn.

“Để giết tôi nhỉ?” Tôi tiếp. “Tôi nói đúng chứ?”

“À, đúng vậy.”

Từ trong ngọn lửa, JIRO nói.

[32]

Chúng tôi nhìn nhau chằm chằm trong khoảng vài giây. Sau đó tôi tiến lên.

"Tôi đã muốn gặp anh lắm, JIRO à!"

Nói thế xong, tôi lắc đầu: "Không, không phải JIRO. Tên thật của anh là Hiromi. Ajisawa Hiromi mới là tên thật đúng không?"

"Còn tên thật của cô là Kiriyu Eriko nhỉ?"

Hiromi hình như đang cười. "Đến tận bây giờ tôi mới nhận ra được đấy. Nhưng cũng đành chịu thôi. Bởi với bộ dạng cải trang này, dù không phải tôi cũng chẳng thể nhìn ra."

Tôi giật mạnh bộ tóc giả ra.

"Tôi đã lo lắng suốt không biết có bị anh nhận ra không. Nhưng may mà vẫn kịp."

"Để trả thù à?"

"Đúng vậy", tôi đáp. Hắn ta gật đầu.

Hơi nóng chừng như đang mạnh hơn. Mồ hôi túa ra từ toàn thân tôi.

"Nếu không mau chóng kết thúc mọi việc thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng đấy. Người châm lửa là cô à?"

"Đúng thế."

"May quá. Đúng lúc tôi đang lo không tìm thấy di thư. Con mụ Maho không biết đã giấu ở đâu. Mà này, trong di thư đó, cô đã viết sự thật à?"

"Đúng vậy, trừ việc tôi giả vờ tự sát."

"Ra vậy."

Hiromi khẽ cười. "Chỉ mình tôi hỏi thì cũng không hay nhỉ. Cô có muốn hỏi gì không?"

"Có quá nhiều thứ cần hỏi nên tôi chẳng biết hỏi từ đâu."

"Đúng vậy nhỉ!"

Nụ cười của Hiromi thấp thoáng dưới ngọn lửa. Hắn ta chuyển động đầu ngón tay như mời gọi tôi. "Cô lại gần đây đi. Đằng đó chẳng mấy chốc sẽ cháy đổ sập xuống đấy."

Tôi làm theo chỉ thị của hắn. Ngay sau đó, từ chỗ tôi đứng một cột lửa bùng lên.

"Chúng ta đến phòng Inoichi nhé. Chắc phải mất một lúc nữa lửa mới lan đến đó được."

Hắn ta nắm lấy tay tôi, chạy nhanh qua hành lang.

Ôi, bàn tay này. Đúng là bàn tay của JIRO.

Tôi biết tất cả không phải sự thật khi tỉnh dậy trên giường bệnh.

Vào buổi tối xảy ra vụ án, tôi không hề ngủ. Vì tôi đang đợi JIRO, Satonaka Jiro - người mà Ajisawa Hiromi đã giả danh. Nghĩ đến khoảnh khắc hắn ta đối diện với ông Takaaki tôi còn thấy phấn khích nhẹ.

Hắn ta đến vào lúc hơn một giờ đêm và vào phòng từ cửa kính. Sau nụ hôn dài, hắn hỏi tôi ông Ichigahara Takaaki ở đâu. Tôi trả lời là ở phòng mà phải đi qua một dãy hành lang mới tới.

“Bây giờ anh đi gặp à?” Tôi hỏi. Hắn lắc đầu.

“Để lát nữa anh đi. Nếu bị ai đấy bắt gặp thì tiêu, mà anh cũng chưa chuẩn bị tâm lý để nói sự thật.”

Không nên ép anh ấy quá, tôi nghĩ bụng.

“Em cho anh xem tài liệu báo cáo được không?”

“Được chứ.”

Tôi lấy tài liệu từ trong túi xách ra đưa cho hắn ta. Chính là tập tài liệu tôi đã đánh máy trước mặt hắn một lần nào đó. Hắn ta nhìn một lát, nói “Cảm ơn” rồi đặt sang bên cạnh.

“Anh căng thẳng à?” Tôi hỏi.

“Có một chút.” Hắn ta trả lời. “Anh tắt đèn nhé?”

“Vâng.”

Ngay sau khi đèn phụt tắt, hắn ôm chầm lấy tôi. Cả hai cùng đổ ầm lên chăn. Tôi tìm kiếm môi hắn ta.

Nhưng hắn đã không hôn tôi như mọi khi. Hắn vẫn nằm trên tôi, chỉ nhổm thân người trên lên.

“Có chuyện gì vậy?”

Hắn ta không trả lời. Khuôn mặt lờ mờ hiện lên trong bóng tối không biểu cảm như mặt của vai phản diện trong kịch Noh[9]. Hắn vòng hai tay quanh cổ tôi. Hắn nói điều gì đấy. Nhưng tôi không nghe được. Trong khoảnh khắc, tôi thấy hơi thở như bị nghẹn lại, rồi tiếp theo thân thể mềm dần. Khi ý thức mất dần đi, biểu cảm méo mó vô cùng xấu xí của JIRO đập vào mắt tôi.

Và tiếp theo khi nhận ra thì tôi đang ở trong đám cháy.

Tôi nhìn thấy có người đổ sập bên cạnh. Tôi nghĩ người đó không phải JIRO. Tôi không thể bình tĩnh phán đoán việc gì đang xảy ra xung quanh mình. Mơ và thực đan xen lẫn lộn.

Thực tế ngay cả sau khi tỉnh dậy trong bệnh viện, tôi vẫn ở trong trạng thái hư hư thực thực. Chỉ biết rằng JIRO đã cố giết tôi và một người đàn ông lạ mặt. Tuy nhiên, khi biết người thanh niên chết ngay bên cạnh mình chính là Satonaka Jiro thật qua tin tức báo chí và lời kể của y tá, thì mọi nghi vấn đã được xua tan. Việc tôi làm tốt nhất có lẽ là đã không để lộ điều đó với bất cứ ai trước khi bản thân nắm rõ mọi chuyện.

JIRO không phải Satonaka Jiro thật. Vì sự nhầm lẫn nào đó mà kẻ giả mạo đã lấy tên này xuất hiện trước mặt tôi. Và kẻ giả mạo này đã lợi dụng tôi, âm mưu để bản thân trở thành thật. Hơn nữa, để kết thúc mọi chuyện hắn đã cố giết tôi và Satonaka Jiro thật.

Chỉ là khi phân tích một loạt hành vi gây án, tôi không nghĩ mưu đồ là của một mình hắn. Buổi tối hôm đó, trong số những người nghỉ tại Kairotei, nếu không có kẻ đồng phạm, thì sau khi hắn ta chạy trốn chắc chắn cửa kính phòng Inoichi đã không được khóa lại. Kẻ tòng phạm đó đã cố chiếm đoạt tài sản của ông Takaaki, thứ chẳng hề liên quan gì tới mình, bằng việc bắt tay với Ajisawa Hiromi.

Bởi vậy tôi đã cải trang thành bà Honma, lên kế hoạch vạch mặt kẻ tòng phạm. Vì nếu không xác định rõ kẻ đó thì không thể trả thù hoàn hảo được. Thân thế thật sự của JIRO là Ajisawa Hiromi, hiện đang là trợ lý của luật sư cố vấn, những điều đó tôi đã biết vào đám tang của ông Takaaki.

Nhưng quả thật người tôi thực sự muốn trả thù chính là Ajisawa Hiromi. Đến mức mỗi khi hình bóng hắn đập vào mắt, tôi lại nghĩ mình chỉ cần giết hắn thôi, kẻ tòng phạm sao cũng được.

Tôi căm thù hắn đến mức ấy. Hắn đã giết JIRO.

Hắn đã xóa sạch JIRO trong lòng tôi không còn dấu vết.

Khi đến phòng Inoichi, hắn đẩy tôi ngã xuống chiếu. Hắn nhìn xuống tôi rồi bắt đầu nói:

"Hoàn cảnh của tôi và Jiro giống hệt nhau. Thời điểm và địa điểm bị vứt bỏ giống nhau, đến cả cô nhi viện cũng ở cùng phòng. Bởi vậy nên chúng tôi mới cùng nhận được thư của cô. Nếu như tôi không biết tí gì về thân phận thật sự của mình, thì có lẽ tôi đã đi gặp cô giống như Jiro. Nhưng tôi đã biết. Chỉ trước đó ít lâu, một ông già mà chắc chắn là ông nội tôi đã xuất hiện."

"Nhưng anh đã đến. Mượn tên Satonaka Jiro."

Tôi nói xong, hắn ta liền cười đểu cáng.

"Khi đó đúng lúc Jiro đang đi du lịch vòng quanh Nhật Bản bằng xe máy. Tôi được cậu ta nhờ trông phòng. Biết cô cũng gửi thư cho Jiro, tôi sục sôi

hứng thú. Ban đầu tôi chỉ định đùa nghịch chút thôi. Và với ý định đùa nghịch ấy, tôi đã giả danh cậu ta đi gặp cô. Nhưng tôi hiểu ra người cô đang tìm kiếm chính là Jiro. Khi ấy, tôi chỉ nghĩ phải tìm cách nào đó để cứ thế trở thành Jiro. Nhưng dù vắt óc suy nghĩ thế nào, tôi cũng không nghĩ ra được cách để tiếp tục lừa dối. Đúng lúc đó, cô lại nói cho tôi biết tên của ông bố. Ichigahara Takaaki nhỉ? Khoảnh khắc đó tôi đã quyết tâm. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì để chiếm đoạt tài sản nhà Ichigahara. Nhưng nói thật là có một lý do nữa khiến tôi quyết định. Đó là, Kobayashi Maho, quản lý của nơi này đã tới gặp tôi."

"Tại sao bà ta lại...?"

"Hình như bà ta đã nghe từ Ichigahara về việc cô đang tìm con ông ấy. Bởi vậy bà ta đã giám sát cô và biết cả việc của tôi. Hơn nữa, bà ta còn nhận ra tôi là kẻ giả mạo. Nhưng bà ta không tố cáo việc đó. Bà ta còn ra lệnh cho tôi tiếp tục đóng giả là con của Ichigahara. Thật là người đàn bà cao tay. Sau khi tôi thừa hưởng toàn bộ tài sản của Ichigahara, bà ta định sẽ nhận tôi làm con nuôi."

Maho sau bao năm dài cam chịu ẩn mình, đến cuối cùng đã phản bội lại ông Takaaki.

"Nói là giả mạo nhưng anh không hề định tiếp tục đóng giả là Satonaka Jiro đúng không? Vốn dĩ hai người đã muốn biến Ajisawa Hiromi thành con của ông Ichigahara."

Hiromi gật đầu.

"Việc ấy thì cũng đơn giản lắm. Chỉ cần đổi tên Satonaka Jiro trong bản báo cáo cô đang làm bằng máy đánh chữ thành Ajisawa Hiromi là xong. Sau đó là thủ tiêu mọi bằng chứng tố cáo việc này trong phòng của cô."

"Và cuối cùng anh sẽ giết tôi và Jiro thật."

"Và một người nữa", Hiromi vừa cười vừa trả lời: "Tôi không thể để người biết thân thế thật sự của tôi sống được."

"Thân thế thật sự?"

Nói xong, tôi nhận ra. "Tối đó, ông lão mà Satonaka Jiro đâm chết rồi bỏ trốn là..."

"Là ông tôi."

Hắn ta nói với vẻ mặt thản nhiên. "Để tôi kể cô nghe về buổi tối hôm đó. Tôi liên lạc với Jiro, hẹn gặp cậu ta ở gần đây. Jiro đến bằng xe máy. Tôi mượn xe ô tô của hắn đến. Đương nhiên, trước đó tôi đã đâm chết ông già là ông nội tôi rồi bỏ trốn."

"Và giết Jiro..."

“Tôi đã nói với hắn là tối hôm đó, nhà văn mà hắn yêu thích sẽ đến nghỉ tại lữ quán này. Và kế hoạch của chúng tôi khi ấy là đến phòng đó. Cho tới khi hắn uống cốc cà phê có chứa kali xyanua, hắn vẫn đang nghĩ sẽ chào hỏi thế nào với nhà văn ấy.”

Tôi lạc đầu.

“Rồi anh còn siết cổ tôi. Sau đó, mang xác Satonaka Jiro vào, rồi bỏ trốn ra ngoài. Còn lại là việc của Kobayashi Maho phải không? Sau khi khóa cửa, bà ta châm lửa căn phòng. Như thế sẽ không còn ai cản trở nữa.”

“Kế hoạch hoàn hảo phải không? Một hòn đá trúng không chỉ hai, ba mà cả bốn con chim.”

“Sau đó anh ở đâu?”

“Ở phòng tôi thôi. Tôi nghĩ nếu Ichigahara tìm thấy tài liệu liên quan đến việc tìm con trong phòng cô thì chắc chắn sẽ đến tìm tôi, vấn đề chỉ là thời gian thôi.”

“Ông Ichigahara đã đến chỗ anh?”

“Đến chứ. Một mình ông ta đã trực tiếp đến căn hộ của tôi.”

“Ông ấy đã nói gì?”

“Nói nhiều lắm, toàn những chuyện hồi xưa. Rồi cả việc cô nhi viện nữa.”

Nghĩ đến tình cảm của ông Takaaki khi đó, ngực tôi đau nhói. Có lẽ trong mơ ông ấy cũng không thể nghĩ đối phương lại là hung thủ giết con trai thật của mình.

“Biết tôi không có việc làm ổn định nên Ichigahara đã gửi tôi tới chỗ luật sư Furuki. Có vẻ ông ta cũng biết mình không sống được bao lâu nữa.”

“Khi ông Takaaki mất đi, chắc anh phải vui mừng lắm nhỉ?”

“Đương nhiên rồi. Có vậy toàn bộ tài sản mới là của tôi chứ. Từ trước đến giờ chưa có việc tốt lành nào xảy đến với tôi, gặp được chuyện may mắn cỡ này chẳng phải quá tốt sao. Tôi đã đợi dài cổ đến ngày công khai di chúc này đấy. Cũng chính vì vậy, lúc vừa đến đây, khi nghe Kobayashi Maho kể sự tình giết Yuka, tôi chỉ biết ôm đầu. Kế hoạch có vẻ sẽ hỏng bét nếu làm gì bất cẩn, mà Maho lại giấu bức di thư cướp được từ Yuka ở đâu đó.”

Có lẽ Maho nghĩ bức di thư sẽ trở thành đòn uy hiếp quyết định đối với Hiromi nên đã giấu nó đi.

“Điều tôi lo lắng là ngoài Maho, một kẻ nào đó khác đã cố giết Yuka. Tôi đã nghĩ đến việc tìm cách đổ hết tội lỗi cho kẻ đó, nhưng thật không ngờ.”

Hắn ta thở dài. “Kẻ đó lại là cô.”

“Nếu tôi bị cảnh sát bắt thì lớn chuyện rồi nhỉ?”

Vừa nói tôi vừa di chuyển đến trước túi xách của mình. Không để hắn nhìn thấy, tôi tìm trong ngăn túi. Tay tôi chạm vào bình đựng rượu.

“Kế hoạch của tôi đã rất hoàn hảo đấy. Nếu có một sai lầm duy nhất thì là lúc ấy.”

Hiromi nhìn chằm chằm vào mặt tôi. “Tôi đã cố bóp chết cô mà không dùng thuốc độc. Việc cô còn sống quả thật trong mơ tôi cũng không nghĩ đến.”

“Tại sao anh không dùng thuốc độc?”

“Sao nhỉ, có rất nhiều lý do nhưng...”

Hắn ta nhăn mặt nói giống như khi Kanae biểu cảm “Đẹp trai quá!” “Trước hết là vì tôi lúc nào cũng muốn siết cổ cô.”

“Lúc nào cũng?”

“Những khi ôm cô ấy”, hắn nói. “Vì dã tâm của mình tôi phải cố chịu đựng mà ôm cô. Nói thật lòng thì tôi ghét cay ghét đắng. Tôi đã nằm trên giường mà nghĩ nếu cứ thế này siết cổ cô thì sẽ thoải mái biết bao.”

Những lời hắn ta nói, tôi nghe trong vô thức. Biết đâu thật lòng anh ta cũng có chút tình cảm gì đó với mình, tôi cảm thấy xấu hổ khi bản thân lại đi ấp ủ ảo tưởng hão huyền ấy.

JIRO đã chết. JIRO của tôi đã hoàn toàn biến mất.

“Sắp nguy rồi đấy.”

Hiromi đưa mắt nhìn xung quanh. Lửa đã bắt đầu bén vào phòng. Hắn ta tiến lên trước một bước. Không biết đã chuẩn bị từ lúc nào, trong tay hắn cầm chặt con dao.

“Nếu đâm bằng cái đó thì sẽ không giống bị chết cháy đâu.”

“Chẳng sao. Họ sẽ nghĩ cô tự sát.”

Tôi vòng tay ra sau, nắm chặt lấy bình đựng rượu. Thật may làm sao. Mặc dù không phải sắp đặt sẵn, nhưng đúng là tình trạng như tôi mong muốn.

“Tôi hiểu rồi.”

Tôi hẩy mạnh ngực về phía hắn ta. Vừa làm vậy tôi vừa mở nắp bình đựng rượu đằng sau lưng.

“Đâm tôi cũng được! Giết tôi cũng được!”

Mặt Hiromi căng cứng lại, khoảnh khắc tiếp theo hắn lao cả cơ thể về phía tôi. Hắn đâm vào ngực phải của tôi. Một đòn tấn công nặng nề và sắc

nhọn. Không đau đớn, nhưng một cơn tê dại chạy khắp cơ thể.

Nhưng tôi không ngã ra. Tay phải tôi nắm chặt vào cơ thể hắn. Tay trái tôi đổ thứ bên trong bình lên người chúng tôi.

Mùi xăng nồng nặc xộc vào mũi. Mặt Hiromi sợ hãi tột cùng.

"Cô làm gì đấy hả?"

"Chúng ta hãy chết cùng nhau đi!"

Tôi dồn lực siết chặt hai cánh tay, ôm ghì lấy cơ thể Hiromi. Hắn gắng sức vùng vẫy. Nhưng tôi không bỏ ra. Vì khoảnh khắc này mà tôi sống đến tận bây giờ.

"Bỏ ra! Bỏ ngay ra! Bỏ ra!"

JIRO hét lên. Hét mà như rống.

Nào, đừng manh động, JIRO! JIRO của em!

Ý thức dần rời xa. Ngọn lửa đã ở ngay bên cạnh.

Có ai đó hét lên. Âm thanh từ xa vọng lại.

Trong giây lát phía trước mắt bùng lên đỏ rực, chẳng mấy chốc, một màn tối trắng xóa ôm trọn lấy chúng tôi.

(1). Một dạng nhà nghỉ truyền thống của Nhật Bản.

(2). Phòng 1 khu I.

(3). Cửa trượt làm bằng giấy truyền thống của Nhật.

(4). Là một chất kịch độc, gây chết người với liều lượng thấp.

(5). Một địa danh thuộc thành phố Hadano thuộc tỉnh Kanagawa, Nhật Bản.

(6). *Daddy long legs,* hay *Nhện chân dài,* tiểu thuyết của nhà văn Mỹ Jean Webster, kể về cô gái trẻ ở cô nhi viện nhận được sự giúp đỡ của một người đàn ông giàu có mà cô không biết danh tính.

(7). Urasenke (Lý Thiên Gia) là một trong những trường phái trà đạo chính tại Nhật Bản, cùng với hai trường phái chính khác là Omotesenke (Biểu Thiên Gia) và Mushanokoujisenke (Vũ Giá Biểu Lộ Thiên Gia).

(8). Khi một kỳ thủ đi một nước dọa bắt Tướng đối phương ở nước đi tiếp theo thì sẽ gọi là nước "chiếu Tướng", nếu Tướng đang bị chiếu và không có nước đi hợp lệ nào để thoát khỏi thì sẽ "chiếu hết" và người chiếu hết thắng ván cờ.

(9). Một loại kịch truyền thống của Nhật Bản.

Table of Contents